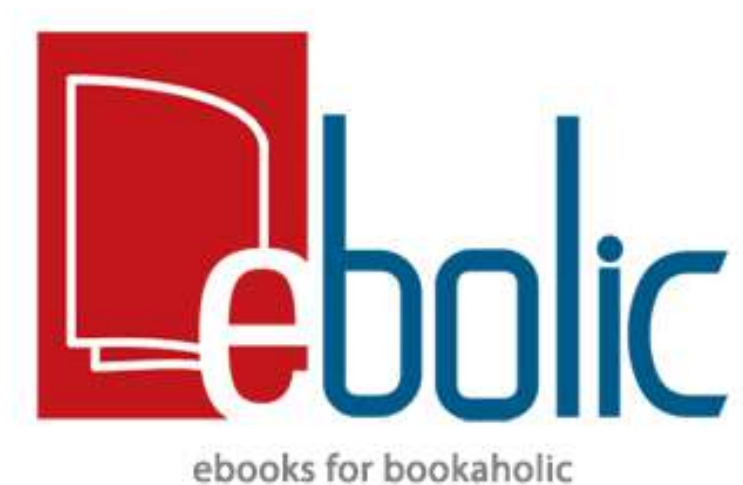

IWAI SHUNJI

Thư tình

Tác phẩm: **Thư tình**
Nguyên tác: ラヴレター
Tác giả: **Iwai Shunji**
Thể loại: **Lãng mạn**
Dịch giả: **Nguyệt Phùng**
Nhà xuất bản: **Hà Nội**
Công ty phát hành: **Nhã Nam**
Năm xuất bản: **09/2015**

Dự án Ebolic #9

Shooting: **Mai Anh**

Typing: **Mai Anh**

Checking: **Quynh Chi**

Leading & Packaging: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **17/4/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận sách.

Cậu học trò cấp II đem lòng thương nhớ cô bạn cùng lớp cùng họ cùng tên. Chẳng dám thổ lộ tình cảm ấy, cậu chỉ biết viết tên cô, và cũng là tên cậu, vào tấm thẻ mượn của những cuốn sách chẳng bao giờ được ai đụng tới trong thư viện, nơi cô và cậu được phân công làm cán sự. Giống như rất nhiều mối tình học trò đơn phương khác, cô gái không hề nhận ra tình cảm của cậu. Ngay cả “bức thư tình” cuối cùng trên thẻ mượn mà cậu viết cho cô trước khi chuyển trường cũng không được cô biết tới.

Một chuyện tình học trò giản dị, được tái hiện một cách tình cờ qua các bức thư trao đổi giữa hai cô gái không quen biết. Và bí mật về “tình yêu từ cái nhìn đầu tiên” những tưởng được chôn vùi theo người đã khuất dần được hé lộ.

Hai năm trôi qua kể từ sau cái chết của Fujii Itsuki.

Và là cái giỗ thứ hai vào ngày mùng 3 tháng Ba. Hôm ấy vào ngày lễ dành cho các bé gái, Kobe đổ tuyết bất thường. Tuyết chôn vùi cả khu nghĩa trang công cộng nằm trên đồi, những hạt trắng bám lấm tấm lên màu đen của những bộ đồ tang.

Hiroko ngược lên nhìn trời. Tuyết trắng rơi không ngớt từ bầu trời không màu trông đẹp dung dị. Chắc hẳn bầu trời mà anh ấy nhìn thấy lần cuối trước khi chết trên núi tuyết cũng tựa như lúc này.

“Như thế thằng bé đang gửi tuyết xuống ấy nhỉ?”

Người lên tiếng là bà Ashiro, mẹ của Itsuki. Người lẽ ra đã là mẹ chồng Hiroko.

Đến lượt cô thắp nhang.

Chắp hai tay trước mộ, chính Hiroko cũng ngạc nhiên khi có thể thanh thản đối mặt với anh. Thời gian là thế chẳng. Nghĩ đến đó, tâm trạng Hiroko có phần xáo trộn.

(Xin lỗi anh vì em là người con gái bạc tình.)

Nén nhang Hiroko thắp mới tỏa ra làn khói mỏng trong giây lát thì một hạt tuyết chạm vào đầu nhang và dập tắt ngọn lửa. Hiroko thấy như đó là trò đùa của anh.

Ngực cô thắt lại.

Nhân thể lễ dành cho các bé gái, rượu ngọt nóng được đem ra thết đãi trong lúc chờ tàn canh hương. Khách đến viếng bỗng ồn ào hẳn lên, hâm nóng người bằng chén rượu và bắt đầu sôi nổi với những câu chuyện thể nhân nhàm chán. Hầu hết trong số đó là người nhà Itsuki. Ngoài ra có cả những người bạn chẳng còn giữ ký ức đầy đủ về anh. Họ đứng trước mộ anh nhưng gần như chẳng có chuyện gì để nói. Kể ra với bản chất kiêu lời và khó gần của anh thì điều này cũng không phải là không có lý. Còn trẻ mà đã vậy đấy. Đối với họ, anh là một cố nhân chỉ có ngần ấy chuyện để kể.

“Tôi không uống được đồ ngọt. Không có đồ cay sao? Rượu cay ấy!”

“Tôi cũng thích rượu cay.”

Đáp lại yêu cầu ngang ngạnh của cánh đàn ông, ông Seiichi - bố Itsuki gọi bà Ashiro.

“Ashiro! Bà mang cái đấy lại đây. Có rượu Kikumasa gì ấy đúng không?”

“Bây giờ á? Chẳng nào lát nữa chẳng uống thỏa thuê.”

“Không sao, không sao hết. Uống để tưởng nhớ, tưởng nhớ mà!”

Bà Ashiro chạy đi lấy rượu Kikumasa với vẻ mặt khó chịu.

Thế là, buổi tiệc bắt đầu sớm giữa trời tuyết và một chai Kikumasa chẳng thể nào đủ, những chai rượu thể tích 1 sho¹ liên tiếp được đem ra xếp đống trên tuyết.

“Chị Hiroko...”

* * *

Bất ngờ có tiếng gọi từ hội đàn em trong nhóm leo núi của Itsuki. Hiroko cũng nhận ra từ này giờ họ ngượng ngùng đứng thu lu trong góc. Song cô không trông thấy bóng dáng hội bạn từng trong nhóm leo núi cùng Itsuki, những thành viên chính đã cùng anh leo núi nhưng bỏ lại anh để xuống núi.

“Các anh ấy hôm nay tự sám hối ở nhà.”

“Mọi người vẫn thấy có tội lắm. Anh Akiba thậm chí còn chưa leo núi lại kể từ hồi đó cơ mà.”

Akiba là bạn thân nhất của Itsuki. Đồng thời cũng là thủ lĩnh trong chuyến leo núi cuối cùng đó. Chính anh là người quyết định bỏ lại Itsuki khi Itsuki bị rơi xuống khe núi. Vào ngày diễn ra tang lễ, gia đình Itsuki đã không chấp nhận để Akiba và người trong nhóm leo núi đến viếng. Bây giờ ai cũng thiếu kiềm chế.

“Mấy quy tắc trên núi trên non gì đó chỉ áp dụng được trên núi thôi nghe không!”

Đến giờ Hiroko vẫn không quên ai đó trong họ hàng nhà Itsuki đã sĩ và nhóm Akiba như thế. Người mắng câu đó liệu có còn nhớ? Chắc chắn người đó đang uống rượu ấm ỉ với mấy người đằng kia.

“Các anh ấy đến hết có phải tốt không.”

“Không, không...”

Nhóm đàn em cứ lúng túng đưa mắt nhìn nhau. Một trong số ấy đã lên kế cho cô.

“Em nói thật nhé, hình như các anh ấy lên kế hoạch đêm nay sẽ bí mật đến viếng mộ đấy.”

Sau lễ niệm Phật là bữa tiệc ở nhà hàng truyền thống. Sức chịu đựng trời tuyết cũng theo đó mà biến mất sạch, mọi người hồi hả chạy xuống bãi đậu xe trong cái rét căm căm. Hiroko cũng được mời nhưng cô từ chối.

Đúng lúc cô đang nổ máy thì ông Seiichi đến gõ vào cửa kính xe.

“Hiroko, con đưa bà ấy về trước cửa nhà cho ta nhé?”

Cô nhìn ra thì thấy bà Ashiro đang day day thái dương với vẻ mệt mỏi.

“Mẹ làm sao thế ạ?”

“Bà ấy kêu tự dưng bị đau đầu.”

Ông Seiichi mở cửa xe đoạn ấn bà Ashiro ngồi vào ghế sau.

“Ôi đau đau. Ông ấn mạnh thế tôi đau bây giờ!”

“Nói gì thế không biết. Sắp bận tối mắt tối mũi đây này. Bà đúng là chả được cái tích sự gì.”

Nhiếc móc vợ xong, ông Seiichi quay sang Hiroko cười áy náy. Bỗng một người họ hàng đã say khướt loạng choạng đi tới sau lưng ông.

“Haruo, ông say rồi đấy hả?”

“Đâu có đâu”, người đàn ông phẩy tay nói, chân dẫm đá chân chiêu. Phát hiện ra Hiroko trong xe, ông ta bèn thò mặt vào qua cửa kính. Mùi rượu lan ra khắp xe.

“Ồ, Hiroko phải không nhỉ?”

“Thôi nào!”

Ông Seiichi vội kéo người đàn ông ra. Vừa bị lôi đi ông ta vừa líu lưỡi hát.

“Con gái ời, nghe lời ta dặn, đừng yêu con trai thích leo núi”

Ông điên rồi!

Ông Seiichi gõ đầu người đàn ông và cúi đầu mong Hiroko bỏ qua.

Xe của Hiroko từ từ lăn bánh trên con đường tuyết không quen, đoạn đi khỏi khu nghĩa trang công cộng.

“Bố cũng vất vả quá mẹ nhỉ?”

“Đâu, ông ấy chỉ làm ra vẻ vất vả thôi.”

Cô nhìn qua gương thấy bà Ashiro ngồi đó với vẻ mặt tỉnh bơ, không hiểu cơn đau đầu đã biến đi đâu mất.

“Hôm nay lại bù khú cả đêm cho mà xem. Rốt cuộc thì đấy mới chính là niềm vui. Cơ mà tỏ ra vui vẻ quá lại mất thể diện nên ông ấy chỉ giả đồ bận rộn thể thôi. Những người khác cũng thế. Cứ nói tưởng nhớ, tưởng nhớ thể thôi chứ thực ra muốn uống rượu là chính.”

“Đầu mẹ sao rồi?”

“Hả?”

“Mẹ giả vờ đau ạ?”

Hiroko mỉm cười qua gương.

“Gì vậy?”

“Không ạ...”

“Nói đi nào, Hiroko.”

“Con đang nghĩ mọi người ai cũng có âm mưu ấy mà.”

“Mọi người? Mọi người là ai?”

“Các anh Akiba ạ.”

“Các anh Akiba làm sao?”

“Con nghe bảo các anh ấy đang có âm mưu gì đó.”

“Âm mưu gì cơ?”

Tuy nhiên Hiroko bỏ lửng câu chuyện với nụ cười khó hiểu.

Chiếc xe đã về đến nhà Fujii ở Suma. Bị bà Ashiro nài nỉ, Hiroko bèn cho xe chạy qua cổng.

Cảm giác bên trong nhà tối nhờ nhờ quá mức. Như kiểu một cái bóng vô hình nào đang chụp xuống.

Trong phòng khách đặt kệ búp bê chưa được trang trí. Bên cạnh là những hộp gỗ mộc xếp chồng lên nhau, cô thử mở nắp ra và thấy mặt của búp bê Odairi².

Bà Ashiro mang trà ra rồi ngượng ngùng phân trần.

“Mẹ đang trang trí dở nhưng bạn chuẩn bị cho buổi hôm nay nên bỏ bằng luôn.”

Sau đó hai người trang trí tiếp búp bê Hina. So với những loại búp bê Hiroko biết thì búp bê ở đây về hình dáng lớn hơn hẳn, thiết kế cũng cổ hơn.

“Búp bê nhà mình hoành tráng quá ạ.”

“Cũ lắm đúng không? Mẹ nghe kể chúng có từ đời bà cố cơ đấy.”

Theo câu chuyện của bà Ashiro thì những con búp bê này được chuyển từ nhà nọ qua nhà kia mỗi khi có nàng dâu mới về nhà chồng và được truyền lại đến ngày nay. Điều này có nghĩa là tuổi của chúng lớn dần theo từng đời cô dâu. Vài người trong số các cô dâu ấy chắc hẳn đang nằm

cùng anh ở khu nghĩa trang. Hiroko nghĩ vậy trong lúc chải tóc cho búp bê bằng chiếc lược nhỏ.

“Mỗi năm chỉ được ra ngoài một lần nên mấy đứa này chắc hẳn sẽ sống lâu lắm nhỉ!”

Bà Ashiro nói đoạn nhìn chăm chú vào mặt búp bê.

Trời đã về chiều song tuyết vẫn không ngừng rơi.

Hai người mở cửa phòng Itsuki.

Căn phòng của Itsuki, người từng là thầy giáo dạy Mỹ thuật tại một trường cấp III, chất đầy vải bố dùng để vẽ tranh sơn dầu.

Hiroko rút một cuốn sổ phác thảo từ giá sách và mở nó ra trên bàn. Trang nào trang nấy đều là những bức tranh quen thuộc. Và bức tranh nào cũng đượm mùi vị của những ngày tháng đã qua.

Hiroko thích được đứng bên cạnh xem Itsuki vẽ tranh. Xem lại những thứ lúc này đã trở thành kỷ vật khiến khoảng thời gian cô đang dần quên bỗng chốc ủa về. Cảm giác như lại nghe thấy tiếng bút chì chạy trên mặt giấy nhám.

Tiếng bà Ashiro đưa Hiroko ra khỏi dòng suy tưởng.

“Nè, con xem cái này đi!”

Bà Ashiro đưa cho Hiroko một cuốn bà tìm thấy từ giá sách.

“Ồ, album tốt nghiệp.”

Đó là album ảnh tốt nghiệp cấp II của Itsuki.

Trường trung học cơ sở Ironai thành phố Otaru.

“Nhà mình từng ở Otaru ạ?”

“Ừ, Otaru đấy. Sau đó chuyển đến Yokohama. Tiếp đến là Hakata rồi tới Kobe.”

“Nơi nào cũng hay mẹ nhỉ.”

“Sống thì chỗ nào mà chẳng như nhau.”

“Thì ở đâu ầu đấy mà mẹ.”

“Chỗ đó đúng là ở đâu ầu đấy, Otaru yên bình, sống thích lắm.”

“Ở chỗ nào của Otaru ạ?”

“Chỗ nào ấy nhỉ? Cơ mà giờ cũng không còn đâu, nó bị san lấp để làm đường quốc lộ gì đó rồi.”

“Vậy ạ... Ồ, anh ấy nè.”

Hiroko tìm thấy Itsuki thời cấp II trong lúc giờ từng trang. Ở vị trí tách biệt khỏi bức ảnh tập thể lớp, mình anh được khoanh bằng dấu tròn lơ lửng trên không. Khuôn mặt chẳng hề chạy đổi so với Itsuki mà cô vẫn biết.

“Thằng bé đã chuyển trường ngay trước khi tốt nghiệp.”

“Anh ấy chẳng thay đổi gì hết mẹ nhỉ.”

“Vậy ư?”

Bà Ashiro nhìn vào cuốn album ảnh.

“Giờ xem lại mới thấy bức ảnh thật có gì đó chẳng lành.”

Và rồi hai mẹ con lần theo từng khuôn mặt của đám học sinh cấp II trong bức ảnh tập thể. Bà Ashiro chỉ vào mấy cậu nam sinh mặc đồng phục rồi chọc cười Hiroko với những câu bông đùa chẳng hợp với tuổi, cậu này dễ thương, mẹ thích cậu này.

“Có cả mối tình đầu của thằng bé ở đây thì phải.” Bà Ashiro nói đoạn di ngón tay lên khuôn mặt của các nữ sinh. Và bà chỉ ra một cô bé trong số đó.

“Ơ nè, cô bé này trông giống Hiroko chưa?”

“Dạ?”

“Lẽ nào đây chính là mối tình đầu của thằng bé?”

“Cô bé này ấỵ ạ?”

“Con trai vẫn thường đeo đuổi hình bóng của mối tình đầu mà, phải không?”

“Thật vậy ạ?”

“Thật mà.”

Hiroko ghé sát mặt đoạn nhìn chăm chăm vào cuốn album nhưng không nhận ra giống ở điểm nào.

Cô lật tiếp để xem có còn bức ảnh nào khác không.

“Anh Itsuki tham gia câu lạc bộ nào hả mẹ?”

“Câu lạc bộ điền kinh.”

Hiroko tìm ảnh của câu lạc bộ điền kinh.

“Thấy rồi thấy rồi.”

Đó là bức ảnh chụp một buổi chạy cự ly ngắn. Máy ảnh bắt đúng khoảnh khắc Itsuki bị vấp và sắp ngã. Một bức ảnh hơi đáng xấu hổ.

“Đúng thời khắc quyết định ấy nhỉ?”

Bên dưới bức ảnh để chú thích “Buổi chạy cuối cùng của Fujii”. Biết là không phải với người trong ảnh nhưng vì buồn cười quá nên Hiroko bật cười khúc khích.

Có tiếng nước sôi từ trong bếp, bà Ashiro bèn đứng dậy.

“Con ăn bánh ngọt không?”

“Dạ, thôi ạ..”

“Bánh ngọt Comme Chinois đấy.”

“Dạ, vậy phiền mẹ.”

Bà Ashiro ra khỏi phòng rồi Hiroko vẫn dán mắt vào cuốn album ảnh. Cô tỉ mỉ lật từng trang tìm ảnh - người thậm chí cô không biết đứng ở đâu trong bức ảnh. Ngay cả danh sách tên nằm ở trang cuối cùng Hiroko cũng không bỏ qua. Cô di đầu ngón tay tìm tên anh. “Fujii Itsuki... Fujii Itsuki...”

Rồi khi đầu ngón tay cô bắt được cái tên đó, một ý tưởng lạ lùng lóe lên trong đầu Hiroko.

Hiroko mượn bút trên bàn của anh, ban đầu định viết vào lòng bàn tay, song chợt nghĩ lại, cô vén tay áo đoạn viết địa chỉ lên cánh tay trắng ngần.

Khu 24, phường 2, Zenibako, thành phố Otaru.

Khi bà Ashiro bước vào đem theo bánh ngọt và hồng trà, cánh tay trái trắng ngần của Hiroko đã kịp giấu dưới lớp áo len mỏng.

“Đang có âm mưu gì à?”

Hiroko giật mình bởi giọng nói của bà Ashiro.

“Dạ?”

“Mấy đứa Akiba ấy, không hiểu đang âm mưu gì vậy nhỉ?”

“Dạ?... À, con nghe nói đêm nay các anh ấy định mở một cuộc đột kích.”

“Đột kích ban đêm?”

“Nghe đâu đêm nay các anh ấy sẽ bí mật đến viếng mộ mẹ ạ.”

“Ồ, vậy ư!”

Bà Ashiro tuy ngạc nhiên nhưng lại thấy thoáng có vẻ vui mừng.

“Thế thì thằng bé đêm nay không ngủ được rồi.”

Đêm ấy, trong lúc nhóm Akiba có lẽ đang thực hiện kế hoạch của họ thì Hiroko viết thư gửi đến Itsuki. Địa chỉ người nhận chính là địa chỉ được ghi trên cánh tay trái của cô.

Giả sử nơi đó đã trở thành đường quốc lộ theo như lời bà Ashiro nói thì chắc chắn thư sẽ không thể tới nơi. Một lá thư không bao giờ tới nơi. Chính vì không tới nơi nên mới có ý nghĩa. Bởi đó là bức thư gửi đến anh - người không còn trên cõi đời này.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Bạn có khỏe không? Tôi vẫn khỏe.

Watanabe Hiroko

Bức thư chỉ có vậy. Chính cô cũng thấy nực cười vì sau một hồi suy đi nghĩ lại, vo tròn ném đi vài tờ giấy, cuối cùng bức thư chỉ có bấy nhiêu chữ, song cô thích sự ngắn gọn, súc tích của nó.

(Chắc hẳn anh ấy cũng sẽ thích cho mà xem.)

Hiroko thả bức thư vào hòm thư gần nhà ngay trong đêm. Thủ tục tiền vong khác người kết thúc chóng vánh với một tiếng “cạch” nhẹ dưới đáy hòm thư.

Đây chính là âm mưu của riêng Hiroko vào ngày giỗ của Fujii Itsuki. Vài hạt tuyết của đợt tuyết sắp tạnh rơi lất phất giữa bầu trời đêm.

Bức thư dị thường ấy bất ngờ đến vào một ngày đầu tháng Ba. Đó cũng là ngày trận cảm cúm đang hục hặc thực sự bắt đầu, cây nhiệt kế đo được vào buổi sáng sớm đánh dấu 38.5 độ. Sau khi thực hiện lấy lệ nghĩa vụ gọi điện đến chỗ làm là thư viện thành phố, tôi nhảy vào chiếc giường vẫn còn ấm để tận hưởng giấc ngủ thứ hai, sau bữa sáng muộn, tôi lại đánh giấc thứ ba trên đi văng phòng khách. Và kẻ phá đám giấc ngủ dễ chịu đó là tiếng xe máy cà tàng của người đưa thư.

Người đưa thư có tên Toshimitsu, nói thế nào nhỉ, có vẻ như anh ta bị mất dây thần kinh xấu hổ, hể nhìn thấy con gái mà không buông lời chòng ghẹo là không chịu được. Cái giọng the thé đặc trưng của anh ta đôi lúc còn khiến thần kinh tôi bị tổn thương nặng nề. Nhất lại vào những lúc đau ốm như hôm nay. Ấy vậy mà tôi ngày hôm đó, với óc phán đoán chậm chạp, đã quên bém điều ấy khi sơ suất mở cửa với tâm thế không hề phòng bị. Không phòng bị ở đây có nghĩa là tóc tai bù xù chưa chải, khẩu trang to tướng che mất nửa mặt hay bên trong áo len mỏng chỉ là mỗi bộ đồ ngủ, đại loại thế. Trông thấy bộ dạng đó của tôi, từ bên kia cánh cổng, Toshimitsu nhìn trừng trừng với ánh mắt nửa bất ngờ nửa mừng rỡ.

“Ơ kìa? Hôm nay em ở nhà cơ đấy!”

Hai chân đang xỏ dờ dếp của tôi chững lại.

(Thôi chết rồi!)

Tôi lơ mơ nghĩ vậy nhưng đã quá muộn.

“Em nghĩ làm ư?”

“...”

“Hay là bị cảm cúm? Phải đeo khẩu trang kìa.”

“...”

“Dịch cúm năm nay nghe nói dai dẳng lắm đấy.”

Tôi tính lơ đi cho rồi nhưng cứ đà này không biết gã sẽ ba hoa đến chừng nào nữa. Dốc hết dũng khí, tôi chạy ra hòm thư.

“Nè, anh có vé xem phim đấy. Đi xem cùng anh không? Vào thứ Bảy chẳng hạn.”

Toshimitsu hét điều gì đó nhưng tôi chẳng buồn nghe, lấy bưu phẩm từ hòm thư xong tôi lẹ làng quay đầu chạy một mạch vào trong nhà.

“Ồ! Itsuki!”

Tôi sập cửa không ngại ngần. Vận động một vòng gần gũi với tôi lúc này đã là hơi cực. Nhịp tim dồn dập khiến tôi vấp ngã ngay ngưỡng cửa. Tất cả đều do Toshimitsu. Lần này thì tay Toshimitsu ấy bắt đầu ấn chuông cửa liên tục. Cố kiềm chế cơn giận dữ, tôi chạy đến chỗ điện thoại nội bộ.

“Vâng? Lại chuyện gì nữa đây?”

“Itsuki, em làm rơi thư rồi!”

Tiếng hét to bên ngoài và giọng nói trong điện thoại nội bộ vang lên cùng lúc. Cái giọng đồng dục thái quá y như trẻ con muốn được khen công trạng.

“Ô, xin lỗi. Anh nhét vào hòm thư đi.”

Không có tiếng Toshimitsu đáp lại. Thay vào đó là tiếng mở cổng sắt ịch.

(Đừng có tự tiện vào nhà thế chứ!)

Chẳng màng đến tiếng kêu la trong lòng tôi, Toshimitsu cứ thế thâm nhập bất hợp pháp vào địa phận bên trong, đoạn gõ cửa uỳnh uỳnh.

“Itsuki! Thư này... Thư!”

Toshimitsu vừa liên tục gõ cửa vừa gào “thư, thư”.

Trong cơn hoa mắt chóng mặt, tôi một lần nữa xỏ dép chạy ra mở cửa. Cứ ngỡ tay Toshimitsu đó đang đứng ngay trước mặt, song anh ta quay lưng lại tôi và làm động tác cúi chào về phía vườn. Tôi thắc mắc không hiểu anh ta chào ai, thì ra là ông tôi. Ông ló gương mặt nghiêm nghị từ vườn hồng nhìn sang song khi thấy tôi phẩy tay ra điều “Không có gì đâu ạ”, ông bèn biến mất giữa lùm cây.

“Tại anh lớn tiếng quá đấy.”

“Anh xin lỗi... À, em làm rơi cái này.”

Toshimitsu chìa ra một bức thư, cái miệng rộng ngoác ra.

“Thư tình hả?”

Đối với kiểu đùa này, tức là kiểu đùa quy tất thủy mọi việc không liên quan thành chuyện tình yêu hay biểu tượng tình dục, cơ thể tôi, về mặt sinh lý sẽ chuyển sang cơ chế không tiếp nhận. Nói cách khác, cơ thể sẽ tự động phản ứng theo cách thức: tay trái thành linh giật bức thư trong chớp mắt, định thần lại thì tay phải đang khóa trái cửa. Có lẽ ở bên kia cánh cửa, trong một thoáng Toshimitsu còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra và chỉ biết há hốc miệng.

Tôi phân loại bưu phẩm, lọc ra bưu phẩm của mình, để phần còn lại trên mặt tủ búp phê trong bếp rồi lên tầng hai. Chỉ có một bức cho tôi. Chính là bức thư được Toshimitsu lượm lên ban này.

Trên ô người gửi ghi cái tên tôi không hề thấy quen.

Watanabe Hiroko.

Địa chỉ là thành phố Kobe.

... Watanabe Hiroko ở Kobe.

Kobe ư, có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi dính dáng đến Kobe. Biết thì biết nhưng cũng chỉ là địa danh mình biết. Watanabe ở thành phố Kobe ấy... Watanabe Hiroko.

Tôi nghiêng đầu băn khoăn, nhưng trước mắt cứ cắt phong bì đã. Bên trong là một tờ giấy viết thư. Vừa nhìn xuống tờ giấy đó, nói sao nhỉ, trong tích tắc đầu óc tôi trở nên trắng xóa, nói cách khác là rơi vào trạng thái rất khó diễn tả.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Bạn có khỏe không? Tôi vẫn khỏe.

Watanabe Hiroko

Toàn bộ bức thư chỉ có vậy.

“... Cái gì thế này?”

Vượt qua cả sự không rõ nghĩa, có thể coi bức thư đã đạt đến ngưỡng gần như là vô nghĩa. Muốn nghĩ gì đi nữa thì trong đầu tôi lúc này, khoảng không trắng xóa, mơ hồ chỉ càng lúc càng phình to ra. Chắc một phần cũng bởi tôi đang sốt. Cứ thế tôi nằm lăn ra giường.

“Watanabe Hiroko, Watanabe Hiroko, Watanabe Hiroko Watanabe Hiroko Watanabe Hiroko...”

Tôi lặp đi lặp lại cái tên đó không biết bao nhiêu lần y như niệm thần chú, dầu vậy vẫn chẳng có chút mùi, chút vị hay mẫu ký ức nào gọi về trong đầu. Càng nghĩ càng thấy bức thư đầy bí ẩn. Hơn bất cứ điều gì, sự đơn giản quá là điều không thể với tôi. Ngay cả trong chơi bài, nếu như “Seven Bridge”³ là một ương những trò tôi chơi giỏi thì với “Baba nuki”⁴ không hiểu vì có gì tôi luôn bị thua. Nếu bảo rằng bức thư đã đánh trúng điểm yếu trong tôi có lẽ sẽ dễ hiểu hơn chẳng.

Chiếc xe máy cà tàng bên ngoài cất tiếng thảm thương. Tôi nhòm qua cửa sổ thì thấy thấp thoáng bóng dáng của Toshimitsu lúc này đã bắt đầu đi khỏi.

Giờ mà thức cũng chẳng làm được việc gì ra hồn, nghĩ vậy tôi bèn đặt lá thư lên bàn rồi chui vào giường.

Bồng bênh trong giấc ngủ chập chờn giữa buổi chiều tà, khi tôi tỉnh giấc thì trong phòng đã tối om om. Mặc kệ, tôi cứ phó mặc cơ thể cho sự êm ái của chiếc giường thêm một lúc nữa. Lúc này mẹ đã về và bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Trong lúc nằm nghe tiếng dầu mỡ xèo xèo, nghĩ mông lung rằng cơ thể đang ốm mà phải ăn đồ ăn dầu mỡ thì thật đau khổ, tôi lại bị cuốn vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, tiếng dầu mỡ trong chảo rán biến thành tiếng mưa.

Trong cơn mưa, tôi đang chạy trên sân vận động. Đó là sân vận động của trường cấp II. Tôi đang chạy cũng là tôi của thời cấp II. Người ướt sũng song tôi chỉ im lặng chạy. Ôi, chạy thế này thì cơn cảm cúm sẽ tệ hơn đây, nghĩ vậy nhưng tôi trong giấc mơ vẫn không dừng lại. Trong lúc ấy, mưa đã chuyển sang thành tuyết, răng va vào nhau lập cập ấy vậy mà tôi vẫn tiếp tục chạy.

Tỉnh dậy, toàn thân tôi đầm đìa mồ hôi. Bên ngoài cửa sổ tuyết đang rơi thật. Tôi nhìn đồng hồ thì đã hơn 10 giờ, bữa tối đã xong từ lâu, thật là vô tình quá đi mà.

“Mẹ đâu biết con ở trên đó “

Mẹ đáp lại vẻ mặt phụng phịu của tôi.

Ngẫm lại thì mẹ thậm chí còn không biết hôm ấy tôi bị cảm phải nghĩ làm.

Tôi ngồi vào bàn ăn một mình. Món chính là cá tẩm bột rán. Tên đầu sỏ gây ra cơn mưa trong giấc mơ giờ đang nằm ngủi ngất trên đĩa trông chẳng ngon lành gì.

“Không có cháo hay gì hả mẹ?”

“Con tự nấu đi.” “Vây thôi, con không cần.”

Đứa con gái ranh ma biết tổng rằng nói vậy kiểu gì mẹ cũng miễn cưỡng làm cho. Mẹ vừa tỏ vẻ phiền phức vừa đặt nồi lên bếp nường để nấu cháo.

”Bức thư kỳ quái? Là bức thư bất hạnh ấy hả?”

”Con nghĩ hơi khác một chút,”

Tôi kể chuyện về bức thư trong lúc húp xì xụp bát cháo vừa nấu xong.

“Là Watanabe ở Kobe. Mẹ nghe bao giờ chưa?” “Watanabe?”

“Watanabe Hiroko.”

“Chắc là người quen đâu đó của con, chỉ là con quên thôi.”

“Làm sao có chuyện đó được. Chắc chắn con không biết cái người tên Watanabe Hiroko ấy.”

“...”

“Lạ thật đấy. Ông cũng thấy lạ đúng không ông?” Tôi cất tiếng gọi ông ở phòng bên cạnh. Ông đang xem ti vi trong phòng khách.

“Ừ, lạ thật.”

Tưởng ông không nghe nhưng hóa ra ông có nghe. Được tham gia vào câu chuyện, ông bèn uể oải đi tới với chiếc điều khiển ti vi trên tay.

Và đó là toàn bộ thành viên trong gia đình Fujii. Cơ cấu gia đình hơi khuyết một chút nhưng tôi thì cho rằng thế này là vừa đủ, không quá ngột ngạt.

“Trong đó viết gì?” Mẹ hỏi.

“Bạn có khỏe không? Tôi vẫn khỏe.” “Gì vậy trời?”

“Mẹ muốn xem không? Con mang xuống nhé?” Tuy nhiên mẹ tỏ rõ thái độ rằng, mấy thứ đó mẹ không quan tâm. Đoạn nói với tôi bây giờ đang đứng lên khỏi ghế.CC

“Ăn xong rồi thì uống thuốc đi.”

Chủ đề bức thư kết thúc ở đây. Tôi ngồi trở lại ghế và với tay lấy lọ thuốc cảm mua ở hiệu thuốc.

“Con không đi viện hả?”

“Chưa đến mức đó mà mẹ.”

“Máy thuốc đó chỉ có tác dụng lúc mới mắc cảm thôi.”

Tôi giả dò không biết rồi tổng viên thuốc vào miệng.

“Thế thì mai đi làm được rồi đúng không?”

“Hừm, đi làm thì hơi...”

Không đi làm thì phải đi viện thôi.”

“Nếu phải đi viện thì con thà lao động nặng nhọc còn hơn.”

“Con nói sao ấy chứ. Công việc chỉ ngồi văn vở cả ngày thôi mà.”

Cứ thấy mẹ xem thường công việc ở thư viện là tôi lại cảm thấy tức tối. Song điều mẹ nói không trúng mà cũng chẳng trật khiến tôi không nói được gì thêm. Ông, này giờ vẫn đứng ngây ra đó với chiếc điều khiển ti vi trên tay, bèn xen vào câu chuyện.

“Itsuki, cho ông xem thư đi.”

Song lúc này tôi đã hết cả hứng.

”Thư ạ? Thư gì ấy nhỉ.”

“...”

Ông làu bàu trong miệng và lại rút về phòng khách.

Ban ngày ngủ đầy giấc nên đêm ấy tôi hơi trần trọc. Tôi trở mình liên tục trên giường mà tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cơn buồn ngủ kéo tới. Và có lẽ cái âm mưu đen tối kỳ quặc ấy chính là kết quả của đêm mất ngủ này. Song khi ấy tôi tự thấy nó là một ý tưởng phi thường, vừa nén tiếng cười chực bật lên, tôi vừa ra khỏi giường đến bên bàn.

Thân gửi Watanabe Hiroko,

Tôi cũng khỏe.

Nhưng hơi cảm một chút.

Fujii Itsuki

Tôi chỉ định đùa giỡn một chút thôi.

Tôi không có ác ý. À không, thực ra cũng có một chút đấy.

Sáng hôm sau, còn quá sớm để cơn cảm cúm hồi phục nhưng tôi vẫn chọn đi làm. Bởi lẽ nếu không đi làm rất có thể tôi sẽ bị ép phải đến bệnh viện.

Bức thư ấy tôi nhét vào hòm thư trước nhà ga trên đường đến chỗ làm.

“Hắt xì hơi!”

Cứ mỗi lần tiếng hắt xì đình tai vang lên là độc giả trong thư viện lại len lén nhìn tôi. Cả ngày hôm ấy tôi bị tấn công bởi tràng hắt xì và ho dữ dội, tự biết mình đang gây phiền đến xung quanh song tôi cũng chẳng làm được gì khác. May sao, có đồng nghiệp Ayako không nỡ thấy tôi như vậy bèn thưa lên giám đốc thư viện, nhờ vậy mà buổi chiều tôi được phân sắp xếp kho sách.

“Cậu không được ngủ đằng sau đó đâu nhé.” Ayako nói đoạn vỗ vai tôi.

Kho sách luôn phải được giữ nhiệt độ và độ ẩm thích hợp để bảo quản chất lượng thư phẩm, song ở cái nơi chất toàn sách cũ đó lại thoáng có mùi ẩm mốc, cảm giác như những bào tử vô hình đang nhảy nhót khắp nơi. Có lẽ do tâm lý, song chỉ mới nghĩ đến đó, tràng hắt vì trong tôi đã tuôn ra không cách nào chế ngự nổi. Điều này có nghĩa là sự quan tâm của Ayako đã biến thành tác nhân gây hại, song nếu xét rằng cách này có thể tránh gây phiền toái cho độc giả thì có lẽ thành ý của cô đã được toại nguyện.

Harumi, người chuyên sắp xếp kho sách, chỉ tay xuống phía dưới cằm tôi, người mãi chưa thể làm việc được vì hắt hơi dữ dội.

“Sao không đeo khẩu trang vào?”

“Hở?”

“Kia kìa.”

Tôi sờ tay lần tìm và thấy chiếc khẩu trang bị tuột từ bao giờ.

“Sách ở đây mùi lắm nên cẩn thận đấy.”

Harumi được mệnh danh là “bà chủ” ở kho sách. Cũng không ngoa khi bị gọi là “bà chủ” – biệt danh chẳng ra dáng con gái gì cả – bởi cô là người lập dị nhất thư viện thành phố. Điều này thì tôi có thể hiểu được, song tôi không phục khi có tin đồn cho rằng người đứng chữ hai là tôi. Tôi lập dị ở điểm nào ấy à, theo quan điểm của Ayako thì tuy không biết cụ thể điểm nào nhưng đâu đó trong tôi rất giống người lập dị.

“Cơ mà cậu còn khướt mới đạt đến đẳng cấp của ‘bà chủ’ nhé.”

Hắn là thế rồi. Nói ra thì thật không phải với Harumi nhưng tôi không chịu được việc bị đánh đồng với bà chủ.

Tớ nghĩ thế đấy. Rằng mấy kẻ này cực kỳ vô trách nhiệm.”

“Bà chủ” vẫn không ngơi tay xếp sách lên giá trong suốt cuộc nói chuyện.

Cậu nói ai cơ?”

“Những người viết sách này này”

“Hả?”

“Những cuốn sách ở đây ấy!”

Bằng ngữ điệu hơi mạnh, “bà chủ” nói và chỉ tay vào những cuốn sách trong kho.

“Chẳng phải thế hay sao? Bọn họ cứ thả sức viết lách mà chẳng hề nghĩ mai sau những người như chúng ta sẽ phải xếp sách cho họ đúng không? Nhìn đồng này đi, quá trời là nhiều. Ai mà đọc chúng chứ?”

Nói xong “bà chủ” rút một cuốn sách khỏi giá rồi đánh rơi xuống đầu gối tôi. Cuốn sách có tựa đề Tương lai nào cho rác thải hạt nhân.

“Thật chẳng biết nói gì. Cậu có cho rằng trước khi nói về vấn đề xử lý rác thải hạt nhân thì mấy người đó nên nghĩ đến việc dọn dẹp sách của mình không?”

“Thế à? Hụ, hụ...”

Tôi vừa ho sù sụ vừa trả lại cuốn sách. “Bà chủ” nhận nó và xé “roẹt” một trang bên trong. Tôi không tin vào mắt mình. “Bà chủ” tỉnh bơ vo tròn tờ giấy rồi nhét nó vào trong túi.

“Hụ hụ hụ! Cậu vừa làm gì vậy?”

Tức thì, “bà chủ” bắt đầu cố tình xé sách với vẻ dương dương tự đắc. Bổ sung vào thao tác xếp sách lên giá, cô ta lặp đi lặp lại thao tác xé mỗi quyển một trang, vo tròn rồi nhét vào túi.

“Cái này giải tỏa căng thẳng tốt lắm nhé.”

“Hụ hụ.”

“Cậu làm thử không?”

“Hụ hụ... Ý cậu là sao, hụ hụ, tớ không làm đâu.”

“Hay mà.”

“Bà chủ” nở một nụ cười hơi gian ác.

“Hụ hụ hụ hụ!”

Trong lúc ho tôi lại nhớ đến bức thư ấy. Thật tình mà nói, tôi đã nghĩ về nó suốt kể từ khi nhét nó vào hòm thư.

Làm vậy với người không quen biết, rốt cuộc sự đáp trả nào đang đợi tôi phía trước đây? Chính vì không thể tiên liệu nên càng đáng sợ. Tôi nghển cổ lên, xem ra cái kết cho trò đùa của tôi đã trở thành vấn đề nghiêm trọng hơn cả hành vi quái dị của “bà chủ” đang đứng trước mặt.

(Sao tôi lại làm cái điều ngu ngốc ấy chứ.)

Nhìn hình ảnh “bà chủ” tiếp tục xé sách, kẻ nhát gan tôi đây hoàn toàn chìm trong sự hồi hận muộn màng.

Hiroko quen anh hồi còn học cao đẳng. Anh là sinh viên một trường mỹ thuật ở thành phố Kobe, chuyên ngành Tranh sơn dầu, và là thành viên của câu lạc bộ leo núi. Hiroko học cao đẳng nên đi làm sớm hơn anh một năm, anh ra trường năm sau đó và trở thành thầy giáo dạy Mỹ thuật của một trường cấp II.

Đối với Hiroko, một người xuất thân từ Tokyo, thì anh là tất cả cuộc sống của cô ở Kobe. Những ngày cô trải qua cùng anh, những ngày cả hai luôn sóng đôi bên nhau, những ngày mà thi thoảng cô phải ở nhà một mình, những ngày vắng anh nhưng cô luôn nghĩ về anh, những ngày lại được ở bên anh, những ngày cô ước giá như thời gian ngừng trôi, rồi những ngày mãi mãi không có anh.

Sau khi anh mất trên núi, không còn lý do để ở lại Kobe nhưng Hiroko không có ý định trở về Tokyo. Gia đình khuyên về nhà song cô cũng chỉ ậm ừ và cứ thế tiếp tục cuộc sống một mình. Có điều, cô chẳng tìm được quyết tâm rõ ràng của bản thân khi làm vậy. Thi thoảng cô còn giật mình với cảm giác rằng mình vẫn ở đây. Và rồi lại trải qua những ngày chỉ đi lại giữa công ty và chung cư.

Đó là buổi chiều thứ Bảy, bốn ngày sau ngày giỗ lần thứ hai.

Hiroko về nhà, mở hòm thư và phát hiện một phong bì hình vuông lẫn trong mớ tờ rơi và thư quảng cáo. Mặt sau không đề tên người gửi. Cô mở ra thì thấy một lá thư bên trong. Khoảnh khắc mở lá thư gấp làm tư đó ra, Hiroko cứ ngỡ nó chính là lá thư cô viết. Là lá thư vào đêm hôm giỗ anh. Nó đã được gửi đến nơi nào đó và giờ bị đem trả lại chẳng? Nhưng lập tức cô nhận ra không phải. Chỉ là sự hiểu lầm trong tích tắc. Và rồi cùng lúc, tim Hiroko suýt nữa ngừng đập.

Thân gửi Watanabe Hiroko,

Tôi cũng khỏe.

Nhưng hơi cảm một chút.

Là thư trả lời của anh. Nhưng sao có chuyện đó được. Hay là trò đùa của ai? Lẽ nào ai đó đã đọc nó? Sao 1 nó lại đến nơi được chứ? Vẫn không giữ được nhịp tim, Hiroko đọc đi đọc lại lá thư ngẩn ngui.

Dù là trò đùa của ai chẳng nữa thì chắc chắn đây là thư trả lời cho lá thư cô viết. Hiroko thấy bản thân việc này đã là một điều kỳ diệu. Tuy không biết đây là sự ngẫu nhiên nào song Hiroko cảm nhận được hơi thở của anh trong sự ngẫu nhiên ấy.

(Đúng là thư của anh ấy rồi)

Quyết định sẽ nghĩ như vậy, Hiroko đọc lại lá thư lần nữa.

Hiroko bỗng muốn cho Akiba xem lá thư đó.

Vừa về nhà chưa kịp cởi áo khoác, cô vội chạy đến chỗ Akiba.

Akiba đang làm việc tại một xưởng thủy tinh gần núi James. Khi Hiroko đến thì cánh thợ làm cùng đã ra về, ngoài Akiba chỉ còn phụ cả của anh là Suzumi ở lại dọn dẹp. Akiba đang nghe ngao bài “Rặng san hô xanh” của Matsuda Seiko trong lúc xoay cái ống dài dùng để chế tác.

“Em đến không đúng lúc rồi Hiroko. Anh sắp về đây.”

Akiba nói với vẻ ngạc nhiên trước cuộc viếng thăm đột ngột của Hiroko nhưng sau đó Hiroko chờ mãi mà anh chưa xong việc.

Akiba tự xưng là nghệ nhân thủy tinh nhưng chỉ riêng việc hằng ngày làm ly hay lọ hoa đem bán buôn cho các đại lý đã khiến anh hầu như không còn thời gian cho những tác phẩm của mình.

Chờ anh một lát nữa nhé, còn mười cái nữa thôi.”

Akiba nói với Hiroko trong lúc xoay chiếc ống dài gắn miếng thủy tinh nóng chảy trên đầu.

“Không sao đâu. Anh cứ từ từ làm đi.”

Để giết thời gian Hiroko ngắm chiếc cốc vừa hoàn thành. Một chiếc cốc bình thường không lấy gì làm đặc sắc.

“Anh vẫn làm rất mấy thứ chán ngắt phải không?” Akiba nói và làm luôn tay.

“Thời sinh viên thích thật đấy. Được tự do tạo ra những tác phẩm yêu thích.”

Hiroko biết tổng anh từng than vãn rằng thời sinh viên chỉ quay cuồng với bài tập của thời sinh viên, nếu không thành thợ chuyên nghiệp thì chẳng thể nào làm ra được những tác phẩm yêu thích.

“Thầy ơi em xin phép về trước ạ.”

Suzumi đã xong xuôi chuẩn bị ra về từ bao giờ. “Ừ!”

“Chị Hiroko, em về trước nhé.”

“Em về cẩn thận.”

Suzumi vừa đi khỏi, Akiba bèn quay lại và ra dấu bằng một nụ cười.

“Sao thế?”

Hiroko nghiêng đầu làm ngơ. Song đó cũng là dấu hiệu của riêng hai người.

“Em có chuyện gì vui ư?”

“Dạ?”

“Nhìn mặt em thì biết.”

“Thế ạ?”

Như muốn đánh trống lảng, Hiroko đi vòng ra sau lưng Akiba, đoạn ngồi xuống chiếc ghế ở góc phòng.

“Anh đã đi viếng mộ đấy.”

“Lúc nửa đêm?”

“Ừa? Sao em biết?”

“Em nghe mấy đứa đàn em anh nói.”

“Ra là vậy à.”

Thế nào ạ?”

“Viếng mộ hả?”

“Dạ.”

“Trả lời sao nhi? Nói là ‘tốt lắm’ thì cũng kỳ đúng không?”

“Công nhận, phải đấy nhi.”

“Nhưng cũng có nhiều chuyện, chà, cũng nhiều chuyện đấy”

Akiba tiếp tục công việc một lúc rồi như bận tâm điều gì, bèn ngoảnh lại nhìn Hiroko.

Hiroko nghiêng đầu. Akiba cười tủm tỉm.

“Gì vậy?”

“Anh mới là người muốn hỏi câu đó. Em có chuyện gì hả?”

“Sao anh hỏi vậy?”

“Thì đã nói mặt em đang rất vui mà.”

“Thật ư?”

Akiba vừa gật đầu vừa tủm tỉm cười.

Đợi cho công việc của Akiba hòm hòm, Hiroko bèn cho anh xem lá thư đó.

“Em đã viết thư cho anh ấy. Và rồi nhận được thư trả lời.”

Có nghe vậy thì Akiba cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

“Nghĩa là sao?”

Hiroko giải thích ngọn ngành câu chuyện. Về cuốn album ảnh tốt nghiệp xem ở nhà anh, địa chỉ cũ tìm thấy trong đó, lá thư viết cho anh, và lá thư trả lời này.

“Kỳ lạ đúng không?”

“Hắn là trò đùa của ai đó đây mà.”

“Chắc là vậy nhỉ.”

“Thật điên khùng. Có kẻ rảnh thật đấy.”

“Nhưng em cũng thấy vui vui.”

Hiroko nom có vẻ vui thật. Song Akiba lại tỏ vẻ không hài lòng.

“Nhưng sao em lại gửi lá thư kỳ cục ấy hả Hiroko?”

”Hả?”

“Có phải vì thế không?”

“Em vẫn chưa quên được hắn phải không?”

“Còn anh Akiba? Anh quên rồi sao?”

“Không phải thế. Vậy thì em định nghĩa thế nào về quan hệ giữa anh và em?”

“Ừm...”

“Nè, Hiroko!”

Akiba cố tình làm vẻ mặt nghiêm túc, xích lại gần Hiroko. Hiroko bất giác thốt lên khe khẽ.

“Á!”

“Á gì mà á!”

“Á, á!”

“Anh đang nói chuyện nghiêm chỉnh mà.”

“Nghiêm chỉnh mà em chẳng hiểu gì hết trơn!”

“Chỉ khi lúng túng em mới nói tiếng địa phương Kansai thôi nhỉ.”

Môi Akiba bất ngờ bắt lấy môi của Hiroko lúc này đang ngượng ngùng cười. Hiroko, tuy ngần ngại nhưng ngay lập tức đáp lại.

Trong quãng thời gian hai năm sau khi anh mất, tự lúc nào hai người đã rút ngắn khoảng cách còn chừng này. Song trong lúc anh liên tục hôn cô,

đâu đó trong cô có cảm giác đây không phải là mình. Qua vai Akiba, cô trông thấy ánh lửa đỏ của lò nung. Chắc má mình nóng là vì nó đây mà, Hiroko lơ đãng nghĩ.

Kẻ phá bình khoảng thời gian của hai người là phụ tá Suzumi. Quay lại lấy đồ bỏ quên và bắt gặp cảnh tượng bất ngờ, Suzumi đứng ngây như phỗng trước cửa ra vào. “A... sao vậy. Có chuyện gì à?”

Akiba xăng giọng.

“À, em quay lại lấy đồ bỏ quên...”

Tuy vậy mặt cô trông như không biết phải xử trí ra sao.

“Quên đồ gì?”

“Không... không sao ạ. Em xin phép.”

Suzumi cứ thế ra về.

“Hắn là bị trông thấy rồi.”

“Làm sao bây giờ?”

“Thì đành chịu thôi. Đến nước này chuyện cũng đã rồi, chẳng phải bỏ tay hay sao?”

“Nguy quá. Phải bịt miệng Suzumi lại mới được.” Akiba nói với Hiroko lúc này tiếp tục âm ừ qua chuyện.

“Anh đã cầu xin hắn... Fujii ấy. Khi anh đến viếng mộ.”

Ánh mắt Akiba rất nghiêm túc.

“Rằng hãy cho anh cưới em.”

Hiroko không biết trả lời sao.

“Chẳng phải đã đến lúc em để hắn tự do rồi sao?”

“...”

“Em cũng phải tự do đi chứ.”

“...”

Hiroko không trả lời, mắt vẫn nhìn xuống lá thư.

*Thân gửi Fujii Itsuki,
Bệnh cảm của bạn sao rồi?
Đừng quá sức và chóng khỏi bệnh nhé.*

Watanabe Hiroko

Hiroko viết lá thư như trên rồi lại gửi đến địa chỉ ấy. Trong phong bì còn kèm cả thuốc cảm. Đối phương chắc hẳn sẽ ngạc nhiên lắm đây. Hiroko cười khoái chí trong lòng.

Vài hôm sau, thư hồi đáp đến.

*Thân gửi Watanabe Hiroko,
Cảm ơn vì thuốc cảm của bạn.
Thật thất lễ, nhưng bạn là Watanabe nào vậy?
Nghĩ mãi mà tôi không nhớ ra.
Mong bạn cho tôi biết.*

Fujii Itsuki

Cái kẻ mạo danh là Fujii Itsuki này còn ngang nhiên nài nỉ mình giới thiệu bản thân cơ đấy.

“Làm sao bây giờ nhỉ?”

Nói vậy nhưng Hiroko thấy trong lòng vui đến lạ. Cô đã có được người bạn qua thư mà cả hai đều không biết mặt nhau. Dù sao chẳng nữa đó cũng là người do anh trên thiên đường mang đến cho cô. Chắc chắn đó là người tốt. Hiroko cảm tạ anh và thần linh về cuộc gặp gỡ lạ kỳ này.

Dù vậy, rốt cuộc đó là người như thế nào? Hiroko không sao đoán ra. Cô nhớ trong bộ phim truyền hình xem ngày xưa có câu chuyện người lạ mặt quen qua thư hóa ra lại là một cụ già. Đoạn cô thử mượn tượng đủ kiểu gương mặt của chủ nhân bức thư. Trường hợp là ông già. Trường hợp là bà già. Là nhân viên công chức bình thường. Mà biết đâu lại là học sinh tiểu học cũng nên. Cái kiểu từng từng khi nhập vai Fujii Itsuki rồi giả bộ hỏi “Bạn là Watanabe nào vậy?” chứng tỏ người đó đang hào hứng với trò chơi này. Lứa tuổi thích những trò như vậy có lẽ là sinh viên. Ngộ nhớ là một giáo sư đại học luống tuổi thì tuyệt đây, Hiroko đắm đuối trong trò chơi suy tưởng tự mình tạo ra.

Cô lại mang bức thư đến cho Akiba xem.

“Em đã gửi thuốc cảm gì đó cơ à? Xem ra Hiroko tinh tế quá nhỉ.”

Akiba nói, đoạn cười thật to và trả bức thư lại cho Hiroko. Hứng thú của anh chỉ dừng ở đó.

“Nè, em nên đáp lại thế nào bây giờ?”

“Hả? Đáp lại? Hiroko định viết nữa ư?”

“Vâng.”

“Có gì thú vị cơ chứ? Đúng là cả hai đều rảnh mà.” Mượn trí thông minh của Akiba, Hiroko hoàn thành bức thư thứ ba. Nói đúng ra thì đây là bức thư Akiba viết.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Bạn đã quên tôi rồi sao?

Bạn thật phũ phàng! Tôi buộc phải thất lễ khi nói vậy!

Tôi sẽ không cho bạn biết đến khi nào bạn nhớ ra!

Cơ mà tôi sẽ cho bạn gợi ý nhỏ thôi.

Tôi vẫn độc thân.

Watanabe Hiroko

Đọc xong, Hiroko nhăn mặt.

“Em sẽ không gửi thứ này đi đâu.”

“Em đừng lo. Kẻ đó đang đóng vai Fujii cơ mà. Với kẻ đóng giả Fujii thì chùng này là vừa khéo mà.”

Kể cả thế Hiroko cũng không thích gửi bức thư bất nhĩ này đi. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh ông giáo sư đại học luống tuổi tiu nghỉu khi đọc thư. Cố cất tạm thư vào phong bì rồi sau đó bí mật viết lại. Do cứ vô thức cho rằng đó là một giáo sư đại học luống tuổi nên bức thư có phần điềm đạm hơn.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Bạn đã hết cảm chưa?

Hôm nay trên con đường dốc đi làm về, tôi đã trông thấy nụ hoa anh đào hé nở.

Ở đây mùa xuân sắp đến rồi.

Watanabe Hiroko

Có lẽ việc trao đổi thư từ thực sự sẽ bắt đầu từ đây. Hiroko tràn trề hy vọng. Lâu lắm rồi Hiroko mới thấy trong lòng hồi hộp đến vậy.

Ấy nhưng thư hồi đáp từ phía kia lại có nội dung không như Hiroko mong đợi.

Thân gửi Watanabe Hiroko,

thực sự tôi không biết bạn là ai.

Dẫu sao thì tôi cũng chưa từng đến Kobe gì gì đó, cũng không có họ hàng hay người quen nào sống ở đó cả. Bạn biết tôi thật sao?

Fujii Itsuki

“Bức thư này có vẻ là thật đấy nhỉ?”

Akiba nói sau khi đọc xong thư.

“Thì đó.”

“Thế này là thế nào nhỉ?”

Cơ mà nếu đúng thật thì phải làm sao?”

“Đúng thật là đúng thật cái gì mới được chứ.”

Nghe vậy Hiroko không biết phải đáp thế nào. Hẳn nhiên trong trường hợp là thật thì Hiroko cũng không muốn tưởng ra điều gì là thật.

Akiba đọc lại bức thư lần nữa. Và rồi anh nhận ra một điều.

Kẻ này là con gái.

“Hả?”

“Đây, em nhìn xem.”

Nói đoạn Akiba chỉ tay vào một dòng trong bức thư. Đó là câu “Bạn biết tôi thật sao?”

“Là ‘tôi’⁵ đó”.

“Đúng thế thật.”

“Có thể Fujii là con gái đấy. Tên Itsuki thì con gái cũng có mà đúng không?”

“Ừ.”

Chuyện trở nên rắc rối rồi đây.

“Ừ.”

“Cô ta là người thế nào nhỉ?”

Vẫn nhìn bức thư, Akiba suy tư với nét mặt rất ư nghiêm trọng. Hiroko cũng thử suy nghĩ song không tìm ra manh mối nào. Akiba nhớ ra một điều then chốt. “Nhưng tại sao bức thư này lại đến được chỗ kẻ đó?”

“Hả?”

“Em không thấy chuyện này lạ ư?”

“Ý anh là sao?”

“Thư của em đã đến tận nơi nên bên kia mới trả lời thư được thế này đúng không?”

“Vâng.”

“Nhưng em từng bảo không còn ai sống ở địa chỉ ấy nữa mà.”

“Vâng. Nghe nói làm đường quốc lộ nên không còn nữa...”

“Tức là kẻ này sống trên đường quốc lộ ư?”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Đúng không?”

“Vâng.”

“Vậy thì là sao?”

“Vậy thì là sao?”

Bỗng nhiên Akiba bắt đầu suy luận.

“Giả dụ kẻ này sống ở giữa đường quốc lộ nhé.”

“Hả?”

“Giả dụ thôi mà. Kẻ đó dựng cột làm lều ở chính giữa dải phân cách để sống chẳng hạn.”

“Giả dụ thế?”

“Phải. Thực tế không thể có chuyện đó nhưng cứ giả dụ là thế đi.”

“Vâng.”

“Người đưa thư sẽ mang thư đến đúng địa chỉ. Cơ mà chắc chắn người đưa thư sẽ không giao thư cho kẻ đó đâu.”

“Đúng vậy.”

“Vì sao?”

“Hả?”

“Vì sao?”

“Vì không thể tự tiện sống trên đường quốc lộ được.”

“Không phải. Anh đã bảo giả dụ cơ mà.”

Hiroko không hiểu câu chuyện của Akiba cho lắm.

“VẬY THẾ NÀY NHÉ. GIẢ SỬ KHÔNG CÓ ĐƯỜNG QUỐC LỘ NHÉ.”

“Không có đường quốc lộ ư? Anh chơi trò đồ vui hả?”

“Sao cũng được. Đồ vui cũng được. Không có đường quốc lộ nhé. Tức là vẫn có nhà của Fujii nhé. Sẽ có chủ nhân mới sống ở đó. Cứ cho là người đưa thư sẽ đến. Nếu vậy thì thư có đến được không?”

“CÓ. VẬY THÌ ĐẾN ĐƯỢC.”

“...”

“Không đến được à?”

“Đến được hay không?”

“VẬY THÌ, KHÔNG ĐẾN ĐƯỢC”

”Thật á?”

“À, VẪN ĐẾN ĐƯỢC.”

“Hừm. Không đến được đâu.”

“Hả? Sao lại thế?”

Akiba kéo Hiroko lại đoạn tùm cười với vẻ đắc ý.

“Em không hiểu sao?”

“Vâng. Em không hiểu.”

“Làm sao mà đến được đúng không? Thì bởi khác tên chứ còn gì. Dù đúng địa chỉ nhưng khác tên thì thư cũng không đến được đâu.”

“Vậy à?”

“Đúng rồi còn gì. Kể cả đến địa chỉ đó nhưng lại chấy bảng tên khác thì người đưa thư cũng sẽ không nhét vào hòm thư đúng không?”

“Công nhận.”

“Kể cả nó nằm trên đường quốc lộ cũng vậy thôi.”

“Hả? Sao lại thế?”

“Dù nhà ở đâu chẳng nữa nhưng chỉ cần tên không giống thì chắc chắn bức thư vĩnh viễn không thể đến tay kẻ này được. Giống như Asin đuổi rùa đó⁶. Ví dụ có hơi khác nhỉ?”

“Tóm lại rốt cuộc kiểu gì thư cũng bị trả lại cho em đúng không?”

“Cơ mà cũng có trường hợp nhét nhầm vào hòm thư nữa chứ?”

“Đúng là có khả năng đó.”

“Đúng không?”

“Nhưng chẳng nhẽ người đưa thư nhầm những hai, ba lần vậy sao.”

“Thế à.”

“Nếu vậy thì...”

“Chưa biết chừng kẻ này mang cái tên đó thật.”

“Hả?”

“Tức là kẻ này có thể tên là Fujii Itsuki thật.”

Đương nhiên Hiroko không tin vào câu chuyện ấy. Cô đồ rằng Akiba đang mải mê với mớ lý luận của mình và thiếu logic ở chỗ nào đó.

“Nhưng nếu là ngẫu nhiên thì kỳ diệu quá nhỉ.”

“Đúng đấy.”

“Cơ mà em có công nhận rằng chí ít cũng phải đúng họ Fujii thì thư mới đến được nơi không?”

“Ừm.”

Hiroko thử sắp xếp lại mọi thông tin trong cái đầu lúc này đã rối như tơ vò.

Nếu đúng như lời bà Ashiro nói thì địa chỉ đó chắc chắn đã thành đường quốc lộ. Vậy mà thư vẫn được chuyển tới đúng địa chỉ và có thư đáp lại hẳn hoi.

Kể cả đó là trò đùa của ai đi nữa thì theo lập luận của Akiba, người đó phải mang họ Fujii. Nhưng liệu có trùng hợp đến mức ở nơi mà nhà Fujii từng sống nay lại có người cũng tên Fujii đang sống không? Đã vậy còn trên mặt đường quốc lộ.

“Tóm lại nếu nghĩ một cách đơn giản thì chuyện này chẳng phải là không thể ư?”

“Đúng vậy. Nhưng thư từ vẫn đi lại đều đều cơ mà.”

“Nè.”

Hiroko nói.

“Đúng là anh ấy đang viết đấy.”

Akiba gần như lặng người nhìn Hiroko.

“Hiroko...”

“Thế chẳng hợp logic hay sao.”

“Làm sao mà gọi là logic được cơ chứ.”

“Nhưng em cứ mơ thế.”

“Chà, mơ thì mơ nhưng mà...”

“Thật mà.”

“Thật gì mà thật, Hiroko!”

Akiba hơi cáu. Hiroko co rúm người vì sợ mình đã nói gì động chạm đến anh.

“Được rồi, được rồi! Hiroko cứ nghĩ vậy đi. Anh sẽ cố gắng hết sức để làm sáng tỏ chân tướng sự việc.”

Nói đoạn Akiba tịch thu bức thư của Hiroko, bảo nó là vật chứng quan trọng.

Rốt cuộc tôi phải làm sao bây giờ.

*Thân gửi Fujii Itsuki,
Bệnh cảm của bạn sao rồi?
Đừng quá sức và chóng khỏi bệnh nhé.*

Watanabe Hiroko

Đây là bức thư thứ hai từ Watanabe Hiroko. Bên trong phong bì còn lịch sự gửi kèm cả thuốc cảm dạng hạt nhỏ. Có mấy ai lại đi uống ngay tắp lự thuốc do người lạ gửi cơ chứ. Nói vậy song việc liều thử những thứ nguy hiểm vì quá tò mò cũng là nghiệp chướng của con người. Trước khi thành ra thế, tôi đã ném chỗ thuốc ấy vào thùng rác. Đoạn tôi nghiền ngẫm lại bức thư.

Đối phương xem ra biết tôi. Tôi chỉ nghĩ được thế sau khi đọc văn phong bức thư. Lẽ nào chỉ do tôi đã quên?

*Thân gửi Watanabe Hiroko,
Cảm ơn vì thuốc cảm của bạn.
Thật thất lễ. nhưng bạn là Watanabe nào vậy?
Nghĩ mãi mà tôi không nhớ ra.
Mong bạn cho tôi biết.*

Fujii Itsuki

Tôi chỉ viết được từng này và gửi đi. Song thư hồi đáp vài ngày sau của cô ấy không buồn đếm xỉa chút nào đến thắc mắc của tôi.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Bạn đã hết cảm chưa?

Hôm nay trên con đường dốc đi làm về, tôi đã trông thấy nụ hoa anh đào hé nở.

Ở đây mùa xuân sắp đến rồi.

Watanabe Hiroko

Biết ngay là tôi lại sờn gai ốc mà.

Nhắc đến hoa anh đào với mùa xuân chúng tôi sắp đến hồi nguy hiểm rồi. Tôi từng nghe kể giám đốc thư viện mấy đời trước, một hôm trong lúc ngắm hoa anh đào đã nói: “Sắp đến mùa hoa cúc vạn thọ tây”, sau đó y như rằng phải nhập viện. Chuyện này xảy ra từ rất lâu trước khi tôi vào làm. Còn xa xưa hơn thế, thời mẹ tôi là sinh viên có chuyện một người bạn học đã mang đến trường hộp cơm trưa đầy cánh hoa anh đào. Thấy bảo rằng người bạn học ăn cánh hoa anh đào một cách ngon lành thay cơm đó y như rằng vừa từ bệnh viện về. Hoa anh đào thi thoảng lại là thứ như vậy đấy.

Lá thư khó hiểu, thuốc cảm, rồi hoa anh đào và dấu hiệu của mùa xuân. Tôi có cảm giác toàn bộ nguyên liệu đã được gom đủ.

Tôi kể chuyện với “bà chủ”.

“Bà chủ”rên rỉ “Công nhận đấy!”đoạn trích dẫn Kajii Motojiro.

“Trong truyện ngắn của Kajii Motojiro có câu chuyện chôn người chết dưới gốc cây anh đào nhĩ.”

“Có có”

”Rồi còn truyện ‘Rừng anh đào’ của Ango nữa.”

“‘Rừng anh đào’, ừ. Truyện đó cũng rùng rợn thật.”

“Tên này đúng là điên rồi.”

“Thật ư?”

“Ừ. Điên toàn diện luôn. Chắc là điên chính hiệu đấy.”

“Tớ phải làm sao bây giờ?”

“Ừ. Trước mắt cần phải tiếp tục cự tuyệt.”

“Bằng cách nào?”

“Chà. Nhưng cứ để thế này thì thư sẽ đến suốt cho xem.”

“Hả? Suốt á?”

“Vĩnh viễn luôn. Cho đến khi chết.”

“Không thể nào. Cậu thôi đi.”

“Vì những người như thế không biết thế nào là giới hạn.”

“Không phải chuyện đùa đâu.”

Tôi thở dài thườn thượt.

“Ha ha ha ha ha ha ha!”

Đột nhiên nghe tiếng “bà chủ” phá lên cười, tôi bèn ngoảnh lại xem có gì buồn cười thì thấy cô ta đang tỉnh bơ xếp sách vào giá.

Về điểm “điên” thì “bà chủ” này đã đạt đến trình tương đối nguy hiểm. Nhưng nghe lời cam đoan của “bà chủ”, dần dần tôi thấy được mức độ nghiêm trọng của bức thư và rơi vào trầm cảm.

Tôi bèn viết thư trả lời với tâm trạng như viện cả tới thần linh.

Thân gửi Watanabe Hiroko,

Thực sự tôi không biết bạn là ai.

Dẫu sao thì tôi cũng chưa từng đến Kobe gì gì đó, cũng không có họ hàng hay người quen nào sống ở đó cả.

Bạn biết tôi thật sao?

Fujii Itsuki

Bức thư tiếp theo của cô ấy là thế này.

Thân gửi Fujii Itsuki

Bạn là ai vậy?

Watanabe Hiroko

Tôi run lấy bầy.

Phải chăng người này rốt cuộc cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao nữa? Tôi lại tìm đến “bà chủ”. Dù không thích dựa dẫm vào cô ta nhưng tôi có suy nghĩ rằng họ cùng một giuộc nên sẽ hiểu nhau. Tôi cho “bà chủ” xem toàn bộ số thư từ trước đến giờ để xin ý kiến.

“Bà chủ” trong lúc xem thư đã phát hiện ra một điều bất ngờ.

“Đây là một đứa đa nhân cách.”

“Hả? Đa nhân cách tức là giống Billy Milligan⁷ á?”

“Phải. Billy Milligan. Cậu xem cái này đi!”

“Bà chủ” nói đoạn chỉ cho tôi xem bức thư cuối cùng với câu: “Bạn là ai vậy?”

“Chỉ có nét chữ chỗ này là khác thôi nhé.”

“Hả? Cậu bảo sao cơ?”

Tôi so sánh những bức thư. Quả đúng như “bà chủ” nói, chỉ bức thư đó là có nét chữ khác các bức còn lại. Tôi phản biện với ý kiến quá ư hiển nhiên.

“Chẳng phải do người nào khác viết sao?”

“Cậu nói gì đó. Vậy ý cậu là bức thư này không phải do một kẻ thực hiện? Ý cậu là có vài kẻ đồng phạm đã viết nó à?”

“Tớ không biết.”

“Như thế thì sự việc lại triển khai theo hướng thú vị đây. Cậu không dính vào một vụ án nghiêm trọng nào đó chứ.”

“Hả? Gì vậy trời?”

“Tỉ dụ như ngẫu nhiên cậu biết được thông tin cơ mật nào đó chẳng hạn.”

“Cậu nói gì vậy? Làm gì có chuyện như thế cơ chứ.”

“Vậy thì hẳn đó là kẻ đa nhân cách rồi.”

“Sao lại thành ra vậy chứ. Không còn đáp án nào khác sao?”

“Nếu có thì tự cậu đi mà nghĩ. Còn tớ kiểu gì cũng bảo lưu giả thuyết đa nhân cách. Ngay từ đầu bức thư của cậu đã châm ngòi nổ rồi. Chính cậu đã đặt vấn đề ‘Bạn là ai vậy?’ trước đúng không? Thế nên cô gái này mới không hiểu đầu cua tai nheo ra sao đấy. Cô ta vốn dĩ có biết cậu là ai đâu. Cô ta chỉ đinh ninh là mình biết thôi. Tuy nhiên nhận được thư của cậu xong bỗng nhiên cô ta phải đối mặt với thực tế. Thực tế là cả hai hoàn toàn là người lạ. Đến nước này thì một lần nữa cô ta thấy cần thiết phải trốn tránh hiện tại. Nghĩa là biến thành một nhân cách khác đấy. Tức là biến thành một người khác không biết về cậu ấy.”

Tôi không biết nên tin đến mức nào đó giả thuyết của “bà chủ”. Nói đúng hơn tôi có cảm giác vấn đề nằm ở chỗ có thể tin tưởng tình trạng đầu óc của “bà chủ” đến đâu, thế nên trước mắt tôi quyết định tự mình đi tìm đáp án.

Nhưng chưa kịp tìm thì bức thư tiếp theo lại đến. Đến vào cái ngày bệnh cảm cúm tưởng sắp hết lại trở lại, nhiệt kế cứ lên xuống ở mức 37.5 độ.

Thân gửi Fujii Itsuki.

Nếu bạn đúng là Fujii Itsuki thật thì hãy cho tôi xem bằng chứng đi.

Bản sao thẻ cư dân hoặc thẻ bảo hiểm đều được.

Watanabe Hiroko

Chắc một phần do tôi đang sốt. Cảm xúc của tôi chạy theo hướng giận dữ. Kiểu như “làm ơn vừa vừa phải phải thôi”. Sao tôi lại phải trình thẻ cư dân hay thẻ bảo hiểm cho cái kẻ tôi chẳng biết là ai này chứ.

Nghĩ vậy nhưng rốt cuộc chẳng hiểu vì cớ gì tôi lại đi phô tô phóng to bằng lái xe của mình. Trông thấy tôi dùng máy phô tô của thư viện, Ayako bèn hỏi “Cậu đang làm gì đấy?” với vẻ mặt hoài nghi.

“Cậu nhìn thì biết. Tôi đang phô tô bằng lái xe.”

“Trông như ảnh truy nã ấy nhỉ.”

Ayako nói khi trông thấy ảnh mặt tôi được phô tô ra.

“Để tớ yên được không.”

Chẳng cần Ayako phải nói thì tấm bằng lái xe cỡ A3 to tướng in ra từ máy phô tô trông cũng đủ khó chịu rồi. Ayako bảo “Cậu bị sốt à?” đoạn áp tay lên trán tôi.

Này nóng thật đấy!”

Thế nhưng lời Ayako nói hầu như không lọt vào tai tôi.

Bằng chứng đây.

Đừng viết thư cho tôi nữa.

Tạm biệt.

Tôi nhét bức thư có kèm tờ phô tô phóng to vào hòm thư gần thư viện. Nhưng đúng khoảnh khắc thư rơi vào hòm thư thì chân tôi bủn rủn vì hồi

hận. Bởi tôi đã lỡ tiết lộ lý lịch bản thân cho một phụ nữ rất có thể dị thường. Nghĩ vẫn còn kịp, tôi bèn thò tay vào hòm thư nhưng làm sao với tôi được cơ chứ.

“Hâm”

“Bà chủ” cười khi thấy tôi làm vậy.

“Lý lịch của cậu chẳng phải đã bị lộ với phía bên kia rồi sao. Thế nên mới có thư đến chứ?”

Nói vậy kể ra cũng đúng. Hôm nay trong đầu tôi cứ như bị đứt mạch điện. Tôi bèn gõ “cốc cốc” hai, ba cái lên đầu hòng bắt mình phải tỉnh táo song liền hoa mắt, ngã vật ra sàn. Tôi bị ngất. Vì bị ngất nên tôi chẳng nhớ sau đó thế nào.

Theo những gì nghe được sau này thì tôi được chở đến bệnh viện bằng xe của đồng nghiệp, nhưng vừa biết đó là bệnh viện tôi liền ngang bướng cự tuyệt, không chịu xuống xe. Cực chẳng đã, các đồng nghiệp lại chở cái thân tôi về nhà. Nghe đâu về nhà cặp nhiệt độ tôi bị sốt hơn 40 độ.

Sau đó tôi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu.

* * *

Phong bì đó hơi nặng hơn bình thường một chút.

Hiroko mở phong bì. Đang nghĩ không biết bên trong có gì thì có thấy tờ phô tô bằng lái xe được phóng to thành khổ A3.

“Thấy chưa, anh đoán trúng phóc đúng không? Có người tên là Fujii Itsuki kìa.”

Akia cười lớn khi nhìn thấy tờ phô tô. Đoạn anh buột miệng.

“Tác chiến đại thành công.”

“Hả?”

“Thực ra anh cũng âm thầm viết thư đấy. Anh viết là, mi là ai? Nếu đúng là Fujii Itsuji thì cho xem bằng chứng đi.”

Hiroko á khẩu.

“Không, không sao đâu. Anh viết bằng tiếng Nhật chuẩn hẳn hoi mà. Anh bắt chước giọng văn của Hiroko nên em không phải lo đâu.”

“...”

“Cơ mà anh không ngờ lại có hồi đáp rõ ràng thế này đâu. Định cũng được đấy chứ.”

“Hai đứa mình thử đi Otaru không Hiroko “

“Hả?”

“Thực ra tình cờ anh cũng có việc phải đến Otaru. Otaru là thành phố khá nổi tiếng về thủy tinh, anh có bạn ở đó và vừa nhận được thư mời dự triển lãm của bạn. Anh đang băn khoăn không biết có nên từ chối hay không vì thấy hơi phiền, song ngẫm lại thì đây đúng là cơ hội tuyệt vời để vạch trần chân tướng của kẻ này. Anh thấy đây cũng là do ông trời xếp đặt đấy.”

“...”

“Em tính sao? Cơ hội vạch trần chân tướng của địch “

“Không phải địch!”

Hiroko đột nhiên gằn giọng.

“Hả?”

“Có phải trò chơi đâu!”

Hiroko nói đến đó rồi nghẹn ngào.

“Hiroko.”

“Anh quá đáng lắm.”

“...”

“Nhưng thế này là kết thúc rồi. Thôi dẹp đi.”

Đoạn Hiroko cho Akiba xem bức thư gửi kèm.

Bằng chứng đây.

Đừng viết thư cho tôi nữa.

Tạm biệt.

Cuối cùng Akiba cũng nhận ra hành động quá đà của mình. Song lúc này đã quá muộn.

Hiroko lấy ngón tay xoa tấm ảnh chân dung được phô tô phóng to.

“Mình đã làm bạn giận rồi. Mình xin lỗi.”

“...”

“Bạn đã uống số thuốc cảm ấy chưa?”

“...”

“Bạn đã hết cảm chưa?”

“Anh xin lỗi.”

“Thôi không sao.”

“Tại anh.”

”Em đã bảo không sao mà.”

Một giọt nước mắt rơi xuống tờ phô tô. Hiroko lau nó bằng đầu ngón tay. Trong lúc cô lau thì những giọt tiếp theo lại rơi xuống, cứ thế Hiroko lau từng giọt, từng giọt.

“Đó là thư của anh ấy. Anh ấy đã viết cho em.”

Mặt Akiba biến sắc khi nghe mấy lời đó.

“Mấy lá thư này đến chỉ tổ rắc rối.”

Akiba vo tròn và ném bức thư đi. Hiroko nhìn Akiba với vẻ mặt không thể tin nổi. Đoạn cô nhặt bức thư lên và gỡ nó ra trên đùi.

“Làm sao là Fujii được! Hẳn làm sao mà viết thư được chứ!”

Hiroko kinh ngạc nhìn Akiba.

Akiba cúi đầu, kìm nén điều gì đó.

Akiba nói.

“Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.”

Và rồi sự im lặng nặng nề bao trùm lên hai người.

Akiba hối hận tột cùng. Đáng ra anh phải kiềm chế. Akiba là người hiểu rõ nhất nếu anh không kiềm chế, mối quan hệ này sẽ tan vỡ ngay lập tức.

“Nè, Hiroko. Thử đến Otaru không?”

“Dạ?”

“Thử đến Otaru gặp người này không?”

“...”

“Đến nước này rồi em không muốn thử gặp người đó sao?”

“...”

“Cô gái trùng tên với hẳn đấy. Em không muốn thử gặp sao?”

“...”

“Nếu em cảm thấy có lỗi vì đã làm phiền thì nên đi xin lỗi. Anh cũng sẽ cúi đầu xin lỗi cùng em.”

“...”

“Sao nào?”

Hiroko vừa sụt sịt vừa gấp thư lại. Rồi cuối cùng cô cũng mở miệng.

“Em không muốn kết thúc.”

“Hả?”

“Em không muốn kết thúc đâu.”

“Thế hả?”

“...”

“VẬY CÙNG ĐẾN OTARU NHÉ.”

Hiroko khẽ gật đầu.

Thế trạng tôi vẫn không khá hơn dù đã qua cơn nguy hiểm. “Bà chủ” sai tôi hết việc này đến việc kia trong khi tôi loạng choạng giúp cô ta dọn dẹp kho sách, không buồn xem tôi đồng ý hay không. Cảm cúm mà dai dẳng thì chẳng còn ai thông cảm với tôi nữa.

“Cảm ấy mà, cứ đổ mỗ hôi là khỏi thôi. Giữ gìn quá mức thì chẳng bao giờ khỏi được đâu.”

“Thế này thì chẳng cần khỏi làm gì.”

Tôi xãng giọng trong lúc ôm đống sách nặng trĩu. “Trăm thứ bệnh của người đi làm đều do stress mà ra cả. Cảm cúm cũng vậy thôi. Tớ nghĩ thế đấy.”

“Thật thế à?”

“Cậu cũng đang stress đấy.”

Bất chợt trông sang, tôi lại thấy “bà chủ” đang xé sách.

“Xả stress thì cách này là nhất.”

“Tiếp diễn trò đó rồi sẽ có ngày cậu bị quả báo cho coi.”

“Đau quá!”

Vừa dứt lời tôi liền nghe tiếng “bà chủ” hét toáng lên. Cuốn sách cô ta cầm trên tay rơi bịch xuống sàn. Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng “bà chủ” thì đang giữ tay về đau đớn.

“Thấy chưa, tớ đã bảo rồi mà!”

Song “bà chủ” vẫn giữ chặt tay, bất động.

“Cậu ổn chứ?”

“Không hiểu sao tớ đau quá...”

Nói đoạn, “bà chủ” nhìn xuống tay mình và chết lặng. Chẳng phải từ cổ tay trở đi không còn gì hết và máu tươi đang túa ra hay sao?

“Á”

“Bà chủ”la hét thất thanh. Dưới sàn, cuốn sách cô ta làm rơi lúc này đang nhai rau rầu cái cổ tay vừa xé sách. Tôi tuyệt nhiên không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ đứng ngây ra đấy. “Bà chủ”tiếp tục kêu gào thống thiết. Chợt thấy có thứ gì ngo ngoậy ngay gần, tôi giật mình nhìn xuống tay. Tức thì, cuốn sách trên cùng của chồng sách nãy giờ tôi vẫn ôm há cái miệng to tướng toan ngoạm lấy cổ tay tôi. Bên trong cái miệng há ra là vô số chiếc răng sắc nhọn nối tiếp nhau. Tôi cuống cuống toan hất chồng sách đi nhưng cơ thể giống như bị trói chặt, không sao cử động nổi. Vừa kịp nghĩ “thôi xong rồi” thì cuốn sách lao tới cánh tay tôi nhanh như một con rắn.

“Aaaaaaaa!”

Dĩ nhiên đây là một giấc mơ. Tỉnh dậy người tôi ướt nhẹp mồ hôi. Dù biết là mơ song tôi vẫn thử kiểm tra cổ tay rõ ràng vừa bị xé toạc xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi đã ngủ mê mết từ lúc được chở ở thư viện về đến giờ. Cứ ngỡ mới nửa ngày, nào ngờ đã một ngày rưỡi rồi.

Nghe tiếng tôi hét mẹ bèn chạy lên.

“Lạy giời, cả chứng mất ngủ của con cũng khỏi rồi thì phải.”

Nghe tôi nói lái nhái, mẹ hoảng hồn vỗ bộp bộp vào trán tôi.

“Mẹ làm gì với người bệnh thế này!”

“Nếu là người bệnh làm ơn đến bệnh viện.”

“Jean Jacques Rousseau⁸ đã nói rồi mà mẹ. Sợ sệt bệnh tật rồi cuống cuống tìm cách chữa chính là điểm xấu của con người đấy.”

“Có vẻ con vẫn chưa giảm sốt nhỉ.”

Mẹ áp chiếc khăn ẩm lên trán tôi, chỗ mẹ vừa vỗ, đoạn ra khỏi phòng.

“Mẹ chờ đã...”

Nước từ khăn rỏ xuống gáy nhưng tôi không còn đủ sức để làm gì với nó.

“Mẹ chờ đã... giọt nước... mẹ!”

Chiều hôm sau Ayako và Midori đến thăm tôi. Hai cô nàng chén sạch cái bánh ngọc mang đến trong lúc say sưa buôn chuyện mà không buồn đếm xỉa đến người bệnh. Bình thường ngửi thấy mùi tinh dầu vani chắc chắn tôi sẽ lao ngay đến nhưng hôm nay thì không buồn động. Ayako, vừa nhấp miệng bằng ngậm trà, quay lại như sức nhớ ra điều gì.

“À, nhắc mới nhớ, ‘bà chủ’ gửi lời hỏi thăm cậu đấy.”

“Thế hả.”

“Con bé đó hôm nay bị thương trong kho sách đấy.”

“Ở cổ tay à?”

“Ừa, sao cậu biết?”

Mặc dù nghĩ có lẽ đây cũng là mơ nhưng tôi không chắc lắm.

“Bà chủ quả là quái dị nhỉ. Hôm nay mọi người bàn xem mua gì đến thăm Itsuki, cậu nghĩ con bé đó gợi ý cái gì?”

“Gì thế?”

“Cậu thử đoán đi.”

“Tớ không biết.”

“Rượu rắn. Mà là loại ngâm hẳn một con rắn thật cuộn tròn cơ nhé.”

Cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân khiến tôi giật nảy trên giường.

”Con bé đấy quái dị thật.”

“Công nhận.”

Ayako và Midori cùng gật gù bảo quái dị, quái dị quá.

“Ơ cơ mà... Cái gì quái dị ấy nhỉ?”

Tôi nói đoạn ngoảnh lại đã không thấy bóng dáng hai người đâu. Dấu tích bánh ngọt còn đó nên xem ra không phải là mơ. Có lẽ tôi thiếp đi từ lúc nào nên bọn họ biết ý lạng lẽ ra về. Bóng tối nhờ nhờ bao trùm căn phòng. Tôi nhìn phía đầu giường định bụng uống nước thì thấy một bức thư được đặt cùng bình nước và lọ thuốc. Chiếc phong bì đã trở nên quá quen thuộc đó là từ Watanabe Hiroko.

Tôi đọc thư.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Cảm ơn bức thư của bạn.

Tháng sau tôi sẽ tới Otaru.

Bạn có thời gian không?

Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ. Sắp được gặp Itsuki rồi. Tôi háo hức lắm.

Không biết bạn có thay đổi kiểu tóc không nhỉ? Gần tới lúc đó tôi sẽ gọi điện.

Watanabe Hiroko

“Hiroko sẽ đến đây.”

Tôi vui vẻ viết thư trả lời cô ấy.

Thân gửi Watanabe Hiroko.

Đúng là lâu quá rồi nhỉ.

Bạn sẽ ở đây bao lâu vậy?

Nếu được hãy nghỉ lại nhà tôi đi. Tôi có hàng núi, hàng núi chuyện muốn nói.

Cảm giác một, hai đêm chẳng thể đủ được.

Viết đến đó tôi bỗng choàng tỉnh. Đã nửa đêm. Mồ hôi tôi vã ra như tắm. Rốt cuộc từ đoạn nào là mơ đây?

Cái này tôi cũng không chắc lắm.

Tôi ra khỏi giường và đi xuống nhà vệ sinh. Xong việc, đang chuẩn bị lên cầu thang thì thấy mẹ ló mặt ra.

“Con không sao chứ?”

“Vâng. Giờ con đang khỏe. Vòng cuối rồi ạ.”

“Con nói gì vậy. Mồ hôi túa ra kia kìa. Thay quần áo ngủ đi nhé.”

“Vâng.”

Tôi lảo đảo bước lên cầu thang trở về phòng. Đoạn mở tủ lấy bộ ngủ mới, toan xỏ tay vào ống tay áo song phòng tối om khiến tôi không biết đâu là ống tay. Trùm nguyên áo lên đầu, tôi bật đèn bàn. Chui được đầu xong, trong lúc đang tìm ống tay thì tôi trông thấy một thứ kỳ lạ trên bàn.

Đó là một bình rượu rỗng. Bên trong ngâm một con rắn to tổ chẳng.

Đến đó tôi lại bừng tỉnh lần nữa. rồi đón buổi sáng với cảm giác bỗng bênh giữa ranh giới hư hư thực thực, ngồi ở bàn ăn với bát cháo trước mặt nhưng vẫn trong tâm trạng mơ màng.

“Chào buổi sáng!”

Tôi nghe thấy giọng nói mới sáng ra đã sang sáng từ cửa ra vào.

“Chú Abe Kasu ạ?”

“Ừ. Chú đến để cùng mẹ đi xem chung cư mới.”

“Ôi, thật ạ. Con cũng muốn đi!”

“Nói linh tinh nào! Đang ốm mà còn bày đặt.”

“Chỉ xem nhà thôi thì con đi được mà.”

Mẹ phớt lờ tôi đoạn rời phòng, nhưng lập tức quay trở lại.

“Con chuẩn bị luôn được không?”

Tôi vội vã thay quần áo.

Chú Abe Kasu là chồng của em gái người bố đã qua đời của tôi và là nhân viên bất động sản. Xưa nay hề nghe thấy ở đâu chuyển nhà là kiểu gì chú cũng có mặt. Nếu không có chuyện chuyển nhà thì không thể nào có đám cưới của cô chú. Mỗi lương duyên của hai người ấy cũng từ căn nhà này mà ra. Chính vì thế chú Abe Kasu không ngần ngại gọi việc chuyển nhà của nhà tôi là “sự nghiệp cuộc đời” chú. Khi ông trách rằng chú định phá đi ngôi nhà đã kết duyên cho chú hay sao thì chú bảo nếu phá ít nhất cũng muốn tự tay mình phá.

Vậy nên ông có định kiến với chàng rể này.

Thấy ba chúng tôi đi ra từ cửa chính, đang chăm sóc cây trước sân nhà, ông lờm ra với vẻ khó chịu.

Thằng phản bội này! Chắc chắn trong lòng ông đang nghĩ thế.

“Ông vẫn phản đối ạ?”

Chú Abe Kasu hỏi trong lúc lái xe.

“Từ sáng ông đã xới đất như thế rồi. Còn gieo cả hạt gì đó nữa. Chắc là sống lâu ở đó nên thấy vãn vương, nuôi tiếc chẳng.”

“Chú Abe Kasu, chẳng thể nghĩ câu đó lại là của một nhân viên bất động sản bất lương đấy.”

“Cháu lại thế rồi, Itsuki à. Ai là nhân viên bất động sản bất lương cơ chứ.”

“Không thể chiều theo sự hoài cổ của người già được. Mà chính chú nói là năm năm nữa trần nhà sẽ sập còn gì.” Mẹ bảo.

“Thì đúng là như thế mà. Nói thẳng ra thì bây giờ đã trong tình trạng sống được cũng giỏi đấy, rồi ạ.”

“Chú không có quyền nói thẳng như thế.”

“À, không không, chỉ là giả dụ thôi mà... hí hí hí hí hí!”

Giọng cười như khi đầu chó vang vọng trong chiếc xe chật hẹp.

“Nhưng mà này nhé. Anh vợ em mà còn sống thì cũng muốn giữ lại căn nhà bằng mọi giá cho xem. Nhà ấy xây sáu mươi năm rồi nhỉ? Trước thế chiến đúng không nhỉ? Nhà xây từ xưa nên kết cấu quá tốt. Đập đi xây lại rẻ hơn chán so với sửa sang.”

Chuyện này tôi đã nghe cả trăm lần rồi.

Dù thế chẳng nữa thì hệ chống sườn của chiếc xe này hoạt động tốt quá. Đã vậy tôi còn cuộn tròn trong chiếc chăn mang theo từ nhà, nên trông như biến thành con sâu.

“Cháu thấy hơi nóng.”

Tôi nói rồi toan gạt chăn ra nhưng từ ghế lái phụ, mẹ quay lại lườm tôi sắc lẹm.

“Đắp khăn bông đi nào.”

Bình thường tôi sẽ chẳng nghe theo mệnh lệnh kiểu đó nhưng vì chuyến thăm chung cư nên đành ngoan ngoãn nghe lời.

Chú Abe Kasu xen ngang.

“Itsuki này, không thể xem thường cảm cúm được đâu. Cháu biết cửa hàng điện Marimo chứ?”

“Ở đối diện siêu thị Marusho ấy ạ?”

“Phải phải. Ông chủ chỗ đó là khách hàng quen chỗ chú, đợt vừa rồi bị cảm cúm hành cho khổ sở. Bình thường ông ấy chưa bao giờ bị cảm cúm hay gì hết, cái này người ta gọi là ‘khỏe như vâm mà cũng đổ bệnh’, nhưng chính những người như thế lại rất nguy hiểm. Thế rồi chẳng hiểu sao bệnh tình chuyển biến nặng... nghe bảo bị viêm phổi.”

“Chết rồi ạ?”

“Làm gì có, mới viêm phổi thì chết sao được. Nằm viện khoảng một tháng thì phải.”

“Bố cháu chẳng mất vì bệnh đó còn gì.”

“Ồ? Anh vợ á? Thật vậy à?”

Mẹ ném cho chú cái nhìn lạnh lùng.

“Chú quên rồi sao?”

“Đâu có. Em không quên mà.”

“Chí ít thì đó cũng là anh trai của vợ chú đấy.”

“Em đã bảo không quên mà.”

“Đằng nào thì cũng là người đã khuất nên mọi người quên rồi nhỉ.”

“Chị à..”

Trông chú Abe Kasu bị dồn ép buồn cười đến lạ nên tôi phì cười. Nhưng chưa kịp cười xong thì mẹ chêm vào một câu nữa khiến điệu cười của tôi bị ngắt đúng chỗ khó hiểu.

“Bố mất vì cảm cúm mà con gái thì chẳng biết rút kinh nghiệm gì hết.”

“Phừ...”

Mẹ ngoảnh lại.

”Cái gì buồn cười hả?”

Cũng không đến mức phải giải thích nên tôi im lặng.

“Hí hí hí hí hí!”

Khí đầu chó mặt cứng đờ lấp đầy khoảng lặng đó.

Rõ ràng là đi xem chung cư nhưng điểm đến đầu tiên lại là Bệnh viện Chũ thập đỏ trong phố.

Nói cho nhanh thì tôi đã mắc bẫy mẹ.

“Kẻ không biết điều là con đã bị loại.”

Bỏ lại câu nói đáng ghét xong, mẹ cùng chú Abe Kasu thực hiện chuyến tham quan chung cư.

Rốt cuộc đã mấy năm rồi tôi không đến viện nhỉ? Không chắc lắm nhưng hình như kể từ năm lớp Chín, tôi chưa đặt chân vào Bệnh viện Chữ thập đỏ.

Làm sao tôi quên được chứ. Nơi bố trút hơi thở cuối cùng chính là bệnh viện này. Nghĩ tới chuyện đó thì việc ở lại đây sau khi bị mẹ thân nhiên bỏ rơi hoàn toàn không phải là điều dễ dàng với tôi. Nơi đây chính là võ đài đối với kẻ được toàn thế giới công nhận mắc chứng ghét bệnh viện. Nhưng với mẹ thì cảm giác ấy đã rơi rụng sạch, dù chữa viêm xoang mẹ cũng thân nhiên chọn nơi này. Ấy thế mà chỉ cần xem những cảnh như qua đời vì bệnh trên phim truyền hình thôi là mẹ đã rưng rưng nước mắt và tắt ngay ti vi đi. Tôi thì không có được sự nhạy cảm đó.

Cái chết đột ngột của bố bấy giờ không khiến tôi đau buồn một cách rõ ràng. Thậm chí tôi còn không nhớ rằng mình đã khóc. Lần đầu tiên trong đời đối diện với sự ra đi của người thân, tôi có cảm giác như trong lúc còn đang mãi nghĩ xem rốt cuộc điều này nghĩa là gì thì mọi thứ đã kết thúc. Ấn tượng đọng lại sau đó toàn là nặng nề, tăm tối và buồn man mác khó hiểu.

Mùi đặc trưng của bệnh viện cứ khơi lại ký ức dạo đó, khiến tâm trạng tôi trở nên nặng nề, tăm tối và buồn man mác. Tủ sách trong phòng chờ vẫn xếp một dọc truyện tranh Cô Sazae⁹ hệt như hồi ấy. Tôi rút đại một cuốn trong đó ra và ngồi xuống ghế.

Số thứ tự nằm cuối bảng thông báo điện tử của tôi mãi vẫn chưa nhích lên, trong lúc đó tôi đã đọc hết veo năm cuốn Sazae-san. Chán ngấy cả Sazae-san, tôi chuyển sang đọc Tuần san Shincho nhưng trong lúc giở loạn lên vì không có mấy thứ để đọc tôi đã ngủ gà gật từ lúc nào.

Trong giấc mơ chốc lát đó có tôi của thời cấp II, có mẹ và ông. Giữa đường phát hiện ra vũng nước lớn bị đóng băng, tôi bèn chạy lấy đà rồi trượt chạt mạnh lên chỗ đó.

“Nguy hiểm đấy!”

Mẹ hét lên từ đằng sau.

Chắc không thể gọi đây là giấc mơ. Bởi lẽ chuyện này thực tế đã xảy ra. Đó là cảnh trên đường từ bệnh viện về nhà vào hôm bố qua đời. Có thể chỉ do tôi nhớ lại trong lúc gà gât nửa tỉnh nửa mơ.

“Chị Fujii!”

Đột nhiên bị gọi tên, tôi choàng tỉnh.

”Chị Fujii Itsuki!”

“Có tôi!”

Tôi nghe thấy ai đó cùng đáp “Có tôi!” giữa cơn mơ màng.

(Ừa? Vừa nãy là...)

Trong đầu óc lúc này vẫn đang biêng biêng chợt hiện lên bóng dáng của một thiếu niên. Cậu bé mặc đồng phục học sinh đó liếc nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng.

* * *

Otaru là một thành phố cảng nhỏ ở phía Bắc. Dọc bên đường là những căn nhà cũ kỹ từ ngày xưa trong đó có một vài cửa hàng mỹ nghệ thủy tinh như lời Akiba nói.

Akiba đưa Hiroko đến thăm xưởng thủy tinh của người quen. Anh giải thích về việc so với xưởng của mình thì nội thất ở đây to và đẹp hơn như thế này:

“Vì ở đây người ta ý thức làm du lịch hơn mà.” Đúng là ở đây còn có sẵn cả lối đi cho khách du lịch.

Người quen của Akiba là một nhân vật đô con, rất hợp với từ “đồ sộ”. Hiroko nghĩ người thế này mà làm kiểu công việc tinh xảo như chế tác thủy tinh thật chẳng hợp chút nào.

“Đây là Yoshida.”

“Hân hạnh được gặp cô”

Yoshida chìa bàn tay mập mạp, lông lá về phía Hiroko. Khi bắt tay, Hiroko cảm giác bàn tay Yoshida thô ráp, có phần giống bàn tay của Akiba. Chắc hẳn đây là bàn tay của nghệ nhân thủy tinh. Yoshida hỏi Akiba. “Người yêu Akiba hả?”

“Cặp hôn thê của Fujii đấy.”

“Ồ? À, thế hả?”

Yoshida có chút ngạc nhiên.

“Anh biết anh ấy ạ?”

“Bọn anh cùng đại học mà.” Akiba nói.

“Vì trường anh bé tí nên mọi người ai cũng là bạn bè cả.”

“Vậy à.”

“Mà này Yoshida, buổi triển lãm của mày ở đâu hả?”

“Ha ha ha ha! Triển lãm ấy à, không có gì hoành tráng đâu.”

Thoạt đầu cô cứ ngỡ anh khiêm tốn song thực tế thì dù chân tình đón nhận sự khiêm tốn đó chẳng nữa cũng vẫn chưa đủ. Hai người được hướng dẫn tham quan gian bán hàng ở tầng một. Đang nghĩ không biết triển lãm nằm ở đâu thì cô thấy chùng mườì lọ hoa to nhỏ xếp trên một góc rộng khoảng một chiều, đó chính là triển lãm. Quả thực có một tấm bảng đề: “Triển lãm của năm tác giả xuất sắc mới của Otaru”.

“Là cái này hả.”

“Ha ha ha ha ha!”

“Mất công gọi tao từ Kobe đến đây chắc không chỉ mỗi thế này đúng không? Thế này là lừa đảo rồi, Yoshida ạ.”

“Ha ha ha! Từ đầu tao nói thật thì mày đâu chịu đến. Thôi đêm nay tao sẽ chiêu đãi rượu ngon nên mày bỏ qua đi.”

Yoshida nói rồi vỗ vai Akiba.

Hôm ấy, làm việc với Yoshida và bạn bè của anh xong, buổi tối mọi người mở tiệc ở một quán rượu trong vùng. Chủ đề toàn về thủy tinh nên Hiroko chỉ biết ngồi nghe.

“Fujii Itsuki à, tôi biết cậu ấy.”

Hiroko lơ đãng lắng nghe. Lúc nhận ra thì câu chuyện đã chuyển sang chủ đề này.

“Ồ, thật à?”

Akiba hỏi lại với vẻ phẫn chấn.

“Ờ. Chúng tôi học cùng hồi cấp I. Hay chơi với nhau lắm.”

Người nói câu đó là bạn của Yoshida, một người đàn ông tên Otomo.

“Thị trấn này hẹp thật đấy nhỉ.”

Yoshida nói với vẻ khâm phục.

“Nhà hân ở khu nào vậy?”

Akiba hỏi.

“Hả?”

“Có một khu tên là Zenibako đúng không? Có phải ở khu đó không?”

“Không phải Zenibako đâu. Chỗ hân là Otamoi mà.”

“Otamoi?”

Địa danh nghe lạ hoặc đó lẽ nào lại là địa chỉ ngày xưa của anh? Hai người nhờ anh Otomo hôm sau dẫn đến đó.

Vừa đến nơi, Otomo bỗng kêu lên.

“Phải rồi. Nó đã bị phá đi để làm đường số 5 rồi.”

Trước mặt họ là đường quốc lộ số 5 chạy dài. Đúng như lời bà Ashiro nói. Dù biết vậy, ba người vẫn tìm vị trí nhà anh.

“Hân là ở chỗ này.”

Địa điểm mà Otomo vừa chỉ vừa đối chiếu quang cảnh xung quanh đúng là nằm ở giữa đường thật.

Xe cộ qua lại ngạc nhiên nhìn ba người đứng giữa đường, mắt dán xuống đất.

“Không có túp lều nào nhé.”

Akiba thì thầm với Hiroko. Đoạn quay sang Otomo:

“Anh có biết người nào trùng tên Fujii với hãn không?”

“Fujii? Chà, tôi không biết.”

“Anh Otomo cũng học trường cấp II Ironai à?”

“Không. Vì khác khu nên tôi học trường cấp II Nagahashi.”

“Vậy ạ.”

Trước mắt đã làm rõ được chuyện bà Ashiro kể là chính xác. Địa chỉ kia chắc chắn không phải địa chỉ nhà anh.

Akiba ngoảnh lại thì thấy Hiroko đang nhìn chăm chăm xuống chân.

“Em sao thế?”

Mắt vẫn nhìn xuống dưới, Hiroko cười gượng gạo.

“Bức thư đầu tiên ấy, em đã gửi đến đây nhĩ.” Hiroko chỉ tay xuống mặt đường.

Hai người cảm ơn Otomo rồi chào tạm biệt. Sau đó bắt taxi. Điểm đến là ngôi nhà ở địa chỉ kia.

“Cho tôi đến khu 24, phường 2, Zenibako.” Akiba nói với tài xế.

“Anh chị từ Osaka đến à?”

“Không, chúng tôi từ Kobe đến.”

“Vậy à. Tiếng Osaka và tiếng Kobe khác nhau hả anh?”

“Khác nhau đấy.”

Trong lúc Akiba nói chuyện phiếm với tài xế thì Hiroko ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Ở đây nhiều dốc hay sao mà cô có cảm giác hơi giống Kobe. Trong lúc nghĩ đến điều đó, Hiroko thấy cực kỳ căng thẳng. Dù nói là sẽ gặp cô gái ấy nhưng cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tinh thần.

“Nè anh.”

“Hở?”

“Gặp thì em nên nói gì nhỉ?”

“Đúng vậy. Nói gì bây giờ nhỉ?”

Akiba hết sức ung dung. Trong lúc đó, chẳng mấy chốc chiếc xe đã gần đến đích.

“Khu này phải không?” tài xế hỏi.

“Ờ? Khu này phải không?” Akiba hỏi lại.

Hai người xuống xe ở đó. Xung quanh có rất ít nhà cửa, tính đi một vòng từ ngôi nhà gần nhất thì ngôi nhà đầu tiên họ gặp lại chính là ngôi nhà cần tìm. Không nghi ngờ gì nữa, trên tấm bảng tên để chữ “Fujii”. Ngôi nhà cũ, kiểu Âu, dễ thương đậm chất Hokkaido.

“Đúng là có thật.”

“Làm sao bây giờ?”

Cuối cùng Hiroko cũng không kiềm chế được tâm trạng xáo động.

“Chúng ta là khách du lịch mà. Khách du lịch thì không có gì phải xấu hổ hết.”

Nói đoạn Akiba mau mắn luồn qua cổng.

“Xin lỗi ạ!”

Một ông lão từ trong vườn đi ra. Akiba cúi gập người chào ông. Hiroko cũng lập tức khẽ cúi chào nhưng cô không trông thấy đối phương từ chỗ mình. “Ông ơi, đây có phải nhà của Fujii Itsuki không ạ?”

“Đúng rồi.”

“Xin lỗi ông, Itsuki có ở nhà không ạ?”

“Nó không ở nhà đâu.”

“À, vậy ạ.”

“Anh là bạn nó à?”

“À không ạ, à ừm... phải ạ.”

“Tôi nghĩ nó sắp về đấy.”

“Cô ấy đi đâu vậy ạ?”

Vẻ mặt ông lão đột nhiên thay đổi.

“Chà. Mấy kẻ trong nhà chẳng nói gì cho tôi hết.”

“À, vậy ạ.”

“Chúng nó thích đi đâu thì đi. Tôi sẽ ở đây mãi cho mà xem.”

“Dạ?”

Hình như ông lão không trông thấy Akiba nữa. Akiba gọi giật ông lại khi thấy ông toan trở về vườn.

“Ông ơi!”

“?”

Ông lão ngoảnh lại.

“Nhà mình vẫn sống ở đây suốt hả ông?”

“Đúng thế.”

“Từ khi nào ạ...”

“Từ lâu lắm rồi.”

“Chừng hơn mười năm trước hả ông?”

“Trước đó nhiều nữa. Chắc là từ đầu thời Chiêu Hòa đấy.”

“Lâu thế rồi cơ ạ!”

“Sao anh hỏi thế?”

“À không, tại nhà mình hoành tráng quá.”

“Anh là ai?”

“Dạ?”

Ông lão bất ngờ tỏ ra cảnh giác.

“Anh là nhân viên bất động sản hả?”

“Không ạ. Không phải đâu ông.”

“Là bạn của Abe Kasu hả?”

“Abe Kasu? Là gì thế ạ?”

“Không phải à?”

“...”

Ông lão tiếp tục lườm Akiba một lúc với vẻ mặt đáng sợ đoạn vừa lăm băm vừa khuất dạng trong vườn. Akiba thở phào nhẹ nhõm.

“Ông lão ấy sao thế nhỉ?”

Akiba nói vậy rồi quay trở lại chỗ Hiroko.

“Có vẻ đúng là cô gái tên Fujii Itsuki ở đây thật đấy.”

“Em nghe thấy rồi.”

“Vậy à. Ông lão bảo cô ấy sẽ về ngay thôi, làm sao bây giờ? Chờ ở quanh đây nhé?”

Nhưng Hiroko chưa đủ dũng khí để gặp. Có điều, đã đến đây rồi cô không còn lý do rút lui.

Hai người đứng cạnh cổng một lúc chờ nhân vật chính trở về. Trong lúc ấy, Hiroko viết thư. Một phần cũng để sắp xếp lại tâm trạng. Giả sử nếu viết xong thư mà nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện thì cô sẽ nhét nó vào hòm thư rồi ra về.

*Thân gửi Fujii Itsuki,
Tôi đã đến Otaru để gặp bạn, và để nói lời xin lỗi.
Tôi đang viết bức thư này ở trước cổng nhà bạn.
Fujii Itsuki mà tôi biết hình như không phải bạn.
Hôm nay đến đây, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ mọi chuyện.
Fujii Itsuki bạn tôi là con trai. Và là người yêu tôi ngày xưa.
Gần đây tình cờ tôi tìm thấy địa chỉ cũ của anh ấy. Tôi đã viết thư, dù
biết sẽ không đến nơi, chính là bức thư đầu tiên ấy.
Hai năm trước anh ấy đã...*

Hiroko dùng bút ở đó rồi gạch lia lịa để xóa phần “Hai năm trước anh ấy đã...” đi. Đoạn cô tiếp tục viết thư từ sau câu vừa xóa.

*Tôi không biết hiện anh ấy đang làm gì ở đâu. Nhưng thỉnh thoảng tôi
vẫn nhớ đến anh.*

Nghĩ chắc anh ấy đang mạnh khỏe ở đâu đó nên tôi đã viết thư.

*Thực sự sẽ tốt hơn nếu bức thư không đến đâu cả. Tôi không ngờ nó
lại đến chỗ bạn. một người trùng họ, trùng tên.*

Tôi vô cùng xin lỗi vì đã làm phiền bạn.

Tôi hoàn toàn không có ác ý.

*Tôi rất muốn gặp bạn nhưng chưa đủ dũng khí. Mỗi quan hệ chỉ bằng
thư từ.*

Cho tôi được dùng thư từ để tạ lỗi.

Watanabe Hiroko

Cô ngẩng mặt lên thì trông thấy Akiba đang dòm vào.

Hiroko ngại ngần giấu bức thư đi, gấp lại và nhét nó vào phong bì.

Nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy bóng dáng nhân vật chính trở về.

“Đi thôi anh.”

Hiroko bảo.

“Không chờ nữa à?”

“Ừ”

Hiroko nói và nhét thư vào hòm thư. Đúng lúc ấy, có tiếng xe máy từ đằng xa. Cô quay lại thì thấy anh đưa thư. Anh đưa thư vừa tiến lại gần vừa toe toét cười.

Hiroko tự nhiên cúi đầu chào.

“Đây, thư nè!”

“A...”

Anh đưa thư đưa thẳng thư cho Hiroko. Rồi anh quay lại liếc nhìn Akiba với vẻ nghi ngờ.

Đoạn vừa ngồi lên xe máy, anh ta bèn hét “À” như thể nhớ ra điều gì và quay lại.

“Này em ời!”

Anh đưa thư gọi Hiroko.

“Dạ?”

“Mà thôi, để lần tới cũng được.”

Nói rồi anh đưa thư phóng đi.

“Nhâm em với ai chẳng?” Akiba nói.

“Chà...”

“Người Otaru kỳ lạ thế nhỉ.”

Trên đường về, họ trông thấy một chiếc taxi đi ngược lên. Nhưng trong xe đã chở khách.

“Thị trấn nhỏ ấy mà. Đi tí là ra đến khu trung tâm thôi.”

Cực chẳng đã cả hai đành đi bộ.

“Nè.”

Akiba nói.

“Bức thư em viết lúc nãy...”

“Hả?”

“Sao em lại nói dối?”

“Hả?”

“Chuyện hăn mất rồi.”

“Em không viết đúng không?”

“Vì sao?”

“Vì sao nhỉ? Chuyện xui xẻo mà.”

“Chuyện xui xẻo à... Có lẽ vậy nhỉ.”

Hai người giật mình vì có tiếng còi xe từ đằng sau. Ngoảnh lại thì thấy một chiếc taxi trở tới. Tài xế taxi ló khuôn mặt quen quen ra. Chính là chiếc taxi đã chở họ lên đây.

“Ồ, thật may mắn quá.”

Hai người lên taxi. Bác tài xế cũng tỏ vẻ vui mừng vì sự tình cờ ấy.

“Hai anh chị vẫy tay ở trên dốc đúng không? Vừa nãy thả khách xuống xong tôi bèn vội vàng quay đầu lại đây.”

“Vậy ạ. Quý hóa quá.”

“Anh chị đi đâu?”

“Dạ? À, đi đâu bây giờ nhỉ?”

Hiroko chợt nhận ra ánh mắt bác tài xế đang nhìn mình qua gương chiếu hậu.

Thấy Hiroko đang nhìn lại mình, bác tài xế ngượng ngùng nói:

“À, trông quý khách có gì đó rất giống với cô bé vừa lên xe.”

“Ừa? Tôi á?”

Akiba giả vờ hỏi lại.

“Không phải. Cô ngồi bên cạnh anh.”

“Cô ấy á?”

“Giống lắm mà. Hai người là chị em với nhau à?” Hiroko xua tay.

“Không ạ, làm gì có chuyện đó. Lần đầu tiên tôi đến Otaru mà.”

“À, vậy à. Chắc là tình cờ giống thôi.”

Vừa nói tài xế vừa nhìn Hiroko thêm mấy lần nữa qua gương. Hiroko khó xử, gượng gạo cười. Hưởng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, bất chợt Hiroko hét to.

“À, cho tôi xuống đây một lát!”

Taxi đỗ lại trước một trường học.

“Sao vậy?”

“Trường cấp II này...”

Hai người xuống xe.

Cổng trường đề chữ “Trường cấp II Ironai thành phố Otaru”. Trường cấp II mà cô nhìn thấy trong album của anh đang nằm đó.

Sân vận động không có ai.

“Bây giờ chắc đang nghỉ xuân.”

“Đúng rồi.”

Sau đó hai người thám hiểm bên trong trường học. Tuy lần đầu tiên đến đây nhưng cấu trúc khu lớp học thì ở đâu cũng na ná nhau. Hai người đi bộ

vòng quanh trường nhờ vào bản đồ ký ức của riêng mình.

“Ai đó phát hiện ra thì chúng ta sẽ bị la đấy.”

Vừa nói cả hai vừa thâm nhập vào bên trong khu lớp học. Hình như có ai đó trong phòng giáo viên. Hai người nhón chân đi qua. Hiroko muốn tìm phòng học của anh. Trong cuốn album ghi là lớp 9-2.

Phòng học đó nằm ở tầng ba, vị trí thứ hai tính từ trong ra.

Hai người thử bước vào lớp.

“Anh ấy đã học ở đây đấy nhỉ.”

“Học á? Hay toàn vẽ bậy vào sách giáo khoa thôi?”

“Cũng có thể lắm.”

Hiroko trả lời mà cảm thấy như đang ở đâu đó trên mây. Tâm trạng kỳ lạ cứ bủa vây lấy cô.

“Chỗ của anh ấy ở đâu nhỉ?”

Hiroko vừa nói vừa ngồi xuống một chỗ bên cạnh cửa sổ phòng học.

“Chắc là khoảng này?”

Hiroko nhìn quanh lớp học rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em chẳng biết nơi này.”

Hiroko nói.

“Những nơi như thế này chắc chắn là có rất nhiều đúng không anh.”

“Đúng đấy.”

Akiba ngồi ở một chỗ chính giữa.

“Cô gái cùng tên ấy, là bạn học của hắc đấy nhỉ.”

“Dạ?”

“Thành phố này nhỏ thật. Không hẳn là không có sự trùng hợp đó.”

“Cũng phải.”

“...”

Akiba đột nhiên đập tay.

“Phải rồi! À, chắc chắn là phải rồi.”

“Cái gì phải?”

“Đến đây thì mọi ẩn số đã được giải đáp.”

“Cái gì cơ?”

“Ừa? Em vẫn chưa hiểu sao?”

Lại là trò giải đố à?”

“Em đang nói gì thế, vì Hiroko ngố quá nên anh phải nghĩ giúp em còn gì.”

“Nào nào. Em mà ngố á?”

“Ngố mà. Sự ngố của em chính là chìa khóa của vụ việc này đấy.”

“Tức là sao?”

“Cuốn album ấy.”

“Album á?”

“Em tìm thấy địa chỉ kia từ trong album phải không?”

“Vâng.”

“Chẳng phải địa chỉ của cô gái ấy được viết trong đó hay sao?”

“...”

“Tức là cô gái ấy cũng tốt nghiệp trường này giống hần đúng không?”

“...”

“Chắc chắn vì trùng tên nên Hiroko mới lỡ gửi nhầm thư phải không?”

Giả sử hai người cùng tốt nghiệp thì địa chỉ của cô ấy sẽ được ghi trong cuốn album. Nếu vậy thì khả năng cô nhầm đó là địa chỉ của anh là có thật.

“Vậy ư?”

“Không nhầm được đâu.”

“Vậy thì, tất cả là do em hiểu lầm?”

Hiroko hơi lúng túng.

“Là như vậy đấy.”

Akiba cười tủm tỉm đi đến trước bảng đen, rồi anh vẽ một hình nhỏ. Là hình vẽ chiếc ô đôi. Bên dưới chiếc ô anh viết hai cái tên Fujii Itsuki.

“Tức là có hai người trùng tên trong cùng một trường học.”

“Đã vậy lại là con trai và con gái.”

“Chuyện hiếm hoi nhưng không phải không có.”

“Thật hả.”

“Biết đâu cô gái ấy lại chính là mối tình đầu của Itsuki thì sao nhỉ?”

“Hả?”

Trong một thoáng Hiroko như chợt nhớ ra điều gì đó. Cô lục lại ký ức nhưng đúng lúc ấy lại xuất hiện một kẻ phá đám.

Các cô cậu làm gì ở đây?

Thầy giáo trực đêm đang đứng trước cửa ra vào. Cả hai ù té chạy từ cửa đối diện. Rồi chạy ra hành lang, lao xuống cầu thang và phi ra khỏi khu lớp học.

Akiba nói trong lúc chạy trên sân vận động.

“Chúng ta đang làm gì ở cái xứ Otaru khi họ còn gáy này không biết.”

Ra khỏi trường, họ thấy bác tài xế taxi ban này đang cười và đợi hai người.

* * *

Từ bệnh viện về nhà, tôi phát hiện một bức thư gửi đến mình trong hòm thư. Một bức thư không có dấu cũng chẳng có tem, phong bì còn không dán. Ấy vậy mà mặt sau lại có tên Watanabe Hiroko hẳn hoi. Tôi mở ngay tại chỗ.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Tôi đã đến Otaru để gặp bạn, và để nói lời xin lỗi.

Tôi đang viết bức thư này ở trước cổng nhà bạn.

Tôi choáng váng. Tưởng chừng tim phải vỡ tan vì sốc. Bất giác tôi nhìn ngó xung quanh. Không thấy bóng ai khả nghi.

“Itsuki.”

Ông gọi tôi từ trong vườn.

“Bạn cháu đến đây.”

“Đứa nào ạ?”

“Người con trai và...”

“Con trai?”

“À không, hình như có cả người con gái đi cùng nữa thì phải.”

“Người con gái thế nào ạ?”

“Ông không nhìn rõ.”

“...”

Người con gái đó phải chăng là Watanabe Hiroko? Người đàn ông là tông phạm? Phải chăng giả thuyết có nhiều thủ phạm là đúng?

“Nãy giờ họ còn chờ ở ngoài cổng. Chắc mỗi chân quá nên về rồi chẳng?”

Tôi lên phòng trên tầng hai và đọc nốt phần còn lại của bức thư.

Fujii Itsuki mà tôi biết hình như không phải bạn.

Hôm nay đến đây, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Fujii Itsuki bạn tôi là con trai. Và là người yêu tôi ngày xưa.

Gần đây, tình cờ tôi tìm thấy địa chỉ cũ của anh ấy. Tôi đã viết thư, dù biết sẽ không đến nơi, chính là bức thư đầu tiên ấy.

Trong lúc đọc, tôi nhận ra tâm trạng căng như dây đàn suốt mấy tuần vừa rồi, tức là từ khi nhận được bức thư đầu tiên cho đến lúc này, đang dịu đi trông thấy.

Tôi vô cùng xin lỗi vì đã làm phiền đến bạn.

Tôi hoàn toàn không có ác ý.

Tôi rất muốn gặp bạn nhưng chưa đủ dũng khí.

Mối quan hệ chỉ bằng thư từ.

Cho tôi được dùng thư từ để tạ lỗi.

(Gì thế này. Hóa ra là vậy.)

Rốt cuộc thì cả “giả thuyết người bệnh” của tôi lẫn “giả thuyết người đa nhân cách” của “bà chủ” đều kết thúc trong sự tưởng tượng phóng đại không cần thiết.

Biết là thế nhưng không hiểu cái kẻ Fujii Itsuki trùng họ tên mà cô ấy nhầm lẫn với tôi là ai vậy nhỉ?

Đúng giây khắc đấy lên nghi vấn đó trong đầu, tôi bỗng nhớ ra gương mặt của một thiếu niên. Chính là gương mặt của thiếu niên mà tôi bất chợt nhớ ra ở phòng chờ bệnh viện ban nãy. Cậu ta là bạn học cùng tôi thời cấp II, là nhân vật trùng họ tên duy nhất mà tôi biết. Trùng họ tên, đã vậy lại là nam và nữ. Trong thư Hiroko viết thế này.

Gần đây, tình cờ tôi tìm thấy địa chỉ cũ của anh ấy.

Tôi đã viết thư, dù biết sẽ không đến nơi, chính là bức thư đầu tiên ấy.

Tôi chú ý đến câu này. Theo tôi nhớ thì chắc chắn năm lớp Chín cậu ta đã chuyển trường đi đâu đó.

“Là cậu ta phải không nhỉ?”

Tuy nhiên không có chứng cứ rõ ràng. Tôi cắm bức thư vào khay đựng thư trên tường. Trong một thời gian ngắn cô ấy đã gửi tổng cộng sáu bức. Sáu bức thư chứa đựng tình cảm sâu sắc của Watanabe Hiroko đối với một người tên Fujii Itsuki khác.

Dĩ nhiên tôi không tài nào biết được rằng hai bức thư khác nét chữ là do người có tên Akiba viết, song giả dụ có biết chẳng nữa cũng chẳng để làm gì.

Ngẫm lại thì cả Watanabe Hiroko lẫn anh chàng trùng họ tên kia đều không liên quan đến tôi. Hay tại vướng vào chuyện không liên quan này mà tôi khổ sở vì cảm cúm. Cứ nghĩ đến đó lại thấy mình thật ngớ ngẩn nhưng lạ là tôi không hề cảm thấy khó chịu.

Hình vẽ ô đôi để lại trong lớp 9-2 vẫn còn trên bảng cho đến hết kỳ nghỉ xuân.

Yoshida đứng chờ Akiba và Hiroko trả phòng khách sạn. Vì anh nói sẽ chở hai người đến sân bay Chitose.

Trong lúc Akiba và Yoshida xếp đồ vào cốp xe, Hiroko tranh thủ hít hà không khí Otaru lần cuối trên vỉa hè. Bất chợt hòm thư ở góc ngã tư đập vào mắt cô. Lý do cô dừng mắt ở thứ đó có lẽ bởi ảnh hưởng của thư từ mấy tuần gần đây. Một cô gái trên đường đi làm dừng xe đạp và bỏ thư vào hòm.

Có lẽ nào Fujii Itsuki trùng họ tên cũng đã bỏ thư vào hòm thư đó, nghĩ vậy Hiroko bất giác nhìn sang mặt cô gái, và rồi cô nín thở.

Từ “giống” thôi vẫn chưa đủ. Cô gái đó giống đến mức nếu bảo đó chính là Hiroko cũng không ngoa.

Cô gái ấy hoàn toàn không nhận ra Hiroko. Gửi thư xong cô gái leo lên xe đạp và đi về hướng Hiroko. Hiroko lập tức cúi đầu xuống đặng giấu khuôn mặt đi. Chiếc xe đạp đi qua ngay bên cạnh, Hiroko ngoảnh trông theo bóng dáng đó. Và rồi bất giác cô cất tiếng gọi.

“Fujii ơ!”

Đó là trực giác. Cả sự nhầm lẫn của anh chàng đưa thư cũng như câu nói của bác tài xế taxi đều ủa về như để chứng thực cho trực giác của cô.

Cô gái đáp lại tiếng gọi bằng cách dừng xe đạp. Rồi ngơ ngác nhìn xung quanh. Không còn gì nhầm lẫn nữa. Hiroko tin chắc cô gái chính là Fujii Itsuki. Rồi cô nín thở nhìn theo bóng dáng đó. Song rốt cuộc cô gái không nhận ra Hiroko giữa rừng người nên lại đặt chân lên pê đan và đạp xe đi mất. Dù không còn nhìn thấy chiếc xe nhưng Hiroko vẫn không kiềm chế nổi sự xúc động.

“Hiroko?”

Akiba vỗ vai Hiroko.

“Có chuyện gì vậy?”

Hiroko quay lại, toan nở nụ cười bảo “Không có gì” song khuôn mặt cứng đờ của cô không thể cười một cách thật thà.

Cả trong xe đến sân bay Chitose lẫn trong máy bay, Hiroko cứ như đang ở trên mây. Hình ảnh cô gái trên chiếc xe đạp không sao ra khỏi đầu cô.

“Hiroko?”

“Dạ”

Cô quay lại thì thấy Akiba đang nhìn mình với vẻ mặt nghi ngờ.

“À... ừm, gì ạ?”

“Sao em cứ như mất hồn thế?”

“O? Đâu có.”

“Ô xem kia. Trông hình dáng giống hệt bản đồ.” Akiba chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Ở đó cô trông thấy rõ đường bờ biển đặc trưng của bán đảo Shimokita.

Vài ngày sau, Hiroko phát hiện một bức thư trong hòm thư. Đó là bức thư Hiroko đã nhìn thấy trước khách sạn.

Thân gửi Watanabe Hiroko.

Vì không biết sự tình nên tôi đã gửi những bức thư khá nặng nề.

Hãy thông cảm cho tôi.

Thay vào đó, tôi sẽ cung cấp cho bạn một thông tin hay ho.

Chuyện là, hồi tôi học cấp II có một bạn trai trùng tên trong lớp.

Có khi Fujii Itsuki của bạn lại chính là cậu bạn đó? Bình thường làm gì có chuyện con trai và con gái trùng tên đúng không?

Nghĩ vậy nên tôi có cảm giác khả năng này không hẳn là không có.

Không biết sao nhỉ.

Tôi chỉ đoán được khả năng đó. Nếu nó có ích cho bạn thì tốt quá.

Ồn giời, trận cảm cúm của tôi đã đỡ nhiều.

Bạn cũng giữ gìn sức khỏe nhé. Chào bạn.

Fujii Itsuki

Một tuần đã trôi qua kể từ khi tôi viết thư xin lỗi Watanabe Hiroko. Cơn cảm cúm của tôi đã chuyển biến tốt, cuối cùng tôi cũng được phép đứng quầy thủ thư của thư viện.

Tôi cho mỗi “bà chủ” xem bức thư mà Hiroko viết trước cổng nhà tôi. Với tôi thì nội dung của nó hết sức kịch tính song hình như nó không phải gu của “bà chủ”. “Gì thế này. Không phải Billy Milligan à? Chán thế.”

Đó là cảm tưởng của “bà chủ”.

Về phía nhà tôi thì việc chuyển nhà đang tiến triển đều đều. Nhờ sự nỗ lực của chú Abe Kasu mà cuối cùng cũng tìm được một căn chung cư vừa tiền. Lần xem nhà này tôi đã có thể tham gia.

Căn hộ nằm kế ngay ga Otaru, đón ánh sáng đầy đủ. Cách bố trí tuy hẹp hơn nhà bây giờ nhiều nhưng nếu mua bằng tiền bán ngôi nhà ọp ẹp đó sau khi đã trừ thuế thì đừng có mơ đến nhà rộng.

“Chà, ba người sống thì diện tích thế này là vừa nhỉ.” mẹ bảo.

“Phải đấy. Nhà bây giờ ba người ở rộng quá đúng không chị?” chú Abe Kasu nói.

“Ừ thì đấy. Còn đang để trống ba phòng cơ mà.”

“Chứ còn gì.”

“Hay là cho thuê trọ nhỉ.”

“Chị này, chị cứ nghĩ thế là lại lần nữa chuyển nhà đấy.”

“Ừ, cũng đúng.”

Chú Abe Kasu đang ra sức thuyết phục mẹ quyết định.

“Nếu bị hoãn vào phút chót là phiền cho chú đấy.” Tôi nói đúng tim đen của chú Abe Kasu.

Chú Abe Kasu gãi gãi đầu.

“Dù thế nào cũng nên kết luận sớm... Vì căn hộ này nhiều người thích lắm.”

“Thì tôi đưa ra kết luận rồi mà.”

Nói đoạn, mẹ lộ vẻ mệt mỏi.

“Còn lại chỉ là làm sao để thuyết phục được ông thôi.”

Đúng là vấn đề nằm ở đó.

Trở về nhà, mẹ bắt đầu bài thuyết phục cứng rắn với đối tượng là ông.

“Ông cũng biết là đằng nào thì vài năm nữa cũng phải đập bỏ đi mà đúng không. Con thấy nếu như vậy thì thà bây giờ hành động còn hơn.”

Không chờ mẹ nói xong, ông đứng lên và cứ thế ra khỏi phòng. Quả nhiên hành động đó của ông khiến mẹ tự ái, mẹ nói dỗi sau lưng ông.

“Con sẽ quyết định đấy!”

Ông đáp lại mà không thèm quay đầu nhìn.

“Ta phản đối.”

“Vậy thì ông ngồi xuống đi đã.”

“...”

“Ông ngồi xuống nghe con nói đi.”

“Ta biết rồi.”

“Ông đâu có biết.”

“Ta biết rồi. Dù ta có phản đối thì cũng không làm được gì đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì chẳng phải chỉ còn nước chuyển nhà hay sao.”

Nói đoạn ông đi ra khỏi phòng. Cuối cùng ông cũng xuôi. Có điều ông xuôi nhanh chóng quá khiến tôi có phần cụt hứng.

“Ông già lắm cẩm.”

Mẹ lẩm bẩm ra chiều bực bội. Rồi một lúc sau mẹ hỏi tôi:

“Ban nãy ông bảo chỉ còn nước chuyển nhà đúng không?”

Hóa ra máu bốc lên đầu khiến mẹ không nghe được câu quan trọng. Nói tóm lại, vậy là việc chuyển nhà của nhà tôi đã được quyết định. Giữa tháng sau sẽ vào ở căn hộ mới.

“Con dọn dần đồ đi nhé.”

Mệnh lệnh của mẹ đặc biệt ám chỉ phòng đọc sách trên gác xếp. Gác xếp, vốn là kho sách của bố trước đây, từ khi bị tôi dùng làm nơi để sách thì

ngày càng trở nên lộn xộn, đến bây giờ chỗ đặt chân cũng chẳng còn. Ngày Chủ nhật, quyết tâm dọn nhà nên lâu rồi tôi mới lại lên gác xếp. Nhưng động tay được mười lăm phút đã thấy thật phiền phức. Việc dọn dẹp kho sách ở chỗ làm cũng không đến nỗi quá nặng nhọc vậy mà không hiểu sao dọn kho sách ở nhà lại nản đến thế. Trong lúc đang nghĩ vậy thì mắt tôi dừng lại ở một cuốn sách. Đó là cuốn album ảnh tốt nghiệp cấp II.

Tôi cầm cuốn album lên rồi lật những trang mà ngấm lại chưa mở lần nào từ sau khi tốt nghiệp. Trái với dự đoán của tôi, bên trong được bảo quản rất cẩn thận với âm thanh “soạt soạt” mới cứng. Thậm chí còn ngửi thấy cả thứ mùi hắc đặc trưng của sách mới.

Tôi tìm ảnh chụp tập thể lớp 9-2. Những gương mặt ngây thơ của đám bạn học trước kia đặt cạnh nhau trong đó.

“Mọi người đều trẻ lại thế này.”

Không phải trẻ lại. Mà là tôi đang già đi.

Người tên Fujii Itsuki còn lại hiện lên lọt thỏm trong một vòng tròn, tách ra khỏi đám bạn. Nghĩ đến chuyện cậu học sinh cấp II sau này yêu rồi chia tay với cô Watanabe Hiroko đó, tôi bỗng thấy cái hình đang lọt thỏm trong tấm ảnh lúc ấy vẫn chưa hay biết gì trông ngây thơ đến buồn cười.

Rốt cuộc tôi đầu hàng việc dọn dẹp và rời gác xếp mà chỉ ôm được cuốn album.

* * *

Hiroko đến nhà anh. Mục tiêu của cô là cuốn album tốt nghiệp ấy. Khởi nguồn của mọi chuyện đều từ cuốn album đó, lời giải của mọi ẩn số đều cất giấu trong đó.

Bà Ashiro ngạc nhiên khi thấy Hiroko xuất hiện từ sáng sớm nhưng khi bất ngờ bị bảo cho xem cuốn album tốt nghiệp, bà còn thấy khó hiểu hơn.

Đỡ lấy cuốn album bà Ashiro mang ra theo lời mình, Hiroko ngồi bệt xuống bậu cửa ra vào.

“Vào nhà đi Hiroko.”

“Vâng”

Vẫn đang tập trung vào cuốn album, Hiroko lơ đễnh đáp lại.

“Trước mắt cứ vào trong đi đã.”

“Vâng”

Vừa nói Hiroko vừa cởi giày nhưng nửa thân trên thì vẫn dính chặt lấy cuốn album. Bà Ashiro nói với vẻ mặt bần thần.

“Hiroko trông diêm đạm mà thiếu kiên nhẫn quá nhỉ.”

“Dạ?”

“Xin con đẩy, vào trong nhà đi nào.”

Bà Ashiro cuối cùng cũng lôi được Hiroko vào phòng khách. Cả ở đây Hiroko vẫn không rời mắt khỏi cuốn album.

Trước tiên cô kiểm tra danh sách địa chỉ ở trang cuối cùng. Quả đúng như Akiba dự đoán. Cái tên Fujii Itsuki trong địa chỉ Hiroko chép lại nằm trong danh sách học sinh nữ của lớp 9-2. Cô tìm khắp danh sách học sinh nam nhưng không thấy tên anh. Rốt cuộc Fujii Itsuki được ghi trong danh sách địa chỉ chỉ có duy nhất cô ấy. Trách gì Hiroko hiểu lầm đó là anh.

“Con tra gì thế? Trông mặt mới nghiêm trọng làm sao.”

Bà Ashiro nói trong lúc pha trà.

“Tên của anh ấy...”

“Sao?”

“Không có trong này.”

“Thế à?”

“Đây là... Lớp 9-2 đúng không ạ?”

Bà Ashiro ngó vào cuốn album.

“Vì chuyển nhà trước khi tốt nghiệp mà. Không có hả?”

Chắc hẳn là vì vậy. Dẫu sao thì đến đây một ẩn số đã được giải đáp. Những bức thư lần chuyển đi Otaru, tất cả đều bắt đầu từ hiểu lầm nho nhỏ này.

Hiroko lật trang. Và cô hội ngộ những học sinh lớp 9-2. Cuộc hội ngộ kể từ sau ngày lễ dành cho các bé gái. Ở dưới bức ảnh tập thể ghi tên của từng người theo thứ tự xếp hàng trong ảnh. Tên của anh, người đứng lơ lửng trong vòng tròn, được đặt cách mọi người một khoảng.

Fujii Itsuki.

Chuyện tên trùng tên chắc chắn ở đâu cũng có.

Hiroko tìm cái tên Fujii Itsuki còn lại từ danh sách tên học sinh với những chữ in nhỏ được xếp san sát. Cô tìm ra ngay. Dựa vào vị trí đó, cô tìm ra chủ nhân từ trong bức ảnh.

Không phải lần đầu Hiroko gặp cô bé đó. Đây chính là cô bé mà vào hôm giỗ anh, bà Ashiro đùa rằng trông giống cô.

Bà Ashiro đã mất kiên nhẫn, gặng hỏi Hiroko kể cho bà nghe đầu đuôi câu chuyện. Nhưng Hiroko hỏi ngược lại.

“Mẹ à... Bạn học của anh ấy có người trùng tên không ạ?”

“Hả?”

Bà Ashiro ban đầu còn ngạc nhiên nhưng lập tức thốt lên một tiếng “à” như thể nhớ ra.

“Con nói mẹ mới nhớ. Có có. Mẹ nhớ ra rồi.”

“Mẹ còn nhớ ạ?”

“Có lần mẹ còn nhầm là con mình cơ.”

Bà Ashiro lấy cuốn album từ tay Hiroko rồi bắt đầu tự tìm ra nhân vật đang được nhắc đến. Vừa tìm bà vừa kể một mẩu chuyện cười.

“Thằng bé đã gặp tai nạn giao thông. Con nhớ chứ, chân phải của nó hơi có tật đúng không?”

“Vâng.”

“Di chứng của lần đó đấy. Bấy giờ là lúc nào nhỉ? Trên đường đi học nó bị xe tải đâm. Bị ở chân nhưng bấy giờ các giáo viên nhầm với một đứa khác nên đã gọi điện về nhà đó. Sau họ phát hiện ra ngay là nhầm nên có gọi cho mẹ nhưng lúc mẹ đến viện thì đã thấy người bên nhà kia ở đó rồi, mọi người cười ầm lên bảo nhau rằng ‘cũng có chuyện thế này nhỉ’. Thằng bé phải nằm một tháng điều trị thương nặng mới khỏi đấy. Chuyện đúng là buồn cười.”

“Cô bé ấy là người thế nào ạ?”

“Chà, mẹ đã gặp ngoài đời chưa nhỉ?”

“Là cô bé này đây ạ.”

Hiroko chỉ cho bà Ashiro xem ảnh của cô bé mà hai người đang nhắc tới.

“Mẹ không nhớ đâu.”

“Có giống không ạ? Bức ảnh này này?”

“Hả?”

“Giống con ấy ạ.”

”Giống Hiroko?”

Bà Ashiro đối chiếu bức ảnh và Hiroko.

“Có giống không nhỉ?”

“Mẹ từng bảo giống mà.”

“Mẹ á?”

Mẹ có nói mà.

“Bao giờ?”

“Hôm trước...”

“Thật thế à?”

Bà Ashiro nhìn lại bức ảnh lần nữa.

“Con nói vậy thì chắc là đúng. Chắc là giống đấy.”

“Hôm trước mẹ nói thế mà.”

“Thật hả?”

“Mẹ bảo cô ấy là mối tình đầu.”

“Cô bé này á?”

“Mẹ bảo là có thể.”

“...”

Bà Ashiro không đoán được Hiroko đang lẫn tẩn điều gì. Nhưng chắc hẳn cô có ngụ ý trong việc bảo hai người giống nhau.

Bà bèn thăm dò.

“Thực sự nhìn kỹ thì cũng giống đấy.”

Và không để sót thoáng dao động trên mặt Hiroko.

“Giống thì sao nào?”

“Dạ?”

“Cô bé này và con giống nhau thì sao nào?”

“À không, không có gì.”

“Nói dối.”

“Thật mà.”

Hiroko đang cố gắng giấu giếm chuyện gì đó. Song cách giấu giếm thật tệ, bà nghĩ bụng. Nhưng tính thật thà cũng là một điểm đáng yêu của Hiroko. Bản năng làm mẹ bỗng trỗi dậy trong bà một cách lạ lùng. Quả là bà muốn cô gái này trở thành con gái mình. “Hiroko!”

Bà Ashiro véo má trêu Hiroko. Bị bất ngờ, cô giật mình.

“Chữ nói dối hiện trên mặt con kìa!”

Giọng bà như đang nói với con gái nhỏ.

“Giống thì sao cơ chứ?”

Nhưng lần này đến lượt bà Ashiro ngạc nhiên. Cứ ngỡ Hiroko sẽ trề môi ra, ai ngờ hai mắt cô đầm nước.

“Nếu giống... con sẽ không tha thứ đâu.”

Hiroko cố nuốt nước mắt.

“Nếu đó là lý do anh ấy chọn con thì mẹ bảo con phải làm sao bây giờ.”

Nghe vậy, bà Ashiro cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Làm sao bây giờ nhỉ.”

Bà lúng túng.

“Anh ấy bảo đã yêu con vì tình yêu sét đánh đấy.”

“Ừ phải. Nó đã nói vậy mà.”

“Nhưng tình yêu sét đánh thì tình yêu sét đánh chứ sao lại có lý do hân hoi hờ mẹ.”

“Con bị lừa rồi.”

“Hiroko.”

“Dạ.”

“Con đang ghen với một đứa cấp II đấy à”

“Vâng. Như thế là không bình thường ạ?”

“Không bình thường đâu.”

“Không bình thường thật nhỉ.”

Bà Ashiro cảm động trước Hiroko, người vẫn rơi nước mắt vì con trai mình dù hai năm đã trôi qua.

“Nhưng cô gái kia cũng thật hạnh phúc. Còn được Hiroko ghen cơ mà.”

“Mẹ nói thế con lại khóc bây giờ.”

Đã gần nín rồi nhưng Hiroko lại trào nước mắt.

“Đúng là không dễ gì mà quên được.”

Hiroko vừa lau mắt vừa cười gượng.

Chẳng biết bị cuốn theo tự lúc nào, đến lượt bà Ashiro khóc nức nở.

Hiroko lấy lại cuốn album từ tay bà Ashiro. Bị trễ giờ làm, ngồi trên chuyến tàu đã vắng người, cô mở lại cuốn album.

Em có tin vào tình yêu sét đánh không. Câu nói ngày trước của anh cứ trở đi trở lại trong đầu Hiroko suốt từ nãy tới giờ. Anh nói câu ấy vào lần đầu bắt chuyện với cô.

Chuyện xảy ra khi Hiroko vẫn đang là sinh viên cao đẳng. Cô bạn thân Onodera Masumi của cô có bạn trai là sinh viên Đại học Mỹ thuật. Một hôm được Masumi rủ nên Hiroko đến xem buổi triển lãm của trường cậu bạn kia. Vì phải đứng đón tiếp không rời đi ngay được, bạn trai Masumi nói sẽ đuổi theo sau nên hai cô vào phòng triển lãm trước.

Không quen với những thứ như triển lãm, Hiroko cứ bám sau Masumi đi quanh phòng mà chẳng hiểu mô tê gì.

“Sao chẳng hiểu mô tê gì thế này.”

Ngay cả người rủ cô đi là Masumi cũng nói như vậy. Và trong lúc không hiểu gì thì cả hai đã ra đến lối ra. Hai cô giết thời gian ở gian hàng đồ mỹ nghệ, chờ bạn trai Masumi đến. Những thứ như bình nước, cốc vại, đồ trang sức bằng thủy tinh bày ở đây thuộc phạm trù sở thích của hai cô hơn. Anh chàng bán hàng giỏi câu kéo, ngon ngọt dụ hai cô mua đồ.

“Mua hai món sẽ được giảm hai mươi phần trăm, mua ba món sẽ được giảm ba mươi phần trăm, nhưng vì hai em dễ thương nên anh sẽ giảm cho một nửa.”

Anh chàng bán hàng làm hai cô bật cười, và cuối cùng đã thành công khi bán được cho mỗi người ba món. Vừa gói đồ thủy tinh vào giấy anh ta vừa bảo:

“Tất cả đều là tác phẩm của anh đấy. Các em dùng giữ gìn nhé.”

Anh ta chính là Akiba. Đúng là một người tốt. Đó là ấn tượng đầu tiên của Hiroko về Akiba.

Bấy giờ, một chàng trai khoác vai bố cỡ lớn lách qua chỗ Hiroko và Masumi để đi vào trong khu vực triển lãm.

“Ồ! Fujii!”

Akiba gọi với theo chàng trai.

Chàng trai ngoảnh lại khuôn mặt râu ria lởm chởm, mắt vẫn những tia máu đỏ, trông rõ ràng vừa thức cả đêm.

“Giờ mới đến đây hả?”

“Ừ”

“Triển lãm kết thúc rồi.”

Chàng trai chỉnh lại tấm vải bố đang khoác rồi đi vào trong với vẻ cau kỉnh.

Một người lập dị. Đó là ấn tượng đầu tiên của cô về Fujii Itsuki.

Rồi bạn trai Masumi đến, làm Akiba ngạc nhiên.

“Ái chà chà. Bạn của tiền bối đấy ạ?”

“Akiba, cậu không ra tay đấy chứ hả?”

“Làm gì có. Các cô ấy chỉ mua đồ cho em thôi ạ.”

Ngày hôm ấy chỉ có vậy. Một thời gian sau, thông qua Masumi, Akiba đã tiếp cận cô.

Sợ đi gặp một mình nên Hiroko đã bắt Masumi đi cùng. Cô không biết Akiba có sợ hay không nhưng anh cũng dẫn theo một người bạn. Đó là Itsuki.

“Em không nhớ à? Đứa khoác tranh đến muộn hôm trước ấy.”

Nghe Akiba nói, cuối cùng Hiroko cũng nhận ra chàng trai râu ria lờm chờm hôm nọ và thanh niên đứng trước mặt là cùng một người, song trong lòng thì cô không hề thấy sự liên quan. Ở Itsuki mày râu nhẵn nhụi hôm nay có cảm giác vô hình kỳ lạ. Từ đầu chí cuối Itsuki hầu như không nói gì. Khát nước hay sao mà anh gọi thêm mấy cốc cà phê đá. Và đi vệ sinh mấy lần. Trông anh có phần bồn chồn, thi thoảng chạm mắt nhau là anh vội vã nhìn đi chỗ khác.

Đúng là một người lập dị mà, Hiroko nghĩ.

Khi anh đứng dậy đi vệ sinh đến lần thứ mấy, Masumi nói thầm với Akiba.

“Anh ta sao vậy? Trông cứ như đang cáu kỉnh ấy.”

“Hắn đang tăng xông. Vì không miễn dịch được với con gái ấy mà.”

Nói đoạn Akiba cười gượng gạo. Nếu là tăng xông thì Akiba cũng vậy. Akiba rõ ràng đang nhắm đến Hiroko vậy mà này giờ chỉ toàn nói chuyện với Masumi. Con bé này đi theo mà nói lắm quá, Hiroko bực bội trong lòng.

Itsuki quay lại và quả nhiên vẫn cầm khẩu, tiếp tục gọi cà phê đá. Một lát sau đến lượt Masumi đi vệ sinh. Không có người nắm thế chủ động của cuộc hội thoại, bàn bọn họ im bất đi mất một lúc. Với Akiba thì đây chính là cơ hội để anh trực tiếp bắt chuyện với Hiroko. Xem chừng nếu không thừa cơ chuyển đổi trọng tâm trò chuyện sang Hiroko thì sau đó sẽ phải tiếp tục nói chuyện với Masumi mất. Nghĩ vậy nhưng Akiba lại không dám bắt đầu nói những điều thừa thãi, anh châm điếu thuốc và để lãng phí thời gian quan trọng. Thế rồi, cuối cùng khi cảm xúc dâng trào và châm ngòi, Itsuki đột nhiên lên tiếng.

“Tôi xin lỗi!”

Giọng nói có phần hơi rướn.

“Cô Watanabe Hiroko có tin vào tình yêu sét đánh không?”

“Tình yêu sét đánh à? Thế nào nhỉ?”

“Cô hẹn hò với tôi đi.”

Cả Hiroko lẫn Akiba đều á khẩu vì bất ngờ. Itsuki cũng không nói gì thêm khiến sự yên lặng bất thường bao trùm lên cả ba. Lâm vào thế khó xử, Akiba buột miệng nói luôn đừng chữa cháy tình thế.

“Hắn cũng được lắm đấy.”

Akiba đã tự mình đặt dấu chấm hết cho cuộc tình ngắn ngủi.

Đúng lúc ấy Masumi quay trở lại. Vừa ngồi xuống đã tuôn ra đủ thứ chuyện như bắn súng liên thanh trong khi phản ứng của ba người còn lại thì nhát gừng đến lạ.

Sau đó Hiroko và Itsuki bắt đầu hẹn hò. Akiba cũng hậu thuẫn hết lòng. Là người bỏ cuộc nhưng lạ là anh còn chúc phúc cho hai người. Còn Hiroko sau hai tuần suy nghĩ kỹ càng đã có câu trả lời cho Itsuki.

“Em tin vào tình yêu sét đánh của anh.”

Đó là câu trả lời của Hiroko. Một sự khởi đầu vô cùng kỳ lạ nhưng đến giờ đọng lại như một kỷ niệm quan trọng nhất trong cô.

Đằng sau câu nói ấy lẽ nào còn có hình bóng một ai khác? Phải chăng chính là cô gái trùng họ trùng tên với anh ấy? Có khi nào đến lúc này Hiroko mới phát hiện ra một bí mật đáng lẽ đã theo anh lên thiên đường mà không ai hay biết?

Em có tin vào tình yêu sét đánh không?

Cô lại nghe thấy giọng anh ở đâu đó.

“Em đã tin anh cơ mà...”

Hiroko gấp lại cuốn album trên đùi.

Để biết cô gái trong bức ảnh có phải mối tình đầu của anh ấy không.

Có vẻ như cần viết thêm một vài bức thư nữa.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Bạn có khỏe không?

Fujii Itsuki bạn nói và Fujii bạn tôi hình như đúng là một người.

Tôi tìm thấy địa chỉ này từ cuốn album tốt nghiệp của anh ấy.

Chắc ở nhà bạn cũng có một quyển giống thế đúng không? Tôi nghĩ bây giờ nó đang ngủ trên giá sách đấy. Tôi đã tìm địa chỉ của anh ấy trong danh sách ở trang cuối cùng.

Tôi không nghĩ đến chuyện lại có một người trùng họ trùng tên trong lớp.

Tất cả là do sự hiểu lầm đếnh đoảng của tôi.

Tôi thực sự xin lỗi bạn.

Tôi kiểm tra lại cuốn album. Đúng là có danh sách địa chỉ ở trang cuối cùng thật. Trong đó đương nhiên có tên và địa chỉ của tôi.

Dù thế chẳng nữa chuyện này vẫn thật lạ lùng. Chuyện ngẫu nhiên hàng chữ bé tí này đập vào mắt một cô gái ở Kobe đã lạ rồi, chuyện từ đó mà cô gái ấy viết những dòng thư kỳ cục gửi tôi cũng lạ không kém.

Bức thư vẫn còn tiếp.

Nhân tiện... Phải nhờ bạn trong khi đã làm phiền thế này tôi cũng rất ngại, nhưng nếu như còn nhớ điều gì về anh ấy, bạn có thể kể cho tôi nghe được không?

Chuyện chán thế nào cũng được.

Anh ấy học giỏi hay không giỏi,

Chơi thể thao cừ hay không cừ.

Tính cách tốt hay xấu. chuyện gì cũng được.

Tôi rất xin lỗi vì nhờ vả vô duyên thế này.

Bạn nghĩ đây là bức thư ngớ ngẩn cũng không sao.

*Nếu bạn thấy phiền thì hãy quên nó đi.
Nhưng nếu bạn muốn kể thì hãy trả lời tôi.
Tôi sẽ chờ mà không quá kỳ vọng.*

Watanabe Hiroko

“Rõ là đang kỳ vọng vậy mà nói là ‘không quá kỳ vọng’.”

Thế này mà không nhận được vài dòng của tôi thì cô ấy sẽ không yên đâu. Nhưng đến lúc ngồi vào bàn tôi lại thấy bối rối. Bởi lẽ ngẫm lại thì tôi hoàn toàn không có ấn tượng tốt về cậu ta. Nói chính xác hơn là vì cậu ta mà tôi hoàn toàn không có ấn tượng tốt về thời cấp II của mình.

Tuy chân chừ nhưng trước mắt tôi vẫn cầm bút viết.

Thân gửi Watanabe Hiroko,

Đúng là tôi nhớ cậu ấy rất rõ.

Vì chẳng có mấy ai trùng họ trùng tên như thế.

Nhưng hầu hết những kỷ niệm với cậu ấy đều liên quan tới cái tên.

Nói vậy đại để chắc bạn cũng đoán ra. Nhưng không thể nói rằng đó là những kỷ niệm đẹp. Chẳng đâu vào đâu thì đúng hơn.

Chẳng hạn ngay từ hôm nhập học thôi đã khổn khổ rồi.

Khi giáo viên điểm danh ở buổi học đầu tiên, đến tên Fujii Itsuki thì cả tôi và cậu ấy đều đáp gần như cùng lúc. Đến giây tiếp theo mọi ánh mắt và lời xì xào đều đổ dồn vào hai chúng tôi, ý chừng muốn bảo “Xấu hổ hay gì thế”.

Ngay cả tôi cũng không ngờ trong lớp lại có một nam sinh trùng họ trùng tên, cứ nghĩ đến chuyện có thể bị trêu chọc suốt một năm ròng tôi lại thấy cuộc sống thời cấp II đầy ước mơ và kỳ vọng bỗng chốc trở nên tối tăm, đến nỗi tôi còn muốn chuyển trường rồi làm lại từ đầu. Thế

nhưng đâu thể chuyển trường chỉ vì lý do đó, chỉ có dự cảm của tôi là trúng phóc một cách tài tình, rằng thời học sinh tầm tối, bị xung quanh kỳ thị chỉ vì trùng họ tên đang chờ tôi và cậu ấy.

Ngày nào mà cả hai ngẫu nhiên phải trực nhật thì từ sáng tôi đã rơi vào trầm cảm.

Ở chỗ hai cái tên giống nhau viết cạnh nhau bên góc phải bảng bị vẽ thành hình ô đôi, dưới mỗi tên là ký hiệu ♀ và ♂. Thấy hai chúng tôi ôm tài liệu dùng trong giờ học đi trên hành lang hay ngồi viết nhật ký buổi học trong phòng học sau giờ tan trường là bọn bạn sẽ gọi giật sau lưng “Fujii Itsuki!” để rồi khoái chí khi thấy cả hai bất giác cùng quay tại, cả một ngày chẳng khác gì buổi họp chợ giảm giá đáng ghét.

Bình thường cũng không đến nỗi thế nhưng có những trò gần như diễn ra thường xuyên. Vừa chịu đựng những ngày tháng đau khổ ấy, tôi vừa nghĩ chắc mình chỉ phải nhẫn nhịn năm lớp Bảy thôi, ai dè sang lớp Tám vẫn phải học chung lớp.

Ở lớp mới, chúng tôi lại bị trêu chọc từ đầu với những cảm xúc tươi mới.

Và chẳng hiểu vì có gì mà đến năm lớp Chín cũng lại chung một lớp.

Hai năm còn hiểu được, nhưng đến ba năm thì khó có thể nghĩ là ngẫu nhiên được đúng không? Cũng có tin đồn cho rằng thực ra các thầy cô thích thú nên cố tình làm vậy. Chà, không có bằng chứng rõ ràng nhưng sự thực là những tin đồn đó được xì xào cứ như có thật.

Dù vậy chẳng nữa, đứng ngoài nghe bạn lại thấy hay phải không?

Nhưng với chúng tôi hồi đó thì thực sự không phải chuyện đùa đâu.

Thậm chí có lúc tôi còn nghĩ rằng, giả như bố mẹ cậu ấy ly hôn rồi cậu ấy sẽ chuyển sang họ mẹ.

Hoặc giả như cậu ấy được một gia đình khác họ nào đó nhận làm con nuôi rồi đi khỏi có phải đỡ không.

Ngẫm lại thì tôi đúng là một đứa xấu tính.

Chà, nói tóm lại lúc nào cũng trong tình trạng đó, cả hai cứ thế tránh mặt nhau, tôi không nhớ đã nói chuyện nhiều với cậu ấy.

Bây giờ nhớ lại thật cũng không rõ lắm.

Tôi xin lỗi vì thư viết không được như kỳ vọng của bạn.

Xin lỗi bạn nhé. Nhưng đây mới chính là sự thật. Mong bạn thông cảm... Chào bạn.

Fujii Itsuki

Thân gửi Fujii Itsuki,

Tôi rất cảm kích trước lá thư lịch sự của bạn dành cho sự cứng đầu của tôi. Cảm ơn bạn nhiều lắm.

Ấy thế nhưng vì anh ấy mà bạn đã trải qua thời cấp II khá khổ sở nhỉ.

Điều này nằm ngoài tưởng tượng của tôi.

Tôi cứ kỳ vọng rằng chẳng phải có những kỷ niệm lãng mạn đang được giấu kín hay sao nhưng hiện thực quả là thứ không phẳng lặng.

Không biết anh ấy nghĩ thế nào nhỉ?

Liệu có giống bạn nghĩ không?

Không biết anh ấy có cảm thấy rằng gặp một người con gái trùng tên với mình là định mệnh không?

Giữa hai người có những kỷ niệm như thế không?

Nếu nhớ ra hãy kể cho tôi nhé.

Watanabe Hiroko

Thân gửi Watanabe Hiroko,

Không có kỷ niệm nào như thế đâu.

Tôi xin lỗi vì bức thư lần trước viết không hết ý.

Thực tế thời cấp II của chúng tôi là quãng thời gian u ám tới mức không còn chỗ cho những thứ như tình yêu hay nhớ nhung tồn tại.

Quan hệ giữa tôi và cậu ấy, nếu ví sẽ giống như Adam và Eva trong trại tập trung Auschwitz chẳng. Vì những trò tra tấn trên ghẹo cứ lặp đi lặp lại mà tôi còn chẳng có cảm giác mình đang sống.

Dĩ nhiên cả cậu ấy chắc cũng thế, sẽ chẳng có những chuyện này nếu hai đứa không cùng lớp, bởi vậy nếu gọi đó là định mệnh thì chỉ có căm ghét định mệnh chứ tuyệt đối không có chuyện cảm tạ.

Nhớ tại vụ bầu ban cán sự lớp ngày ấy thôi tôi đã thấy rùng mình rồi.

Lần ấy hình như là vào học kỳ hai năm lớp Tám.

Ban đầu là bỏ phiếu quyết định cán sự.

Nhưng lúc mở phiếu thì thấy bị lẫn vào một lá phiếu ai đó viết thế này.

“Fujii Itsuki <3 Fujii Itsuki.”

Hình như là Inaba, người trong ban kiểm phiếu thì phải. À, đúng là Inaba đấy. Inaba Koki.

Inaba cố tình đọc thật to.

“Ồ, Fujii Itsuki, trái tim. Fujii Itsuki.”

Và đứa thư ký lại cố tình viết lên bảng kèm thêm hình trái tim.

Cả lớp nổ tràng pháo tay tán dương nhiệt liệt. Nhưng đến lúc ấy vẫn còn tốt chán.

Vì những chuyện thế này tôi đã quen rồi.

Có điều như thế vẫn chưa hết.

Sau khi bầu cán sự lớp xong sẽ tiếp tục bầu đến cán sự chuyên môn, chẳng hạn như cán sự hát thanh. Đầu tiên là cán sự thư viện.

Tôi có dự cảm chẳng lành.

Trong lúc phiếu bầu được phát ra, mọi người đều tủm tỉm cười rất lạ, đầu đó có tiếng “Trái tim, trái tim”.

Bạn biết kết quả rồi đúng không? Gần như cả lớp đều nhất trí bầu tôi và cậu ấy.

Mỗi lần xướng tên lại rộ lên tiếng hò reo, mở xong phiếu bầu cũng là lúc náo loạn cứ như đang ở một sân vận động World Cup nào đó.

Bấy giờ tôi hoàn toàn tuyệt vọng, đã nghĩ rằng đến nước này rồi thì hãy khóc đi, ở trường học bấy giờ có một luật bất thành văn: Kẻ khóc là kẻ chiến thắng. Tóm lại nếu khóc, kẻ làm người kia khóc bị coi là kẻ xấu. Từ hồi tiểu học đã vậy, bọn con trai còn sợ bị gán mác “mít ướm” chứ bọn con gái thì cứ khóc là thắng.

Nhưng từ trước giờ tôi vẫn cho rằng khóc là hèn nhát, không phải tự mãn đâu nhưng tôi chưa từng khóc lần nào suốt từ hồi mẫu giáo.

Nhưng hôm nay thì được. Tôi tự nhủ con gái là phải khóc vào những lúc thế này, song bình thường không tập tành gì nên tôi không khóc ngay được. Tôi nắm chặt tay dưới gầm bàn, nghiến răng kèn kẹt hòng rặn nước mắt, nhưng không ra.

Thế rồi đứa con trai ngồi bàn trên mới quay xuống nhìn tôi.

“Ôi chà! Nó đang khóc này!” Nó chọc tôi.

Đó là... Kumatani Kazunari. Một thằng trông như con khỉ lùn.

Tôi điên tiết. Thì bởi tôi còn chưa khóc cơ mà.

Một câu của nó làm tôi hết hứng khóc.

Tôi tính thui nó một phát cho bõ tức, ai dè cậu ấy đã ra tay trước tôi.

Cậu ấy đá bay cái ghế của Kumatani Kazunari khiến nó lật ngửa xuống sàn.

Đoạn đi ra khỏi phòng học sau khi bỏ lại câu: “Khoái chí đến vậy cơ à?”

Lớp học trở nên im phăng phắc.

Thế nhưng đúng lúc ấy, Inaba trong ban kiểm phiếu đã trêu thế này:

“Tình yêu đã chiến thắng! Hoan hô, hoan hô!”

Cậu ấy đã nghe thấy.

Đột nhiên cậu ấy quay lại với tốc độ kinh hoàng, định thần lại thì một cuộc ẩu đả khủng khiếp đã xảy ra.

Ban đầu Inaba cũng bảo “Chỉ là đùa thôi!” dặng ngăn cậu ấy lại nhưng lúc này máu đã dồn lên đầu, cậu ấy hét mấy câu vô nghĩa: “Đừng có lôi tao vào! Đừng có lôi tao vào!” rồi cả hai đâm đá nhau loạn xạ.

Cuối cùng cậu ấy cười lên người Inaba và bóp cổ nó. Lẽ nào trong một thoáng cậu ấy đã định giết người. Bởi cậu ấy tuyệt nhiên không nói lỏng tay.

Tất cả cuống quýt xông vào can ngăn. Mọi người đè lên người cậu ấy, bằng mọi giá ngăn chặn cuộc ẩu đả.

Về thẳng Inaba, nó sùi bọt mép ngất xỉu. Hình như đó là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy có người bị ngất thì phải.

Đến lúc này, cuối cùng thầy giáo cũng đến, vụ ẩu đả được giải quyết nhưng tôi nghĩ nó đã để lại dấu ấn không hay trong lớp.

Kể từ đó những trò chọc ghẹo nhắm vào chúng tôi hầu như không còn nhưng thay vào đó, cảm giác giống như bị cho ra rìa vẫn đọng lại mãi.

Rốt cuộc phiếu bầu hôm ấy không bị vô hiệu, hai chúng tôi đều bị bắt làm cán sự thư viện nhưng cậu ấy bảo bạn tham gia câu lạc bộ nên hầu như không có mặt.

Thi thoảng có đến thì cậu ấy cũng chỉ làm phiền công việc của tôi và trông không có vẻ gì là hứng thú làm việc.

Tôi nhớ mình còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi lên lớp Chín, được đổi sang lớp mới và thói quen bị trêu chọc tên quay trở lại.

Sau khoảng ba năm thì các bạn xem ra đã người lớn hơn chút ít, có trêu chọc nhưng cũng không còn quá đáng.

Tôi viết hơi dài dòng nhưng hai chúng tôi đến phút cuối cùng vẫn không vượt qua khuôn khổ mối quan hệ như thế này đâu.

Tôi nghĩ những điều như bạn kỳ vọng, nếu có thì khả năng cao chỉ xảy ra khi tên chúng tôi khác nhau.

Nhưng đằng nào chắc cũng không có đâu.

Bạn bị cậu ấy hấp dẫn bởi điểm gì?

Fujii Itsuki

Thân gửi Fujii Itsuki,
Anh ấy là người luôn nhìn xa xăm.
Đôi mắt ấy lúc nào cũng trong vắt, đẹp hơn bất kỳ đôi mắt nào cho đến giờ tôi gặp.
Chắc tôi thuộc kiểu yêu thì sẹo cũng thành lúm đồng tiền chẳng.
Nhưng chắc chắn tôi thích anh ấy vì lý do đó.
Anh ấy thích leo núi và vẽ tranh, không leo núi thì vẽ tranh mà không vẽ tranh thì leo núi.
Tôi nghĩ giờ này chắc chắn anh ấy đang leo núi hoặc vẽ tranh ở một nơi nào đó.
Từ bức thư của bạn tôi đoán ra được rất nhiều điều.
Chẳng hạn trong thư bạn viết là:
“Có đến thư viện thì cậu ấy cũng chỉ toàn làm phiền công việc của tôi.”
Tôi mới thử nghĩ rằng:
Nếu là anh ấy thì không biết đã làm gì mà phiền đến công việc của bạn nhỉ?
Là anh ấy chắc đã làm những việc khác thường lắm đây, có khi còn vẽ nhăng vẽ cuội vào sách cũng nên, tôi cứ mặc sức tưởng tượng thế.
Vậy nên bạn cứ kể cho tôi, chuyện gì cũng được.
Chuyện nào bạn thấy tẻ nhạt cũng được.
Vì tôi có niềm vui phỏng đoán ra bao nhiêu thứ.
Rất mong bạn giúp đỡ.

Watanabe Hiroko

Thân gửi Watanabe Hiroko.

Yêu cầu của bạn thật là khó với tôi đấy.

Bởi lẽ có bao kể những chuyện tẻ nhạt thì tôi cũng quên rồi.

Tôi tốt nghiệp đã mười năm rồi mà. Thực sự là ký ức hay gì chẳng nữa cũng đều phai nhạt.

Nhưng tôi nhớ ra một trong những chuyện bị trêu nên hôm nay tôi sẽ viết câu chuyện đó.

Đó là vào năm lớp Chín.

Chuyện là tôi rất thích làm cán sự thư viện, việc mà tôi đã bị ép phải làm, nên lên lớp Chín tôi tự ứng cử làm cán sự thư viện.

Nhưng lúc tôi giờ tay thì cậu ấy cũng giờ.

Ứng cử viên chỉ có hai người. Hẳn nhiên, tất cả đều tấn công chọc ghẹo đúng như dự đoán.

Nhưng không phải việc chọc ghẹo mà chính việc cậu ấy ứng cử mới khiến tôi tức tối.

Thì bởi cậu ấy có là cán sự thư viện chẳng nữa cũng đâu có làm việc. Mục đích của cậu ấy là thế đấy. Năm lớp Tám tôi đã nếm đủ rồi.

Quả nhiên, cậu ấy không động chân động tay gì hết. Cứ nói là bạn câu lạc bộ nên hầu như không có mặt, thỉnh thoảng mới đến thì ít ra cũng phải dọn sách đúng không. Xếp sách được trả vào tủ sách cũng là việc của cán sự thư viện mà. Chính vì thế lúc nào bạn ở quầy thủ thư, một mình tôi không sao xoay sở được. Cơ mà cậu ấy thì thoảng có đến cũng chẳng giúp gì hết.

Vậy thì cậu ấy làm gì ấy à, cậu ấy cứ làm cái trò gì đó rất mờ ám.

*Hễ đến thư viện là cậu ấy lại mượn mấy cuốn liền. Mượn những sách gì ấy à, phải... toàn những cuốn chẳng hạn như *Tự truyện Aoki Konyo*¹⁰,*

Tuyển tập thơ Mallarmé¹¹ hay Tuyển tập tranh của Wyeth¹². Tức là những cuốn sách tuyệt đối không có ai mượn.

Một hôm tôi hỏi rằng cậu đọc mấy thứ này à thì cậu ấy trả lời là làm gì có chuyện đó. Tôi mới nghĩ vậy tại sao lại mượn thì hóa ra đơn giản chỉ là cậu ấy thích thú với việc ghi tên mình vào thẻ mượn sách văn còn trống tinh ở những cuốn chưa có ai mượn.

Tôi không hiểu nổi chuyện đó có gì là vui.

Cậu ấy thì bảo những cuốn sách chưa được ai mượn trông thật tội nghiệp...

Tôi nhớ là cậu ấy có trò đó.

Có điều tôi không nhớ cậu ấy có vẽ bậy vào thẻ thư viện không nữa. có khi có cũng nên.

À nhắc đến vẽ bậy tôi mới nhớ, có một chuyện thế này.

Bấy giờ hẳn là vào đợt thi cuối kỳ.

Lúc trả bài, tôi đã bị sốc đến mức không đứng dậy nổi.

Môn tiếng Anh sở trường của tôi, không hiểu sao chỉ được 21 điểm.

Đến bây giờ tôi vẫn không quên được con số 27 này. Cơ mà nhìn kỹ thì đây không phải nét chữ của tôi. Nhìn kỹ cái tên Fujii Itsuki được viết, chẳng phải đây chính là bài của cậu ấy hay sao?

Nhưng cậu ấy hình như không nhận ra, bèn lật mặt sau bài làm để vẽ bậy.

Nếu tôi đoán không lầm thì đó là bài làm của tôi.

“Đừng có tự ý vẽ bậy vào bài làm của người khác chứ,” tôi gần như thốt ra câu ấy đến cổ họng rồi nhưng đang giữa giờ học, chẳng thể làm gì nên đành chờ đến giờ nghỉ giải lao.

Ấy vậy nhưng đến giờ giải lao rồi tôi vẫn không dám lên tiếng.

Dẫu sao thì bây giờ tôi cũng mắc chứng sợ bị mọi người trêu chọc, làm sao tôi có thể thoải mái bắt chuyện với cậu ấy trước mặt người khác được.

“Trả lại bài cho tớ đây!”

Chỉ vì không nói nổi câu đó mà ngày hôm ấy của tôi dài đến không tưởng.

Cuộc đối đầu bị rời lại sau giờ học vì tôi không tìm được thời cơ để nói, cuối cùng phải rình chờ cậu ấy ở bãi đỗ xe đạp phía sau khu lớp học.

Bây giờ, bãi đỗ xe đạp giờ tan học là thánh địa của các cặp đôi.

Ngóc ngách nào cũng có mấy bạn gái lảng vảng chờ các anh khóa trên mình để ý để tỏ tình hoặc trao thư.

Bình thường tôi luôn đi qua đây với vẻ mặt của người ngoài cuộc và trầm trồ “Mấy đứa này bạo thật đấy!” nhưng ngày hôm ấy không ung dung như thế.

Ban đầu, chính tôi cũng không nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, chỉ biết đứng thần thờ ở một góc song cứ bị mọi người nhìn chòng chọc.

Nghĩ một lúc xem chuyện gì đang diễn ra thì cuối cùng tôi cũng nhận ra lý do, giây khắc nhận ra suýt nữa tôi ngất xỉu.

Tôi chỉ đứng đó để đòi lại bài kiểm tra nhưng nhìn từ bên ngoài thì không thể phân biệt tôi với những bạn gái đang hừng hực kia đúng không?

Không phải! Tôi không phải thế đâu!

Bất giác tôi hét lên trong lòng.

Nhưng xung quanh lại không coi là thế.

“Con bé kia là Fujii Itsuki lớp 2 kìa.”

Tôi nghe thấy mấy lời xì xào ấy, phải làm sao bây giờ.

Chuyện ấy thực sự khó chịu.

Không thể chịu đựng thêm nữa, tôi tính bỏ cuộc ra về nhưng đúng lúc ấy con bé đứng gần đấy cất tiếng.

Tôi nhìn sang thì nhận ra Oikawa Sanae học lớp bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với nó, một đứa rất hay bị bọn con trai bàn tán, mới học cấp II mà đã lẳng lơ khác thường. Có những đứa con gái như thế đúng không? (Nếu bạn thuộc tí người đó thì tôi xin lỗi)

Oikawa Sanae hỏi tôi thế này:

“Cậu cũng đang đợi ai à?”

Bảo đợi thì cũng đúng là đang đợi thật, thế là tôi trót gật đầu, nó bèn nói.

“Thế không đến à?”

Không còn cách nào khác tôi đành gật đầu, nó bảo:

“Cả hai chúng mình đều khổ nhĩ.”

Đến đây, nghe nó mệt mỏi thở “phù” một cái tôi những muốn bảo “khoan đã nào” nhưng không nói được, đành cứ đứng cạnh nó như thế một tíc.

Tức thì nó lại nói.

“Bọn con trai xấu tính nhĩ?”

“Hả?”

“Cậu không nghĩ thế à?”

Tôi không biết trả lời thế nào.

Bỗng nhiên nó òa khóc.

Tôi nhớ tim mình đập thành thịch vì thấy thán phục, lẽ nào con bé này mới cấp II thôi nhưng đã suy nghĩ như người lớn rồi.

Tôi không biết phải làm gì, trước mắt chỉ biết cho nó mượn khăn tay. Đám học sinh tan trường đi qua lại nhìn chòng chọc. Tôi khoác tay lên vai con bé chẳng phải bạn bè hay gì hết ấy, giả vờ an ủi và phớt lờ ánh mắt xung quanh.

Khóc một lúc, nó đứng dậy, vừa sụt sịt mũi vừa nói:

‘Nhưng con gái còn xấu tính hơn nhỉ.’

Tôi có cảm giác mình vẫn chưa đạt đến trình người lớn của nó, nhưng thôi bỏ qua chuyện đó đi, lúc này con bé trả lại khăn tay cho tôi.

“Tớ về trước đây, cố lên nhé.”

Nó nói rồi về mất.

Tôi lại tiếp tục một mình.

Nhưng phiền muộn của tôi chẳng là gì so với Oikawa Sanae.

Nghĩ vậy, tôi đành tiếp tục chờ.

Lúc cậu ấy xuất hiện sau khi tan câu lạc bộ thì hầu như tất cả đã ra về, xung quanh không còn ai

Mặt trời cũng đã tắt, xung quanh tối om biến lúc này thành cơ hội tuyệt nhất cho tôi lên tiếng.

“Nè, đứng lại chút.”

Bị gọi giật lại trong bóng tối, cậu ấy giật thót mình. Giọng tôi chắc cũng đầy hăm dọa. Thì bởi, chỉ vì cậu ấy không nhận ra bài làm của mình mà một ngày của tôi đã đi tong thế này.

Nói thật, tôi thậm chí còn muốn bóp cổ cậu ấy cơ.

“Gì thế? Cậu đấy à. Đừng làm tớ giật mình chứ.”

Tôi không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.

“Bài kiểm tra hôm nay có bị nhầm không đấy?”

“Hả?”

“Đây chẳng phải bài của Fujii sao?”

Nói đoạn tôi giở bài kiểm tra lên nhưng trời tối nên không nhìn thấy gì.

Cậu ấy quay pê đan cho đèn sáng để nhìn nhưng không thể vừa quay vừa nhìn được.

Tình hình không suôn sẻ nên tôi đành phải quay pê đan giúp.

Cậu ấy so sánh bài làm của mình và bài làm của tôi một lúc nhưng mãi vẫn không ngẩng mặt lên.

“Cậu làm cái gì thế? Nhìn là biết ngay còn gì!”

Song cậu ấy bảo chờ một chút, và rồi quả nhiên mãi vẫn chưa xong.

Tay tôi càng lúc càng mỏi, đang nghĩ không biết cậu ta làm gì thì tôi nghe thấy tiếng lẩm bẩm.

“Broken chứ không phải brokeed à?”

Hóa ra là cậu ấy đang so đáp án. Thật không tin được đúng không?

Viết đến đây tôi chợt nhớ ra nên chạy lên căn phòng trên gác xép. Tôi mở hòm đựng sách giáo khoa, vở viết hồi cấp II và lục tìm trong đó. Rồi tôi tìm thấy bài kiểm tra đang kể trong mớ tờ bài tập được đóng thành tập.

Đó chính xác là bài kiểm tra tiếng Anh, mặt sau vẫn còn hình cậu ấy vô thức vẽ. Bức vẽ phác thảo đẹp ngoài sức tưởng tượng này đã khiến tôi bất ngờ. À nhắc mới nhớ, trong thư Hiroko viết là cậu ấy vẽ tranh. Biết đâu với Hiroko thì bức vẽ này lại là món quà quý giá. Tôi mà gửi chắc cô ấy sẽ vui lắm đây.

Bức vẽ mô tả mẫu quảng cáo cởi quần jeans của Miyazaki Yoshiko rất nổi tiếng thời bấy giờ.

“Cháu đang làm gì đấy?”

Tôi giật mình quay lại thì thấy ông đang nhòm vào.

“Gì thế ạ?”

“Chuẩn bị chuyển nhà đấy à?”

“Không phải đâu ông.”

“Thế à?”

Xem chừng ông còn điều gì muốn nói hay sao mà không chịu đi.

Gì vậy ông?

“Itsuki, cháu cũng tán thành chuyển nhà à?”

“Dạ?”

“Cháu tán thành à?”

“Cháu chẳng tán thành cũng chẳng phản đối ông à. Nhà mình cũng xập xệ rồi mà.”

“Tức là tán thành à!”

“...”

Ông vừa lăm bắm gì đó vừa đi ra. Tôi thấy lạnh sống lưng. Cuối cùng thì việc phải đến cũng đến rồi đây.

Tôi đem chuyện kể với mẹ thì bị mẹ làm cho giật mình bằng một câu đáng sợ.

“Nếu ông không phải là người thì mẹ đã bỏ mặc ông lại nhà này mà đi rồi”

“Mẹ nói gì vậy!”

“Thực sự như thế ông mới hạnh phúc.”

Thình thoảng giữa mẹ và ông lại xuất hiện những khoảng tuyệt giao bí ẩn. Bố đã mất, giờ hai người chẳng khác gì người dưng. Nhưng tôi đã quyết định không xen vào vấn đề này. Dù gì đó cũng là chuyện của người lớn. Tôi đã quyết định thế từ hồi cấp II và đến hôm nay vẫn vậy.

Tôi trở về phòng hoàn thành nốt bức thư. Đoạn nhét cả tờ bài làm có bức vẽ Miyazaki Yoshiko vào phong bì.

Tôi đã tìm thấy bài kiểm tra rắc rối đó nên gửi cho bạn. Hình vẽ bậy mặt sau chính là nét vẽ của cậu ấy đấy.

Fujii Itsuki

Hiroko kẹp bức vẽ Miyazaki Yoshiko vào cuốn sổ phác thảo mà anh để lại.

Hiroko trải qua cảm giác kỳ lạ trong lúc đọc bức thư. Ban đầu, điều cô muốn xác nhận chỉ là mối quan hệ giữa hai người Fujii Itsuki. Suốt ba năm cấp II ngăn ngui đó, anh đã nghĩ gì về cô ấy trong mối quan hệ hi hữu trùng họ trùng tên này. Đó mới là mục đích chính của cô.

Thế nhưng, càng đọc những bức thư liên tục được gửi đến, cô thấy mục đích cứng nhắc đó dần dần tan biến. Chỉ đọc những miêu tả về thời cấp II của anh thôi cũng đủ làm cô thấy hạnh phúc.

Dù vậy, cô vẫn muốn truy tìm điểm quan trọng. Chắc chắn ẩn số đó cũng là lý do để anh chọn cô. Nếu vậy, Hiroko có thể coi nó là thông điệp dành cho cô mà , anh chưa kể.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Cảm ơn bạn về bài kiểm tra.

Tôi sẽ giữ nó cẩn thận.

Nhân tiện, bạn có biết mối tình đầu của anh ấy là người thế nào không?

Bạn có đoán ra ai không?

Watanabe Hiroko

Thân gửi Watanabe Hiroko.

Tôi không có dữ liệu liên quan đến đời tư của cậu ấy.

Nhưng cậu ấy rất được hâm mộ nên chắc cũng có ai đó.

À phải rồi, bạn còn nhớ Oikavva Sanae không?

Con bé mà suy nghĩ như người lớn ấy. Có một lần con bé ấy đến chỗ tôi và hỏi thế này:

“Nè, cậu Fujii có đang hẹn hò với ai không?”

Dĩ nhiên tôi trả lời rằng làm sao tớ biết được. Nhưng điều khiến tôi bức mình hơn cả là cơn cố gì mà nó lại hỏi tôi chuyện đó.

Con bé Oikawa Sanae ấy bèn trả lời:

“Thì bởi các cậu trông thân thiết nhau thế mà.”

Bấy giờ tôi đã chán ngấy với những lời mỉa mai kiểu này rồi nhưng cách nói của Oikawa có gì đó rất kêu gọi, nghe cứ như thật vậy.

Thấy tôi bức mình, nó bảo:

“Cậu không thấy yêu cậu ấy à?”

Tôi thực sự thấy lạ, không hiểu sao con bé này lại có thể thản nhiên nói ra những điều khó nói thành lời ấy.

Sau đó nó lại nói thế này:

“Tên giống nhau thích thế còn gì. Cậu không nghĩ đó là định mệnh à?”

Trong thư của bạn cũng nhắc đến điều này nhỉ. Có khi bạn với Oikawa Sanae phần nào có ý tưởng giống nhau đấy. Cơ mà không sao đâu. Tôi đảm bảo với bạn rằng tính cách chúng tôi khác nhau như nước với lửa.

Cuối cùng con bé còn nói thế này cơ:

“Nếu cậu muốn thì tớ sẽ làm thần tình yêu Cupid cho.”

“Tớ từ chối.”

Tôi đáp và ngay lập tức rời khỏi chỗ nó.

Thế nhưng, hai, ba hôm sau con bé ấy lại đến chỗ tôi rồi bảo:

“Trời ạ. Thế là không hẹn hò thật à.”

“Thì tớ đã bảo rồi mà.”

Nó nói luôn:

“Tớ hỏi thẳng cậu ấy rồi.”

Chỉ vì con bé ngớ ngẩn này mà suýt chút nữa tôi biến thành tên sát nhân. Nếu có cái dùi đục đó chắc chắn tôi đã đâm nó rồi.

Thế nhưng giờ mới là kế hoạch của nó.

“Tớ đã thực sự muốn đóng vai thần Cupid cho cậu. Thế nên lần này đến lượt cậu đóng vai thần Cupid giúp tớ chứ?”

Thoạt đầu tôi không hiểu nó đang nói gì nhưng hóa ra ý nó là tôi hãy mai mối cho nó và cậu ấy.

Đùa đấy à. Tôi lịch sự từ chối và toan rời khỏi thì nó nói:

“Cậu không biết tớ sẽ làm gì đâu đúng không?”

Chịu thua trước lời đe dọa ức hiếp của nó. tôi bất đắc dĩ đầu hàng.

Một hôm, thấy cậu ấy đến thư viện tôi bèn kéo cậu ấy ra sau tủ sách để giải thích tình hình.

Rằng thì là bạn của tớ muốn làm bạn với cậu.

Cậu ấy vẫn giữ bộ mặt khó dăm dăm: “Thế hả?” Đến đây, theo đúng kế hoạch, tôi bảo cậu ấy đứng chờ để tôi dẫn Oikawa Sanae đến.

Rồi tôi quay về với công việc và chỉ ném tại một câu. “Giờ là chuyện của hai người.”

Thế nhưng chưa đầy một phút đã thấy cậu ấy từ sau tủ sách đi ra và tức tốc rời khỏi phòng.

Ngược lại, mãi không thấy Oikavva Sanae đâu nên tôi chạy vào xem thì thấy con bé đứng dựa vào tủ sách, nhìn tôi với vẻ mặt buồn đến lạ. Đoạn nó mệt mới lí nhí: “Con trai và con gái cứ theo cái vòng luân quần này nhỉ.”

Tôi đoán chắc là cuộc đàm phán đã đổ bể.

Sau khi con bé ra về, Fujii quay lại với vẻ mặt tỉnh bơ như chưa có chuyện gì xảy ra. Thấy vậy tôi tò mò hỏi:

“Cậu đá nó à?”

Cậu ấy liền tỏ ra cực kỳ đáng sợ:

“Cậu đừng làm chuyện đó nữa.”

Tôi chỉ chắc một điều là mối tình đầu của cậu ấy không phải Oikawa Sanae. Cơ mà không biết bây giờ Oikawa Sanae đang làm gì ở đâu nhỉ?

Chẳng phải chuyện của mình nhưng tôi vẫn lo và mong cô ấy không đi sai đường.

Fujii Itsuki

Tái bút: Thỉnh thoảng bạn cũng kể cho tôi những gì bạn biết về cậu ấy nhé.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Anh ấy mà tôi biết là một người ít nói, lười biếng, kém giao thiệp, chắc chẳng khác gì so với hồi bạn biết đâu.

Nhưng anh ấy cũng có rất nhiều điểm tốt.

Đến mức không thể diễn tả hết bằng lời.

Anh ấy hơi có tật ở chân phải, anh ấy bảo vì gặp tai nạn giao thông hồi cấp II.

Bạn có nhớ chuyện đó không?

Nếu bạn biết hãy kể cho tôi nhé.

Watanabe Hiroko

Thân gửi Watanabe Hiroko,

Bạn nói vậy tôi mới nhớ, đúng là cậu ấy đã gặp tai nạn giao thông đầu năm lớp Chín.

Tôi nhớ rất rõ. Bởi lẽ không phải là tôi không liên quan đến vụ tai nạn đó.

Một buổi sáng, trên đường đạp xe đi học. Cậu ấy va chạm với một chiếc xe tải và được xe cứu thương chở đi.

Cô chủ nhiệm Hamaguchi vội vã chạy đến bệnh viện nên sáng đó thầy chủ nhiệm khối đến phòng sinh hoạt chung thay cô.

Trong lúc thầy giải thích tình hình rằng cô Hamaguchi đến bệnh viện vì Fujii gặp tai nạn, rằng theo liên lạc từ bệnh viện Fujii không bị nguy hiểm đến tính mạng thì mắt thầy và mắt tôi chạm nhau. Tôi không thể quên được vẻ mặt của thầy chủ nhiệm khối khi đó. Thầy há hốc mồm hỏi,

Sao em lại ngồi đây hả Fujii?”

À, thầy lại nhầm đây mà.

Có vẻ như nhà trường đã nhầm tôi với cậu ấy. Sau đó thì âm ỉ cả lên. Thầy chủ nhiệm khối vội lao đi nên cuối cùng giờ ở phòng sinh hoạt

chung buổi sáng bị hủy, nhưng cái chính là nằm ở bệnh viện, nhà tôi nhận được liên lạc và đưng bố mẹ cậu ấy đến bệnh viện, không chỉ vậy, ngoài cô chủ nhiệm Hamaguchi thì cả thầy chủ nhiệm khối cho đến thầy hiệu trưởng, thầy tổng phụ trách đều vội vã chạy đến, và chắc người ngạc nhiên nhất là cậu ấy bấy giờ đang bị thương. Cậu ấy có kể cho bạn nghe đã từng có chuyện như thế không?

Hình như cậu ấy chỉ bị gãy chân phải thôi nhưng rủi thay nó lại xảy ra trước đại hội điền kinh một tháng. Cậu ấy là vận động viên điền kinh mà. Đương nhiên không kịp thi đấu. Nghe đâu cậu ấy là ngôi sao rất được kỳ vọng nên mọi người đều tiếc nuối.

Đại hội điền kinh là sự kiện khá hoành tráng với sự tham gia của các trường cấp II ở Otaru và Sapporo. Cũng có nghĩa đó là vũ đài tỏa sáng duy nhất của môn điền kinh giản dị bình thường được chơi ngay trên sân vận động của trường.

Chúng tôi cũng bị bắt đi cổ vũ.

Bắt đầu vòng đua một trăm mét, tôi không nhớ đó là vòng sơ loại thứ mấy. Khi các vận động viên xếp thành một hàng để chuẩn bị xuất phát thì cậu ấy đứng ngay cạnh vận động viên ngoài cùng.

Dĩ nhiên chỗ cậu ấy đứng là bên ngoài đường chạy, dù không phải nơi có vạch kẻ nhưng cậu ấy đang thực hiện tư thế sẵn sàng xuất phát như những vận động viên khác. Tư thế cúi người xuống và chống hông lên ấy.

[Có lẽ nào...]

Tôi vừa nghĩ vậy thì ngay giây tiếp theo, tiếng còi vang lên, cậu ấy bắt đầu chạy. Cùng với những vận động viên khác. Một chuyện liêu lĩnh đúng không. Bởi lẽ cậu ấy mới gãy xương một tháng thôi mà.

Cậu ấy, sao mà chạy cho nổi, thế là ngã ngay lập tức.

Mọi người cười ồ lên.

Cậu ấy đứng dậy, vẫy tay đùa giỡn, định gây ấn tượng với khán giả rồi rút lui nhưng những tiếng la ó, nhĩc móc từ các trường có vận động viên thi đấu thì thật kinh khủng, lon rỗng và giày dép bị ném loạn cả lên. Cậu ấy đúng là kẻ chuyên gây rối mà. Nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. Vì các vận động viên khiếu nại đòi thi lại do bị cản trở thi đấu nên các thầy cô trọng tài và bao nhiêu người phải chạy ra khiến sân vận động trong tích tắc trở nên náo loạn. Cuối cùng, khiếu nại được chấp nhận và vòng đấu phải bắt đầu lại. Sau khi bị các thầy cô mắng xối xả, cậu ấy đã được dẫn đi đâu đó.

Và đó là buổi chạy cuối cùng thời cấp II của cậu ấy.

Sau đó cậu ấy nghĩ câu lạc bộ có thể là bị đuổi cũng nên, rảnh rồi hơn hay sao mà cậu ấy đến thư viện thường xuyên hơn.

Tuy nhiên về công việc thì vẫn chẳng giúp gì tôi, cứ đứng một mình cạnh cửa sổ nhìn ra sân vận động, trông như người tàn phế.

Nhưng dù có thành người tàn phế thì cậu ấy vẫn tiếp tục cái trò quái gở ấy. Trò viết tên vào những thẻ trắng.

Việc cậu ấy hết mình với điền kinh tôi còn hiểu rõ chứ động cơ thực sự của cậu ấy khi hết mình với cái trò kia thì đến giờ vẫn là ẩn số.

Fujii Itsuki

Hiroko chờ Akiba xong việc trong văn phòng đằng sau xưởng. Từ ô quan sát nhỏ, cô trông thấy dáng bận bịu làm việc của Akiba lẫn trong toán thợ. Tình hình này xem ra phải mất một lúc nữa mới xong.

Hiroko chìm trong nỗi băn khoăn, ngồi xuống chiếc ghế ọp ẹp.

“Xin lỗi đã bắt chị phải chờ”

Suzumi mang trà đến.

“Thầy xong việc ngay bây giờ đấy ạ.”

“Cảm ơn em.”

Hiroko giấu thứ đang cầm trong tay bằng cử chỉ rất tự nhiên.

Suzumi ngồi xuống bên cạnh Hiroko.

“Chị Hiroko à, không sao đâu.”

“Hả?”

“Em không nói gì với mọi người đâu.”

Nói đoạn Suzumi cười khúc khích. Hiroko cười đáp lại.

“Em đã từng thích thầy Akiba.”

Vẫn giữ nguyên nụ cười, Suzumi nói:

“Vì nghĩ đến chị Hiroko em đã bỏ cuộc. Em cũng quý chị Hiroko mà.”

“...”

“Nghe nói thầy thích chị Hiroko từ lúc chị hẹn hò với anh người yêu trước. Hình như thầy yêu đơn phương suốt đấy ạ. Chị có biết không?”

Hiroko gật đầu.

“Vậy ạ? Vậy thì tốt rồi. Chị hãy làm cho thầy hạnh phúc nhé.”

“À, thầy cũng phải làm cho chị Hiroko hạnh phúc chứ nhỉ. Em sẽ nói với thầy thế.”

Nói rồi Suzumi đứng lên.

“Hôm nay hai người hẹn hò ạ?”

“Hả?”

“Từ sáng em đã thấy thầy thắt cà vạt sỡ lắm.” Suzumi nói rồi quay lại xưởng làm việc. Hiroko khẽ thở dài. Trong tay cô là bức thư của Itsuki. Hiroko nhìn xuống nó lần nữa.

Suzumi thích Akiba, Akiba thích Hiroko, Hiroko thích Fujii Itsuki, Fujii Itsuki lại thích một cô gái trùng họ tên trước kia, và cô gái ấy bây giờ đang hồi tưởng về cậu bạn trùng họ tên ngày trước.

Thích ai đó là hạnh phúc.

Bỗng dưng cô cảm thấy thế. Ấy vậy nhưng bản thân cô, người duy nhất không thấy hạnh phúc, lại đang khổ sở vì cảm giác mình đúng là con người nhàm chán.

Hiroko nghe thấy bài “Rặng san hô xanh” từ ngoài hành lang. Có vẻ như Akiba đã xong việc. Hiroko bèn ấn bức thư vào sâu trong túi xách.

“Sau dạo ấy thì sao? Thư còn đến nữa không?”

“Còn ạ. Giờ vẫn thỉnh thoảng đến.”

“Vậy à? Giờ thành bạn qua thư thật rồi ha.”

Trong xe này giờ chỉ có mình Akiba độc thoại. Nói đúng hơn là anh nói gì thì cũng chỉ nhận được câu trả lời nhát gừng từ Hiroko.

“Dạo này Hiroko có vẻ không được khỏe nhỉ?”

“...”

“Có chuyện gì à?”

Hiroko ậm ừ với nụ cười khó hiểu.

“Nè”

“Dạ?”

“Em có muốn đến ngọn núi ấy một lần không?”

“...”

“Đi chào hẳn nhé.”

“...”

“Nhé.”

“...”

Từ đầu chí cuối Akiba vẫn tươi cười dù Hiroko không hề lên tiếng trả lời.

* * *

Vài ngày sau cô ấy gửi đến một bọc nhỏ. Bên trong là một chiếc máy ảnh cùng cả cuộn phim được gói cẩn thận.

Thay vì bức thư như mọi khi là một tấm thiệp nhỏ. Bên trong tấm thiệp có một dòng chữ nhỏ thế này!

Bạn hãy chụp ảnh sân vận động nơi anh ấy từng chạy cho tôi nhé.

Watanabe Hiroko

Buổi chiều thứ Bảy, tôi lắp cuộn phim vào chiếc máy ảnh được Hiroko giao phó và đến trường cấp II Ironai.

Kể từ khi tốt nghiệp tới giờ, tôi chưa bước chân vào cổng trường. Tôi cảm thấy căng thẳng hơn là bồi hồi. Cầm mấy thứ như máy ảnh thâm nhập vào trường trông chẳng khác gì gián điệp.

Mà tôi đúng là gián điệp được Hiroko nhờ thật. Hơn thế, tôi còn có cảm giác mình đang bị Hiroko giật dây một cách tài tình.

Tôi vào trong song không thấy một bóng người, mới nhớ ra bây giờ đang là nghỉ xuân. Bước hẳn ra sân vận động vắng tanh, tôi bấm chiếc máy ảnh

nhỏ.

Không biết cô ấy muốn xem cảnh nào đây, vừa nghĩ tôi vừa tìm góc chụp nhưng sân vận động bằng phẳng thế này thì chụp bao nhiêu tấm cũng giống nhau cả, chẳng mấy chốc mà ý tưởng cạn kiệt. Không còn cách nào khác, tôi đành hóa thân thành cậu ấy, vừa chạy trên đường đua vừa bấm máy. Nhưng làm vậy mà cuộn phim vẫn không vơi đi chút nào, tôi đành chụp hàng dương trong sân trường, chụp những thanh xà sắt, chụp bồn hoa, chụp vòi nước, chụp khu lớp học. Đến đây thì tới lượt tôi thèm muốn, tôi thâm nhập vào khu lớp học. Chưa bao giờ tôi nghĩ lại có lúc mình đi trên hành lang nơi trước kia từng tự do đi lại trong tâm trạng không khác gì kẻ trộm thế này.

Hình như có người trong phòng giáo viên, tiếng uống trà xì xụp vọng ra tận hành lang. Tôi nín thở, lẹ làng đi qua cửa phòng đoạn cứ thế rẽ ở góc hành lang. Vừa thở phào nhẹ nhõm đoạn ngược nhìn lên thì thấy một giáo viên đứng ngay trước mặt.

“Người ngoài hả?”

Trong lúc tôi đang lúng túng, không biết phải làm sao, đáp lại thế nào thì cô giáo đó lừ lừ tiến đến gần. Tôi nhớ ra dáng đi và khuôn mặt đó.

“Cô Hamaguchi.”

Tôi buột miệng gọi nhưng đối phương xem chừng chưa nhận ra được ngay, cứ nhìn mặt tôi chăm chăm.

“Cô ơi, em là Fujii...”

“À”

“Lớp 9-2 ạ.”

“Fujii”

“Vâng, đúng rồi ạ. Cô còn nhớ em không?”

“Fujii Itsuki lớp 9-2. Số thứ tự là...”

Quả nhiên cô không nhớ được đến mức ấy. Tuy vậy, do bản năng nhà giáo hay sao mà cô Hamaguchi cứ cố nhớ. Trong lúc ấy cô vừa gập từng ngón tay vừa lẩm bầm câu thần chú nào đó quen quen.

“Aizawa, Okazaki, Kato, Koyama, Sato, Sato, Shoji, Hattori, Fujii, Yaegashi, Yokouchi, Wada, Watase...”

Đó là thứ tự điểm danh hồi lớp Chín. Điểm danh xong học sinh nam cô lại quay sang điểm danh học sinh nữ.

“Ito, Endo, Ota, Kanazaki, Suzuki, Tsuchiya, Terauchi, Nakajima, Noguchi, Hashimoto, Fujii, Funabashi...”

Đoạn cô rút lại một ngón tay đếm quá.

“Số 24”

Cô nói tôi mới nhớ, đúng là số 24 thật.

“Cô giỏi quá! Sao cô nhớ được ă!?”

Tôi bất giác vỗ tay.

“Hôm nay em đến có việc gì ă?”

“Dạ không. Em chỉ lang thang chút xíu.”

“Làm gì có chuyện lang thang đến đây đúng không?”

“Em được bạn nhờ chụp ảnh trường mình ă.”

Đó là sự thật.

“Ảnh trường mình? Để làm gì?”

“Chà, cái đó thì em không biết.”

Đây cũng lại là sự thật. May mà cô không truy cứu sâu hơn. Nghe đâu hôm nay cô tình cờ có việc ở thư viện nên đến trường.

“Nhắc mới nhớ, em cũng từng là cán sự thư viện nhỉ.”

Cô đúng là người chuyện gì cũng nhớ.

“Thực ra bây giờ vẫn thế ă.”

“Hả? Cán sự thư viện á?”

“Em đang làm việc ở thư viện thành phố cô ạ!”

“Vâng, không biết vì nhân quả gì mà giờ thành như vậy.”

“Vậy thì công việc ở đây cũng không vô ích nhỉ.”

“Vì em thích làm cán sự thư viện mà.”

“Quả đúng là vậy. Mặc dù cô từng nghĩ em là đứa khác người.”

Trong lúc trò chuyện cô trò tôi đã đi đến thư viện.

“Em có ghé vào một lát không?”

Trong thư viện có một vài học sinh, tất cả đều đang dọn dẹp tủ sách.

“À! Hôm nay là ngày dọn dẹp tủ sách ạ?”

“Ừ”

“Hồi nghỉ xuân em cũng bị bắt làm đấy.”

“Công việc thường lệ của cán sự thư viện mà.”

“Các em, tập trung lại nào!”

Nhóm học sinh tập trung lại theo mệnh lệnh của cô.

“Đây là chị Fujii, tiền bối của các em đấy.

Bất ngờ bị giới thiệu, tôi lúng túng chào các em.

“Chào các em.”

Nhóm học sinh cũng lúng túng vì đột nhiên bị giới thiệu người lạ hay sao mà thẹn thùng nhìn nhau rồi bắt đầu xì xào.

Nhưng mấy đứa trông có vẻ rất lạ. Trong tiếng xì xào có lẫn cả tên tôi. Đang nghĩ không biết chúng thì thầm điều gì thì bỗng một đứa hỏi tôi:

“Chị là Fujii Itsuki ạ?”

Tôi ngạc nhiên. Nhóm học sinh cười khúc khích.

“Các em biết chị ấy hả?”

Cô hỏi thay tôi.

“Ồ? Thật không ạ?”

Là đứa vừa đoán tên tôi lúc nãy. Đột nhiên, nhóm học sinh trở nên nhốn nháo. Chúng kháo ầm lên với nhau là “Không tin!”, “Thật thế hả?” Tôi tuyệt nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau một lúc ồn ào, nhóm học sinh bèn giải thích cho tôi lý do.

“Chị ơi, chị là nhân vật huyền thoại trong câu chuyện của bọn em đấy ạ.”

“Các em nói quá thế nào chứ.”

“Thấy rồi!”

Một đứa mang một cuốn sách đến. Đoạn nó mở bìa sau lấy tấm thẻ bên trong đưa cho tôi xem.

“Đây ạ, chị xem đi.”

Tôi nhìn tấm thẻ mà giật mình. Đó chính là tấm thẻ trắng cậu ấy từng nghịch ngợm viết tên Fujii Itsuki vào. Không ngờ vẫn còn đến bây giờ.

Nhóm học sinh xúm quanh tôi để xem cùng. Rồi chúng giải thích cụ thể cho tôi.

“Bọn em đang thích mê trò chơi tìm kiếm Fujii Itsuki đấy, các cậu nhỉ!”

“Đúng thế.”

“Ai là người tìm được đầu tiên ấy nhỉ?”

“Không phải Kubota sao?”

“À, đúng rồi. Kubota, là Kubota.”

“Bọn em phát hiện ra rất nhiều tấm thẻ như thế này rồi. Ban đầu vẫn chưa thành cơn sốt đâu nhưng sau đó mới biết đúng là có nhiều thật.”

“Trong lúc chơi lại khai quật ra bao nhiêu cuốn.”

“Nhỉ?”

“Bọn em thi xem ai là người tìm ra nhiều nhất.”

“Ai đặt tên là ‘trò Fujii Itsuki’ ấy nhỉ?”

“Ai ấy nhỉ?”

“Xong bọn em còn lập cả bảng biểu nữa.”

“Đây ạ.”

Đám học sinh cho tôi xem cả bảng biểu.

“Tính đến lúc này em đang dẫn đầu.”

“Maekawa đang theo sát nút kia.”

“Bọn em chia làm hai đội nam nữ.”

“VẬY là vẫn còn nhiều lắm ư?”

“Bọn em không biết. Không biết nên mới thấy thú vị.”

“Nhỉ!”

“Thật đấy nhỉ.”

Tôi thấy hơi cảm động. Khó có thể giải thích bằng lời nhưng tôi cứ thấy nghèn nghẹn. Chỉ là tấm thẻ thư viện thôi nhưng việc cái tên cậu ấy viết qua mười năm vẫn được lưu lại nguyên hình nguyên dạng ở đây thì thật là điều kỳ diệu.

“Nhưng bọn em không ngờ lại được gặp chính chủ đâu ạ.”

“Nhỉ?”

Thật đấy nhỉ.”

Có vẻ như mấy đứa đang hiểu lầm là tôi viết.

“Không phải đâu. Cái này không phải chị viết đâu.”

Trong một giây, tất cả đều làm bộ mặt hoài nghi.

Các ánh mắt đồng loạt tập trung vào tôi nên tôi đành phân trần:

“Cán sự thư viện còn có một bạn nữa. Là bạn ấy nghịch đấy.”

Tất cả gật đầu tán phục. Với bọn chúng thì nguồn gốc tấm thẻ Fujii Itsuki bí ẩn lúc này đã được hé mở. Chúng nín thở chờ nghe tôi giải thích

tiếp.

Chỉ có vậy thôi.

Mấy đứa tỏ vẻ “làm gì có chuyện đó”. Một cô bé nói:

“Người khác đã viết tên của chị ạ?”

“Hả?”

Có vẻ như mấy đứa đang hiểu lầm tên trong thẻ chính là tên tôi. Vì trùng tên nhau nên hiểu lầm cũng không có gì là vô lý.

“Người đó là con trai ạ?”

“Hả? Ừ đúng rồi.”

“Chắc người đó thích chị lắm đấy nhỉ.”

“Hả?”

“Thế nên mới viết tên chị nhiều thế này.”

Đám học sinh lại nhốn nháo hết cả lên. Mặc bọn chúng nhao nhao thế nào cũng được, nhưng tôi không thể bỏ qua khi nghe có đứa bảo, “Chuyện tình yêu còn gì nữa.”

“Không phải vậy đâu. Không phải!”

Song không đứa nào nghe tôi.

“Fujii...”

Cô thúc vào vai tôi.

“Dạ?”

“Mặt em đỏ ửng rồi kìa.”

Tôi lấy hai tay ôm má. Tự tôi cũng thấy má mình đang nóng lên. Thấy vậy nhóm học sinh lại càng nhao nhao khiến tình hình trở nên không thể cứu vãn.

Vậy là tôi đã trót lưu lại một huyền thoại tình yêu ở trường cũ bằng một việc ngoài dự kiến. Có lẽ nó sẽ được lưu truyền đời này qua đời khác. Thôi

kệ, chẳng sao.

Tôi nhận hai tấm “thẻ tình yêu” làm kỷ niệm rồi rời khỏi thư viện. Một tấm là để gửi cho Watanabe Hiroko nhưng không hiểu sao tôi cũng muốn có một tấm.

Tôi cho cả thẻ và ảnh vào phong bì rồi gửi cùng thư cho Watanabe Hiroko. Tôi cũng viết chi tiết chuyện xảy ra ở trường.

Vài ngày sau có thư trả lời.

Bức thư với những câu chữ ngắn gọn đầy ẩn ý.

Thân gửi Fujii Itsuki,

Cảm ơn bạn về những bức ảnh và tấm thẻ.

Nhưng, có thật đấy là tên anh ấy không?

Watanabe Hiroko

Notes

[← 1]

Đơn vị đo thể tích của Nhật, 1 sho = 1,8 lít.

[← 2]

Búp bê mặc y phục Nhật hoàng được trang trí trong ngày lễ hội bé gái.

[← 3]

Mỗi người chơi được chia 7 lá bài, người chơi sẽ lần lượt bốc lên 1 lá từ số bài thừa ra để tạo thành những bộ cùng chất liền số nhau hoặc bộ ba lá cùng số. Người thắng là người hạ được bộ bài và hết bài trên tay sớm nhất.

[← 4]

Một trò chơi bài tương đối dễ dành cho trẻ em. Người chơi lần lượt rút từng lá bài của đối phương, rút hai lá cùng số liền nhau sẽ được vứt xuống. Người thua là người giữ cây Joker (phăng teo) cho đến cuối.

[← 5]

Từ tiếng Nhật là ‘Atashi’ - đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất chủ yếu dành cho con gái.

[← 6]

Nghịch lý Asin đuổi rùa của nhà triết học cổ Hy Lạp Zeno: Trong một cuộc chạy đua, người chạy nhanh nhất không bao giờ bắt kịp kẻ chạy chậm nhất được ưu tiên đứng trước một khoảng nhất định. Bởi khi người đuổi theo đến được điểm mà kẻ bị đuổi bắt đầu chạy thì kẻ bị đuổi đã tiến thêm được một khoảng khác không. Do vậy kẻ chạy chậm hơn luôn dẫn đầu.

[← 7]

Tội phạm nổi tiếng ở bang Ohio, Mỹ bị bắt và khởi tố với tội danh trộm cắp, bắt cóc và hiếp dâm năm 1977 song đã thoát án tử hình với kết luận mắc bệnh "đa nhân cách".

[← 8]

Nhà triết học người Geneve (1712-1778), người có nhiều đóng góp cho sự phát triển của các lý thuyết xã hội, sự phát triển của chủ nghĩa dân tộc và cả lĩnh vực âm nhạc, văn học.

[← 9]

Bộ truyện tranh của tác giả Hasegawa Machiko với nhân vật chính là cô vợ trẻ Sazae.

[← 10]

Aoki Konyo (1698-1769), nhà Nho thời kỳ Edo.

[← 11]

Stéphane Mallarmé (1842-1898), nhà thơ phái tượng trưng của Pháp thế kỷ XIX.

[← 12]

Nevvell Convers Wyeth (1882-1945), danh họa người Mỹ. Tác phẩm của ông không thành công về mặt thương mại nhưng được giới hội họa đánh giá cao.